

**ĐƯỢC BIẾN ĐỔI
TỪ
VINH QUANG
ĐẾN
VINH QUANG**

Món Quà của Sự Ăn Năn

Bởi

ROBERT A. TUCKER

Bản quyền © 1994 của Robert A. Tucker

Tất cả các trích dẫn Kinh Thánh trong cuốn sách này được lấy từ Kinh Thánh bản Truyền-thống
Hiệu-định trừ khi có chú dẫn khác.

Được in bởi:

NXB Zion Christian Publishers

7436 Starville Rd.
Marine City, MI 48039
United States of America

Phone (810) 765-5560

Fax (810) 765-4531

THIẾT KẾ BÌA

Mục-sư Joseph Cilluffo

CHỈNH SỬA

Mục-sư Paul & Elizabeth Caram

Mary Humphreys

Leslie Sigsby

Tamara Webb

THIẾT KẾ TRANG

Jessica Sparger

Robert Tucker, Jr.

BẢNG MỤC LỤC

CHƯƠNG

1	Thời Điểm cho Sự Phấn Hưng – Thời Điểm để Ăn Năn	1
2	Sự Ăn Năn là gì?	8
3	Tiếp tục Quá Trình Biến Đổi	18
4	Công tác của Sự Đau Buồn theo ý Chúa	26
5	Quá Trình Thay Đổi ở Người Tin Kính.....	35
6	Dọn Đường cho Chúa	45
7	Chương trình của Đức Chúa Trời cho Sự Phục Hồi.....	51
8	Bằng chứng của Sự Ăn Năn thật	60
9	Được Biến Đổi từ Vinh Quang đến Vinh Quang	71

DÀN Ý Ở PHẦN KẾT THÚC CỦA MỖI CHƯƠNG

Khi giảng dạy về chủ đề sự ăn năn này ở nhiều quốc gia khác nhau, tôi đã nhận ra rằng thật sự hữu ích cho những giáo sư và mục sư Cơ-đốc khi nghiên cứu hoặc giảng dạy từ một dàn ý. Mong rằng những dàn ý này sẽ cung cấp cho quý vị một bản phát thảo mà dựa vào đó quý vị có thể tự xây dựng những sứ điệp riêng của mình.

*“Tất cả chúng ta
đều để mắt trần
chiêm ngưỡng vinh quang Chúa,
được biến đổi
trở nên giống như hình ảnh Ngài,
từ vinh quang đến vinh quang;
vì điều này đến từ Chúa
là Thánh Linh.”*

II Cô-rinh-tô 3:18

1

THỜI ĐIỂM CHO SỰ PHẢN HƯNG – THỜI ĐIỂM ĐỂ ẲN NẴN

Khi tôi bảy tuổi, cha tôi tốt nghiệp trường Kinh Thánh. Chúng tôi trở về quê nhà và cha tôi dựng một cái lều cho các buổi nhóm truyền giảng tin lành. Những kỷ niệm vẫn còn khá sống động—có mùi mừn của tươi còn đọng lại trong không khí nóng ẩm của một buổi tối tháng Tám, những chiếc ghế xếp bằng gỗ có thể khiến vài cậu bé sập bẫy nếu cậu ngồi trên đó sai cách và nhạc thánh ca được chơi trên đàn organ. Cảm giác phấn khích mang theo sự kỳ vọng lấp đầy nơi này! Nhưng chi tiết đáng nhớ nhất là kết quả của việc rao giảng. Sứ điệp là về sự ẵn nẵn. Sự cáo trách của Thánh Linh trở nên mạnh mẽ hơn khi buổi nhóm diễn ra. Sự kính sợ Chúa tràn ngập trong tâm lòng của mọi người.

Ngày nay ở nhiều nơi, các buổi nhóm trong lều có vẻ như là một ý tưởng cổ xưa đã không còn hữu dụng từ lâu. Có lẽ trong suy nghĩ của nhiều người, sứ điệp về sự ẵn nẵn dường như đã lỗi thời, không còn phù hợp và không quan trọng nữa, nhưng liệu chúng ta có thể thực sự đủ khả năng để cất giấu lẽ thật nền tảng, thiết yếu này trên gác xếp mãi được chăng?

Giăng Báp-tít đã đến để chuẩn bị tâm lòng của dân sự cho sự đến của Chúa Jêsus. Tiếng kêu của Giăng vang lên trong đồng vắng:

“Hãy ẵn nẵn, vì vương quốc thiên đàng đã đến gần!” (Ma-thi-ơ 3:2).

Khi Chúa Jêsus đến vào lúc bấy giờ, sứ điệp của Ngài cũng giống như vậy (Ma-thi-ơ 4:17). Vào ngày Lễ Ngũ Tuần, khi Hội-thánh bắt đầu thành lập, Phi-e-rơ rao giảng về sự ẵn nẵn, kết quả là ba ngàn người quay về với Chúa (Công-vụ 2:37-38). Sứ-đồ Phao-lô cũng vậy, thường nói về chủ đề ẵn nẵn trong sự dạy dỗ và các bài giảng của mình.

ĐƯỢC BIẾN ĐỔI TRỞ NÊN GIỐNG NHƯ HÌNH ẢNH NGÀI

Phao-lô công bố mục đích của Đức Chúa Trời trong Rô-ma 8:29:

“Vì những người Ngài đã biết trước thì Ngài cũng định sẵn cho họ trở nên giống như hình ảnh Con Ngài, để Con ấy được làm Con trưởng giữa nhiều anh em.”

Làm thế nào để việc được biến đổi trở nên giống như hình ảnh của Chúa Jêsus được hoàn thành trong chúng ta một cách thiết thực? Sự biến đổi này diễn ra khi chúng ta cho phép Đức Chúa Trời mang chúng ta đến sự ăn năn và một sự cải đạo xuất hiện trong đời sống của chúng ta. Khi chúng ta tiếp nhận Chúa Jêsus Christ làm Chúa và Cứu Chúa của mình, hình phạt của tội lỗi chúng ta được xóa bỏ ngay lập tức. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời quan tâm đến chính mình Ngài nhiều hơn là hình phạt cho tội lỗi chúng ta. Ngài cũng có ý định rằng bản chất tội lỗi của chúng ta phải bị xử tử, để Ngài có thể biến đổi chúng ta theo bản chất và hình ảnh của Chúa Jêsus và quá trình này phải diễn ra liên tục. Trong II Cô-rinh-tô 3:18, Phao-lô nói về quá trình mà chúng ta được biến đổi khi chúng ta nhìn xem Chúa:

“Tất cả chúng ta đều để mặt trần chiêm ngưỡng vinh quang Chúa, được biến đổi trở nên giống như hình ảnh Ngài, từ vinh quang đến vinh quang; vì điều này đến từ Chúa là Thánh Linh.”

Quá trình này đi đôi với món quà của sự ăn năn, như chúng ta sẽ thấy ở phần sau. Nếu chúng ta từ chối không để cho sự nhân từ của Đức Chúa Trời làm việc trong đời sống của mình thông qua sự ăn năn, chúng ta sẽ không đủ tư cách để được biến đổi theo hình ảnh của Ngài, và những đường lối riêng của chúng ta sẽ dẫn chúng ta đến sự diệt vong. Tiên-tri Ê-xê-chi-ên cũng đưa ra sự điệp giống hệt như thế này cho dân sự của Đức Chúa Trời:

“Hãy ăn năn và từ bỏ mọi tội phản nghịch của các ngươi đi! Như vậy, điều đó sẽ không trở thành cơ vấp phạm cho các ngươi” (Ê-xê-chi-ên 18:30).

Ngày nay chúng ta rất cần sự phấn hưng đến trên khắp đất. Tuy nhiên, để phấn hưng có kết quả lâu dài, thì sự ăn năn phải là nền tảng chính. Sách Giô-ên chương một minh họa tình trạng tồi tệ của dân sự Đức Chúa Trời khi nhà tiên tri khải cầu mọi người hãy kêu cầu Chúa. Bởi vì những phán xét đáng sợ sắp xảy đến, Giô-ên kêu lên,

“Hỡi các thầy tế lễ, hãy mặc áo sô và than khóc! Hỡi những người phục vụ nơi bàn thờ, hãy khóc than!” (Giô-ên 1:13).

Sau đó trong chương hai, ông kêu cầu,

“Lạy Đức Giê-hô-va, xin thương xót dân Ngài” (Giô-ên 2:17).

Trong phần còn lại của chương hai, Giô-ên nói tiên tri về một sự tuôn đổ mạnh mẽ của Đức Thánh Linh. Tuy nhiên, cơn phấn hưng này được bắt đầu bằng sự ăn năn chân thành. Hình mẫu này cũng được thấy trong các cuộc phấn hưng lớn dưới thời một số vị vua của Giu-đa. Giô-sa-phát [Giê-hô-sa-phát], Ê-xê-chia và Giô-si-a đã được kinh nghiệm những cơn phấn hưng lớn và

phước lành của Đức Chúa Trời sau một thời gian ăn năn và sửa đổi mọi thứ sao cho phù hợp với tiêu chuẩn của Đức Chúa Trời. Linh của sự ăn năn thật cần thiết biết bao để chuẩn bị thế gian cho sự phản hưng sắp tới!

Hội-thánh ngày sau rất cần quyền năng và sự hiện diện của Đức Chúa Trời mà Hội thánh đầu tiên đã từng kinh nghiệm được. Chúa dự định cho Hội-thánh trong thời đại cuối cùng này được đầy đầy quyền năng và sự vinh hiển của Ngài. Thay vì Hội-thánh vận hành theo mục đích của Đức Chúa Trời, chúng ta lại thường thấy điều gì đó khác đi. Chúa Jêsus nói,

“Và vì tội ác gia tăng, nên lòng yêu mến của nhiều người sẽ nguội dần” (Ma-thi-ơ 24:12).

Câu này có thể được hiểu theo cách này: “Bởi vì tình trạng vô luật pháp sẽ gia tăng gấp bội, nên tình yêu và lòng nhiệt thành đối với Chúa của nhiều người sẽ trở nên nguội lạnh như kiểu người ta thổi một thìa súp nóng để làm cho nó nguội đi.” Nhiều người không chăm chỉ bước đi theo Chúa và đã đánh mất ước muốn cháy bỏng là làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Tình trạng như vậy tồn tại bởi vì con người không được giải phóng khỏi những tội ác trong đời sống của họ. Chúa Giê-xu đã trả cái giá để chúng ta có thể được tự do khỏi mọi gian ác của mình (Tít 2:14). Sự tự do này chỉ đến khi món quà của sự ăn năn làm việc trong chúng ta.

Vào thời kỳ của sự suy tàn và nổi loạn tương tự, Tiên-tri Giô-ên đã nói về sự phán xét của Đức Chúa Trời trên dân sự Ngài trong sách Giô-ên chương một. Những bầy côn trùng cắn phá hoa lợi của đất. Cây trái và hoa màu trên đồng trở nên khô héo. Toàn bộ nền kinh tế của họ đã bị suy kiệt rất nhiều. Kẻ thù tràn đến và bao vây dân sự của Đức Chúa Trời. Sự khốn khổ thay thế những phước hạnh mà họ đã từng có khi bước đi trong đường lối của Đức Chúa Trời. Ngày nay chẳng phải sự phán xét tương tự cũng đang xảy ra trên đất khi Đức Chúa Trời kêu nài dân Ngài quay trở về với Ngài đó sao? Sự tàn phá gần đây bởi lũ lụt, bão và động đất khiến chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời đang tìm cách thu hút sự chú ý của chúng ta! Trong Ê-sai 42:24-25, Đức Chúa Trời phán,

“Ai đã phó Gia-cóp cho sự cướp bóc, và phó Y-sơ-ra-ên cho kẻ tước đoạt? Chẳng phải là Đức Giê-hô-va, Đấng mà chúng ta phạm tội nghịch cùng Ngài sao? Vì không ai muốn đi theo đường lối Ngài, chẳng tuân giữ luật pháp Ngài. Thế nên, Chúa đã trút cơn giận phùng phùng và chiến tranh khốc liệt trên nó; Lửa cháy chung quanh mà nó không hiểu, lửa thiêu đốt nó mà nó chẳng quan tâm.”

Chẳng phải Hội-thánh ngày nay cũng đang ở trong tình trạng tương tự sao? Những Cơ-đốc nhân đang gặp rắc rối do từ bỏ đường lối của Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, Tiên-tri Giô-ên cho chúng ta hy vọng!

“Đức Giê-hô-va phán: Bây giờ, hãy hết lòng trở về cùng Ta, hãy kiêng ăn, khóc lóc và đau buồn. Hãy xé lòng các con và đừng xé áo. Hãy trở về với Giê-hô-va Đức Chúa Trời các con, vì Ngài nhân từ, thương xót, chậm giận và giàu tình thương; Đỗi ý không giáng tai họa... Các thầy tế lễ là những người phụng sự Đức Giê-hô-va, hãy khóc lóc, kêu than giữa cổng đền thờ và

bàn thờ rằng: Lạy Đức Giê-hô-va, xin thương xót dân Ngài, đừng để cơ nghiệp Ngài bị các dân sỉ nhục và đàm tiếu. Sao để người ta nói giữa các dân rằng: Đức Chúa Trời chúng nó ở đâu?” (Giô-ên 2: 12,13,17).

Giữa lúc tiếng kèn thổi và kêu gọi sự ăn năn, Đức Chúa Trời bắt đầu bày tỏ những gì Ngài sẽ làm cho họ nếu họ chịu ăn năn:

“Hỡi con dân Si-ôn, hãy vui mừng hoan hỉ trong Giê-hô-va Đức Chúa Trời các ngươi! Vì Ngài ban mưa đầu mùa cho các ngươi; Đổ mưa đầu mùa và mưa cuối mùa xuống cho các ngươi như trước. Các sân đập lúa sẽ đầy lúa mì, các thùng sẽ tràn rượu mới và dầu. Ta sẽ đền bù cho các con về những năm mùa màng bị cắn phá bởi cào cào, sâu lột vỏ, sâu keo và châu chấu, là đạo quân lớn mà Ta đã sai đến giữa các con. Các con sẽ ăn và được no nê, và sẽ ca ngợi danh Giê-hô-va Đức Chúa Trời của các con, là Đấng đã đối xử với các con cách diệu kỳ. Dân Ta sẽ không bao giờ bị xấu hổ nữa. Các con sẽ biết rằng Ta ở giữa Y-sơ-ra-ên, và biết rằng Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời các con, chẳng có ai khác. Dân Ta sẽ không bao giờ bị xấu hổ nữa. Sau đó, Ta sẽ đổ Thần Ta trên mọi xác thịt. Con trai và con gái các con sẽ nói tiên tri; Những người già được báo mộng, các thanh niên sẽ thấy khải tượng.” (Giô-ên 2:23-28).

Lời hứa về sự phục hồi và ban phước này vẫn còn dành cho Hội-thánh ngày nay nếu chúng ta thực hiện các điều kiện tương tự về sự ăn năn, và hướng mình về Đức Chúa Trời trong các khía cạnh của đời sống chúng ta mà chúng ta có điều gì đó đi ngược lại với Ngài. Phải có một con phản hưng của sự ăn năn nếu chúng ta muốn kinh nghiệm được sự tuôn đổ Thánh Linh của Đức Chúa Trời trên mọi loài xác thịt.

“Chúa không chậm trễ về lời hứa của Ngài như một số người nghĩ đâu, nhưng Ngài kiên nhẫn đối với anh em, không muốn một người nào chết mất mà muốn mọi người đều ăn năn.” (II Phi-e-rơ 3:9).

NHỮNG KỶ LỄ CỦA Y-SƠ-RA-ÊN

BÀY TỎ MỤC ĐÍCH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Giờ là lúc để sứ điệp về sự ăn năn được đặt lên hàng đầu trong Hội-thánh. Khi nghiên cứu bảy kỳ lễ chính của Y-sơ-ra-ên từ Lê-vi Ký chương 23, người ta có thể thấy trật tự và mục đích của Đức Chúa Trời dành cho Hội-thánh. Những kỳ lễ này là như sau: Lễ Vượt Qua, Lễ Bánh Không Men, Lễ Dâng Trái Đầu Mùa, Lễ Ngũ Tuần, Lễ Thổi Kèn, Ngày Lễ Chuộc Tội, và Lễ Lều Tạm.

Bốn lễ đầu tiên được cử hành vào mùa xuân, vào dịp đầu năm mới theo lịch tôn giáo. Khi người ta nghiên cứu về nguồn gốc của những kỳ lễ này trong sách Xuất Ê-díp-tô-ký, rõ ràng là chúng miêu tả mục đích của Đức Chúa Trời mà Hội-thánh đầu tiên phải tuân theo. Hơn thế nữa,

những kỳ lễ này là hình bóng về những kinh nghiệm cá nhân mà Chúa muốn dẫn dắt chúng ta trải nghiệm. Ví dụ, hãy xem xét Lễ Vượt Qua:

“Vì Đấng Christ, Chiên Con Lễ Vượt Qua của chúng ta đã được dâng làm sinh tế rồi.” (I Cô 5:7)

Ở đây, Phao-lô mở ra một cách rõ ràng suy nghĩ rằng sự chết của Chúa Jêsus tại đồi Sọ là sự ứng nghiệm theo nghĩa đen của Lễ Vượt Qua. Trong Giăng 1:29, Chúa Jêsus được mô tả là Chiên Con của Đức Chúa Trời:

“Hôm sau, Giăng thấy Đức Chúa Jêsus đến với mình, thì nói rằng: Kìa Chiên Con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất tội lỗi của thế gian đi!”

Rõ ràng, Giăng đã công nhận Chúa Jêsus là Chiên Con của Lễ Vượt Qua mà sẽ được dâng làm của lễ hy sinh cho dân tộc Y-sơ-ra-ên. Sự chết của Chúa tại đồi Sọ là sự ứng nghiệm của Lễ Vượt Qua. Mang điều đó vào kinh nghiệm cá nhân của chúng ta, Lễ Vượt Qua nói về sự cứu rỗi được ban cho chúng ta qua sự chết, sự chôn và sự phục sinh của Chúa Jêsus Christ.

Lễ Ngũ Tuần được cử hành tại Núi Si-na-i sau khi Y-sơ-ra-ên vượt qua Biển Đỏ được năm mươi ngày. Tại trên Núi Si-na-i, Đức Chúa Trời đã phán với dân Y-sơ-ra-ên. Ngài ban cho họ các luật lệ cơ bản của Ngài. Ý định ban đầu của Ngài là dân Y-sơ-ra-ên sẽ luôn đáp lại tiếng phán của Ngài. Tuy nhiên, chúng ta thấy rằng dân sự đã từ chối không muốn nghe tiếng Chúa (Phục-truyền 5:22-27). Sau đó, Đức Chúa Trời ban cho dân Y-sơ-ra-ên nhiều luật lệ để hướng dẫn họ bởi vì họ từ chối nghe tiếng Ngài và bước vào một mối quan hệ cá nhân, mật thiết hơn với Ngài.

Năm mươi ngày sau khi Chúa Jêsus sống lại từ cõi chết, các môn đồ được nhóm lại trong một căn phòng cao. Đức Thánh Linh đã tuôn đổ trên họ và tất cả đều được báp-têm trong Thánh Linh, bằng chứng là họ nói được các thứ tiếng lạ. Mục đích của Đức Chúa Trời là viết luật pháp Ngài lên bảng thịt trong lòng họ, để con cái của Ngài đáp lại tiếng Ngài (Ê-xê-chi-ên 36:27, Hê-bơ-rơ 3:7-10).

Một lần nữa, đưa khái niệm về Lễ Ngũ Tuần vào trong kinh nghiệm của chính chúng ta, Đức Chúa Trời muốn báp-têm cho mỗi tín hữu bằng Đức Thánh Linh. Ngài muốn dạy chúng ta trở nên nhạy bén để nghe tiếng Ngài, đáp lại Ngài, và tuân theo luật pháp của Ngài.

Bốn kỳ lễ đầu tiên là hình bóng của sự cứu rỗi, sự thánh hóa, phép báp-têm bằng nước, và báp-têm trong Thánh Linh. Những điều này đã được hoàn tất vào đầu Thời-kỳ Hội-thánh. (Để làm rõ và nghiên cứu thêm về chủ đề này, vui lòng xem biểu đồ trong phần Phụ-lục). Ba kỳ lễ cuối cùng diễn ra vào mùa thu trong năm và vẫn chưa được ứng nghiệm trong Thời-kỳ Hội-thánh.

Y-sơ-ra-ên đã lang thang trong đồng vắng trong khoảng ba mươi tám năm, cho đến khi thế hệ vô tín chết đi. Lễ Thối Kèn chỉ thời điểm mà Đức Chúa Trời công bố một sự khởi đầu mới. Đã đến lúc họ bắt đầu đi vào trong xứ Ca-na-an và sở hữu cơ nghiệp của mình.

Ngày Lễ Chuộc Tội chỉ thời gian khi Y-sơ-ra-ên vượt qua sông Giô-đanh và đến Ghinh-ganh, nơi họ chịu phép cắt bì. Lễ Chuộc Tội là thời điểm của sự ăn năn sâu sắc. Ngày lễ trọng thể nhất này được cử hành bằng việc kiêng ăn và cầu nguyện, để cho Đức Chúa Trời dò xét tâm lòng của họ. Mọi thứ phải được sắp đặt sao cho phải lễ trước khi họ có thể đi tiếp và sở hữu cơ nghiệp của mình.

Cuối cùng là đến Lễ Lều Tạm. Đây là kỳ lễ lớn nhất trong năm. Thật là một khoảng thời gian tuyệt vời khi ăn mừng mùa màng bội thu! Niềm vui lớn tràn ngập Y-sơ-ra-ên trong kỳ Lễ Lều Tạm!

Nhiều năm trước, vợ tôi và tôi trở về trên chuyến bay qua Pa-ri từ một cuộc hội thảo về lãnh đạo Cơ-đốc tại Nê-pan. Tôi có vinh dự được ngồi cạnh một người phụ nữ Do Thái đến từ Y-sơ-ra-ên. Chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện rất thú vị trong vài giờ, khi tôi hỏi về cuộc sống, phong tục tập quán và quan niệm của người Y-sơ-ra-ên thời hiện đại. Vào lúc kết thúc cuộc trò chuyện, cô ấy mời chúng tôi đến thăm nhà một ngày nào đó. Khi tôi hỏi về thời điểm thích hợp nhất để đến thăm, cô ấy trả lời khá dứt khoát, “Ồ, anh phải đến dự Lễ Lều Tạm. Không có thời điểm nào tốt hơn là khoảng thời gian vui vẻ và ăn mừng này đâu! ” Cho đến ngày nay, Lễ Lều Tạm được công nhận là lễ lớn nhất trong tất cả các kỳ lễ và mang đến cho chúng ta một bức tranh về con phần hưng đầy vui mừng mà Đức Chúa Trời muốn mang lại trên khắp đất vào cuối Thời-kỳ Hội-thánh.

Điều đáng chú ý là những ngày ăn năn khốc lóc phải đi trước thời điểm của niềm vui lớn sau mùa gặt. Có vẻ như đã đến lúc ba kỳ lễ cuối cùng này phải trở thành một kinh nghiệm thực tế trong Hội-thánh ngày sau rốt. Chắc chắn, đã đến lúc chúng ta phải tiếp tục tiến về phía trước với khát vọng và mục đích tươi mới cùng với Đức Chúa Trời. Nhiều vùng lãnh thổ thuộc linh vẫn cần được chiếm lấy. Tiếng kèn đã vang lên! Đức Chúa Trời đang chờ đợi để ban món quà của sự ăn năn cho một dân sẵn sàng tiếp tục bước đi với Ngài và trải nghiệm Lễ Lều Tạm. Con phần hưng vĩ đại nhất mà thế gian từng biết đến đang chờ đợi chúng ta. Ngày Lễ Chuộc Tội, là ngày ăn năn, phải đến trước con phần hưng này.

THỜI ĐIỂM CHO SỰ PHẤN HƯNG – THỜI ĐIỂM ĐỂ ĂN NĂN

I. Sự Ăn Năn – Sự Rao Giảng trong Tân Ước

- A. Giảng Báp-tít – Ma-thi-ơ 3:2
- B. Chúa Jê-sus – Ma-thi-ơ 4:17
- C. Phi-e-rơ – Công vụ 2:37-38
- D. Phao-lô – II Cô-rinh-tô 7:9-11

II. Được Biến Đổi trở nên giống như Hình Ảnh Ngài

- A. Mục đích của Đức Chúa Trời là biến đổi chúng ta khi chúng ta nhìn xem Ngài – Rô-ma 8:29, II Cô-rinh-tô 3:18
- B. Hậu quả của việc từ chối công việc của Đức Thánh Linh
 - 1. Bị hư nát – Ê-xê-chi-ên 18:30
 - 2. Mất đi tình yêu dành cho Đức Chúa Trời – Ma-thi-ơ 24:12
 - 3. Sự hủy diệt – Ê-sai 42:24-25
- C. Phước hạnh của sự ăn năn
 - 1. Sự ăn năn mang lại sự giải cứu của Đức Chúa Trời – Giô-ên 2:12-13, 17
 - 2. Sự phục hồi và phấn hưng – Giô-ên 2:23-28, II Phi-e-rơ 3: 9

III. Những Kỳ Lễ của Y-Sơ-Ra-Ên bày tỏ Mục Đích của Đức Chúa Trời

- A. Bảy kỳ lễ – hình bóng của những kinh nghiệm thuộc linh – Lê-vi Ký 23
 - 1. Lễ Vượt Qua – I Cô-rinh-tô 5:7, Giăng 1:29
 - 2. Lễ Ngũ Tuần – Phục-truyền Luật-lệ Ký 5:22-27, Hê-bơ-rơ 3:7-10
 - 3. Lễ Lều Tạm – sự phấn hưng được bắt đầu bằng sự ăn năn
- B. Ngày Lễ Chuộc Tội – thời điểm của sự ăn năn tươi mới chuẩn bị cho phấn hưng

2

SỰ ẲN NẴN LÀ GÌ?

Sứ điệp của cuốn sách này về cơ bản dạy chúng ta nên phản ứng thế nào khi Thánh Linh của Đức Chúa Trời thúc đẩy chúng ta ẵn nẵn. Đức Chúa Trời là Đấng bắt đầu sự ẵn nẵn trong chúng ta. Trong Rô-ma 2:4, Phao-lô tuyên bố,

“Lòng nhân từ của Đức Chúa Trời là để đem bạn đến sự ẵn nẵn.”

Theo ý tưởng riêng của mình, chúng ta sẽ không bao giờ ẵn nẵn. Chúng ta cũng không có khả năng để làm được điều đó. Đức Chúa Trời phải dẫn dắt chúng ta đến sự ẵn nẵn. Sứ-đồ Phao-lô cũng đề cập đến điều này trong II Ti-mô-thê 2:25:

“... Đức Chúa Trời giúp họ ẵn nẵn, nhận biết chân lý.”

Sự ẵn nẵn thực sự là một món quà tuyệt vời từ Chúa. Chúng ta đừng bao giờ xem nhẹ khi Chúa đến với sự cáo trách và linh ẵn nẵn trong đời sống của chúng ta.

Trong cuộc đời của tiên tri Ê-sai, chúng ta thấy một ví dụ điển hình của việc Đức Chúa Trời khiến ông ẵn nẵn. Trong Ê-sai chương 6, ông thấy Chúa ngự trên ngai rất cao ở trên trời. Các sê-ra-phim đang công bố về sự thánh khiết của Chúa. Sau khi ông có một sự mặc khải tươi mới về sự thánh khiết của Đức Chúa Trời, thì ông nhìn thấy tình trạng bất khiết của chính mình.

“Khốn cho tôi! Tôi chết mất! Vì tôi là người có môi ô uế ở giữa một dân có môi ô uế, bởi mắt tôi đã thấy Vua, tức là Đức Giê-hô-va vạn quân!” (Ê-sai 6:5).

Sau đó, một trong các sê-ra-phim đã làm sạch môi miệng của ông, cắt đi sự gian ác của ông và thanh tẩy tội lỗi của ông. Chúa đã khởi xướng toàn bộ việc này. Ê-sai chỉ đáp lại như là điều cần thiết. Tiếp đó, Chúa đã ủy thác cho Ê-sai thực hiện mục đích của Ngài. Nguyên chúng ta cũng giống như Ê-sai, đáp lại cách đúng đắn khi Đức Chúa Trời bày tỏ rằng đường lối của chúng ta trái ngược với đường lối của Ngài.

Chúng ta phải phản ứng như thế nào cho đúng khi Chúa đến với chúng ta theo cách như vậy? Nhiều Cơ-đốc nhân coi việc ẵn nẵn chỉ là cần thiết trong bước đầu tiên khi tiếp nhận Chúa

Jêsus Christ là Chúa và Cứu Chúa của mình. Khi chúng ta xem xét ý nghĩa của sự ăn năn theo Kinh Thánh, chúng ta sẽ thấy rằng món quà ăn năn là điều cần thiết trong suốt cuộc đời của chúng ta. Với chu kỳ của sự ăn năn được tiếp diễn, chúng ta được biến đổi để trở nên giống như hình ảnh của Đấng Christ. Nguyên xin chúng ta không bao giờ cảm thấy mệt mỏi vì các chu kỳ ăn năn, nhưng tiếp tục nắm lấy khái tượng của sự tăng trưởng để ngày càng gần Chúa hơn.

Chúng ta hãy cùng nhau nghiên cứu Công-vụ 3:19-20 để xem việc ăn năn thực sự liên quan đến điều gì. Lưu ý thứ tự của chuỗi sự kiện có trong những câu này:

“Vây, anh em hãy ăn năn và trở về với Đức Chúa Trời để tội lỗi mình được xóa bỏ, hầu cho các thời kỳ tươi mới mà Chúa ban cho sẽ đến, và để Ngài sai Đấng Christ, tức là Đức Chúa Jêsus, Đấng đã được chỉ định trước, đến với anh em.”

BIỂU HIỆN VỀ TÍNH CÁCH VÀ ĐƯỜNG LỐI CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Trong Công-vụ 3:1-18, Chúa Jêsus Christ đã được tỏ ra cho dân chúng qua một hành động mạnh mẽ của quyền năng chữa lành cùng lời rao giảng của Phi-e-rơ. Họ được đưa đến nhận thức rằng Chúa Giê-xu là Con Đức Chúa Trời, Đấng Mê-si. Tình huống này trong sách Công-vụ giống với khuôn mẫu mà Đức Chúa Trời đang vận hành trong cuộc đời của Ê-sai. Chúng ta thấy điều tương tự xảy ra trong Ê-sai chương 6:

“Tôi liền kêu lên: “Khốn cho tôi! Tôi chết mất! Vì tôi là người có môi ô uế ở giữa một dân có môi ô uế, bởi mắt tôi đã thấy Vua, tức là Đức Giê-hô-va vạn quân!” (Ê-sai 6:5).

Vì mắt ông đã nhìn thấy Vua, Chúa vạn quân, Ê-sai đã có một cuộc gặp gỡ tươi mới với Đức Chúa Trời dẫn đến những thay đổi trong cuộc đời ông. Trừ khi Đức Chúa Trời vận hành để bày tỏ chính mình Ngài cho chúng ta theo một cách nào đó, chúng ta sẽ không thể tự đi đến chỗ ăn năn. Thật tuyệt vời làm sao khi Đức Chúa Trời muốn chúng ta được thay đổi và trở nên giống với hình ảnh của Ngài! Do đó, bước đầu tiên để sự ăn năn xảy ra là khi Đức Chúa Trời, bằng cách này hay cách khác, bày tỏ một khía cạnh về bản chất hoặc đường lối của Ngài cho chúng ta.

SỰ ĂN NĂN

Từ ăn năn có nghĩa là *suy nghĩ khác đi* hoặc *đảo ngược lại một quyết định*. Sự ăn năn là một quá trình mà trong đó Đức Chúa Trời thay đổi cách chúng ta nghĩ về Ngài, về bản thân, về người khác và về những hoàn cảnh trong cuộc sống. Trong Ê-sai 55:7-9, Chúa cho chúng ta thấy tại sao chúng ta phải thay đổi lối suy nghĩ của mình:

“Kẻ gian ác hãy lìa bỏ đường lối mình, người xấu xa hãy từ bỏ các ý tưởng mình; Hãy trở lại cùng Đức Giê-hô-va, Ngài sẽ thương xót, hãy đến cùng Đức Chúa Trời chúng ta, vì Ngài tha

thứ dồi dào. Đức Giê-hô-va phán: Ý tưởng Ta không phải là ý tưởng các ngươi, đường lối các ngươi chẳng phải là đường lối Ta. Vì các tầng trời cao hơn đất bao nhiêu, thì đường lối Ta cao hơn đường lối các ngươi, ý tưởng Ta cao hơn ý tưởng các ngươi cũng bấy nhiêu.”

Một trong những vấn đề gây trở ngại trong hôn nhân là những quan điểm khác nhau. Đàn ông và phụ nữ thường nhìn nhận mọi thứ hoàn toàn khác nhau. Đó là một tiết lộ khá thú vị đối với một chàng trai mới lấy vợ, khi đột nhiên phải đối mặt với thực tế rằng người bạn đời của anh ta không nhìn mọi thứ như cách mà anh ta nhìn nhận. Nhiều xung đột và sự tổn thương không chủ ý có thể xuất phát từ sự thiếu hiểu biết này (I Phi-e-rơ 3:7). Người chồng có thể đưa ra một quyết định mà anh ta thấy rằng không có bất kỳ lý do nào để có thể gây ra xung đột. Tuy nhiên, khi vợ anh ta phản ứng lại việc đó như thế này, “Bố em chưa bao giờ làm theo cách đó cả”, thì anh ta đột nhiên nhận ra rằng có sự khác biệt tồn tại. Tất nhiên, khi hai vợ chồng cho phép Chúa làm việc trong đời sống của họ, cả hai đều thay đổi. Sau đó, mỗi người bắt đầu đánh giá cao quan điểm khác nhau của người kia.

Mối quan hệ của chúng ta với Đức Chúa Trời bắt đầu khi chúng ta tiếp nhận Chúa Giê-xu Christ là Chúa và Cứu Chúa của mình. Không có gì lạ khi chúng ta cho rằng Ngài sẽ nhìn nhận vấn đề theo cách của chúng ta. Tuy nhiên, khi Ngài bày tỏ chính mình Ngài cho chúng ta, chúng ta bắt đầu nhận ra rằng có những khác biệt. Giống như một người vợ cố gắng thay đổi chồng mình, chúng ta thường nghĩ rằng chúng ta có thể thay đổi ý định của Chúa và làm cho Ngài trở nên giống như chúng ta. Đây là một trong những lĩnh vực mà chúng ta đã sai từ trong suy nghĩ của mình, vì Ngài đã tuyên bố với chúng ta,

“Vì Ta là Đức Giê-hô-va không hề thay đổi” (Ma-la-chi 3:6).

Ý tưởng và đường lối của Ngài thật hoàn hảo. Ngài không cần phải cải thiện gì thêm nữa! Chúng ta mới là những người phải thay đổi! Sự biến đổi thật sự diễn ra bằng việc thay đổi cách suy nghĩ của một người. Nếu cách suy nghĩ của một người không thay đổi, thì cách người đó sống sẽ không bao giờ được thay đổi. Chúng ta có thể nghĩ rằng đường lối của chúng ta là đúng, nhưng chỉ có đường lối của Ngài mới là trọn vẹn! Do đó, Chúa phải làm việc trong đời sống của chúng ta để thay đổi lối suy nghĩ của chúng ta trở nên giống như của Ngài.

“Suốt ngày Ta đã giơ tay ra, hướng về một dân phản nghịch; là những kẻ đi trong đường lối không tốt, theo ý riêng mình” (Ê-sai 65:2).

“Có một con đường dường như chính đáng cho loài người, nhưng cuối cùng nó thành ra nẻo sự chết” (Châm-ngôn 14:12).

Trong Ê-sai 14:12-15, Đức Chúa Trời chỉ ra nguyên nhân khiến Lu-xi-phe nổi loạn. Lu-xi-phe bắt đầu nghĩ về bản thân mình cao hơn những gì hấn ta nên có. Sự nổi loạn của hấn bắt đầu từ trong suy nghĩ của hấn, và cách mà hấn nhìn nhận tình hình cũng như tầm quan trọng của bản thân.

Sa-tan cố tình lừa dối Ê-va trong vườn Ê-đen. Hắn đã làm như vậy bằng cách làm lệch lạc suy nghĩ của bà khỏi những gì mà Đức Chúa Trời đã truyền. Hắn bắt đầu gây tác động đến bà để bà nghĩ rằng bà có thể có được vị trí cùng sự hiểu biết, cũng như không cần phải phụ thuộc vào Chúa. Bởi suy nghĩ sai lầm, A-đam và Ê-va đã có hành động sai trái, và sự chết đã bước vào thế gian. Đó là một con đường dường như đúng đắn đối với họ, nhưng nó đã mang lại sự chết. Vì lý do này, giáo lý về sự ăn năn trong Hê-bơ-rơ 6:1 được gọi là “*sự ăn năn các công việc chết*”. Bất kỳ công việc nào bắt nguồn từ suy nghĩ của chúng ta đều được tạo ra bởi tâm trí xác thịt và sản sinh ra sự chết.

Liệu mối quan hệ của chúng ta với Chúa có thể phát triển hơn nữa được không nếu cách suy nghĩ của chúng ta không được thay đổi theo cách của Ngài? Liệu chúng ta sẽ có thể tiếp tục tận hưởng sự hiện diện của Ngài và thông công với Ngài được không nếu đường lối của chúng ta trái ngược với đường lối của Ngài? Tiên tri A-mốt đưa ra câu hỏi này:

“Nếu hai người không đồng ý với nhau, thì có đi chung đường được sao?” (A-mốt 3:3)

Khi Chúa bày tỏ từng đường lối của Ngài cho chúng ta, chúng ta phải sẵn lòng ăn năn về cách suy nghĩ (hoặc quan điểm của mình) để chúng ta có thể trở thành một với Ngài. Bằng cách này, chúng ta có thể tiếp tục phát triển mối tương giao với Ngài:

“Đừng khuôn rập theo đời này, nhưng phải được biến hóa bởi sự đổi mới của tâm trí mình.” (Rô-ma 12:2).

Đức Chúa Trời đã kêu gọi Hội-thánh của Ngài phải được biến đổi để trở nên giống như hình ảnh của Đấng Christ, và chớ có lối suy nghĩ nào theo thế gian. Từ *sự đổi mới* mà Phao-lô sử dụng ở đây có nghĩa là một sự cách tân hoàn toàn. Mục đích của Đức Chúa Trời là chúng ta có một sự thay đổi chậm mà chắc trong cách mà chúng ta suy nghĩ và nhìn nhận mọi thứ trong đời này và cả cõi đời đời. Chúng ta không thể đặt nền móng cho những điều đẹp đẽ trên những lối suy nghĩ cũ kỹ—Đức Chúa Trời muốn đổi mới hoàn toàn tâm trí của chúng ta:

“Hãy có đồng một tâm trí như Đấng Christ Jêsus đã có” (Phi-líp 2:5).

Một tấm lòng không chịu ăn năn sẽ sinh ra một tư duy cản trở chúng ta thực hiện mục đích trọn vẹn mà Đức Chúa Trời đã định sẵn cho cuộc đời của chúng ta. Vấn đề là cách suy nghĩ của chúng ta ảnh hưởng đến mọi khía cạnh của đời sống chúng ta và vận mệnh của chúng ta trong cõi đời đời. Trong nhiều năm, các nhà sản xuất đồng hồ Thụy Sĩ đã chiếm lĩnh thị trường. Họ đã sản xuất nhiều bộ phận của một chiếc đồng hồ cơ với độ chính xác cao, khiến sản phẩm của họ trở thành sản phẩm được nhiều người ưa chuộng nhất. Vài năm trước đây, khái niệm về đồng hồ điện tử đã trở thành một vấn đề cần được cân nhắc. Bởi vì người Thụy Sĩ bị bó buộc trong suy nghĩ sử dụng lò xo và bánh răng, họ đã không thể thực hiện cuộc chuyển đổi cần thiết sang việc sản xuất đồng hồ điện tử. Người Nhật đã linh hoạt trong suy nghĩ của họ về vấn đề này và hiện đang chiếm lĩnh thị trường sản xuất đồng hồ.

Sự phấn hưng dẫn đến những thay đổi to lớn. Chúng ta phải để cho Chúa làm việc trong tâm lòng chúng ta qua sự ăn năn để suy nghĩ của chúng ta có thể được thay đổi. Ngài muốn chúng ta trở thành công dân của một nước thánh—vương quốc của Đức Chúa Trời. Nếu chúng ta bị bó buộc vào lối suy nghĩ của cá nhân, gia đình và chủ nghĩa dân tộc, chúng ta có thể đánh mất những sự thiêng liêng, như người Thụy Sĩ đã gặp phải trong việc sản xuất đồng hồ. Cách suy nghĩ của chúng ta hoàn toàn trái ngược với cách suy nghĩ của Chúa Jêsus. Đức Chúa Trời đã có ý định biến đổi cách nhìn nhận sự việc của chúng ta theo cách của Ngài thông qua hành động ăn năn. Chúng ta được kêu gọi đi trên con đường thập tự giá mà Chúa Jêsus đã đi. Đọc tiếp trong Phi-líp 2:6-11, chúng ta thấy rằng con người sẽ không bao giờ chấp nhận con đường thập tự giá mà không có một sự biến đổi hoàn toàn trong cách suy nghĩ. Nhưng hãy nhìn vào chiến thắng mà Chúa Jêsus đã giành được khi Ngài chấp nhận ý muốn của Đức Chúa Cha!

SỰ CẢI ĐẠO

Bước tiếp theo trong Công-vụ 3:19 là cải đạo. Khái niệm cơ bản của từ *cải đạo* trong tiếng Hy Lạp là *quay đầu lại* [các bản Kinh Thánh tiếng Việt cũng dịch từ này là trở về/quay lại]. Chúng ta đang đi về một hướng và bây giờ chúng ta quay trở lại và đi theo một hướng khác. Cách ăn nết ở của một người không bao giờ có thể thay đổi được trừ khi những thay đổi diễn ra trong cách mà người đó suy nghĩ trước. Chúng ta ăn năn, và cách suy nghĩ của chúng ta được thay đổi. Bây giờ chúng ta cải đạo và cách mà chúng ta hành động cũng được thay đổi. Nhiều Cơ-đốc nhân sử dụng từ cải đạo đồng nghĩa với thuật ngữ được cứu hoặc được tái sinh để diễn đạt việc đã tiếp nhận Chúa Jêsus Christ là Chúa và Cứu Chúa. Tuy nhiên, chữ cải đạo ở đây thực sự mang một khái niệm khác.

Trong Lu-ca 22:31-32, Chúa Jêsus nói chuyện với Phi-e-rơ chỉ vài giờ trước khi bị đóng đinh. Điều quan trọng là phải hiểu rằng trước thời điểm này, Phi-e-rơ đã theo Chúa Jêsus. Ông đã đáp ứng lại lời kêu gọi “Hãy theo Ta” của Thầy mình. Phi-e-rơ đã được sai đi làm chức vụ cùng với những người khác để rao giảng Phúc Âm, chữa lành người bệnh, làm cho kẻ chết sống lại, và đuổi quỷ trong danh Chúa Jêsus. Tất cả chúng ta đều đồng ý rằng Phi-e-rơ là một tín hữu. Nhưng Phi-e-rơ vẫn chưa được cải đạo trong một lĩnh vực của đời sống mình. Với sức mạnh thuộc thể của mình, Phi-e-rơ có vẻ như là một trụ cột, một trụ cột mà người khác phải ngược nhìn và có thể dựa dẫm vào. Mặc dù tên Phi-e-rơ có nghĩa là *tảng đá*, nhưng Chúa Jêsus thấy Phi-e-rơ vẫn cần phải cải đạo. Chúa biết Phi-e-rơ sẽ phản ứng thế nào khi gặp phải áp lực:

*“Hỡi Si-môn, Si-môn, nay, Sa-tan đòi sàng sảy các con như lúa mì. Nhưng Ta đã cầu nguyện cho con để con không thiếu đức tin. Vậy, khi con **quay trở lại** [cải đạo], hãy làm cho anh em con mạnh mẽ.”*

Phi-e-rơ khẳng định ông sẽ không bao giờ từ bỏ Đấng Christ dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa. Sau đó, Chúa Jêsus tiên tri về sự chối Chúa của Phi-e-rơ, Chúa không gọi ông bằng tên Phi-e-rơ, mà gọi là Si-môn. Khi gọi như vậy, Chúa Jêsus muốn nói đến một Phi-e-rơ chưa cải

đạo, người rất tự tin vào bản thân mình, và gần như là kiêu ngạo. Tuy nhiên, Chúa Jêsus đã cho Phi-e-rơ một niềm hy vọng lớn lao rằng ông sẽ được thay đổi—ông sẽ quay trở lại [cải đạo].

Khi Chúa Jêsus bị bắt đi và bị xét xử, Phi-e-rơ thực sự đã bị sàng sảy giống như Chúa Jêsus đã nói với ông. Phi-e-rơ đã được bày tỏ cho thấy mức độ mạnh mẽ và sự vững vàng thực sự của mình, khi ông đứng sừng sững trước đồng lõa và chối Chúa ba lần rằng ông không phải là môn đồ của Chúa Jêsus.

Sau khi Chúa phục sinh, các môn đồ dao động trong đức tin và đầy nghi ngờ. Họ đã hoàn toàn hiểu sai các sự kiện xảy ra trong tuần đó. Trước khi trở về cùng Cha, Chúa Jêsus đã bảo họ trở về Giê-ru-sa-lem để chờ đợi lời hứa của Đức Chúa Cha, ám chỉ đến phép báp-têm trong Đức Thánh Linh. Bây giờ là mười ngày trước ngày Lễ Ngũ Tuần. Mặc dù Kinh Thánh không trình bày chi tiết về sự kiện này, nhưng họ chắc chắn đã có một buổi nhóm cầu nguyện khá nghiêm túc trong mười ngày đó. Có lẽ đây là khoảng thời gian ăn năn và dò xét lại tấm lòng khi họ cùng nhau tìm kiếm Chúa. Có rất nhiều thay đổi cần thiết trong vòng các môn đồ. Có lẽ chính tại thời điểm này, Phi-e-rơ đã bị cáo trách rất nhiều về việc chối Chúa Jêsus. Có thể ông đã đứng trước anh em mình trong sự khiêm nhường và thú nhận thất bại của mình cùng với mong muốn được thay đổi? Chúng ta biết rằng vào ngày Lễ Ngũ Tuần đã có một sự biến đổi lớn trong cuộc đời của Phi-e-rơ khi ông đứng trước đám đông và rao giảng về Chúa Jêsus. Ngay cả khi, chúng ta có thể đã được cứu trong nhiều năm nhưng vẫn còn nhiều lĩnh vực chưa được thay đổi trong đời sống của chúng ta mà Đức Chúa Trời muốn thay đổi để trở nên giống như hình ảnh của Ngài.

XÓA BỎ TỘI LỖI

Chẳng phải tội lỗi của chúng ta đã được xóa sạch khi chúng ta tiếp nhận Chúa Jêsus Christ là Chúa và Cứu Chúa của mình rồi sao? Chắc chắn, hình phạt cho những tội lỗi trong quá khứ đã được xóa đi rồi. Tuy nhiên, chúng ta thường thấy rằng vẫn còn những vấn đề trong đời sống của chúng ta có liên quan đến bản chất tội lỗi cũ. Chỉ vì chúng ta tin Chúa không có nghĩa là tội lỗi ngay lập tức và tự động chấm dứt trong đời sống của chúng ta.

Chúng ta cũng cần phải hiểu ý nghĩa của từ tội lỗi trong Kinh Thánh. Từ *Hamartia* trong Tân Ước là một từ tiếng Hy Lạp có nghĩa là *trật mất mục tiêu*. Chúng ta có khuynh hướng phân loại một số hành vi là tội lỗi như nói dối, ăn cắp hoặc vô đạo đức. Khái niệm này theo Kinh Thánh thì rộng hơn nhiều. Bất cứ điều gì khiến chúng ta trật mất “hồng tâm” đại diện cho các mục đích của Đức Chúa Trời đều được gọi là tội lỗi.

Ê-sai nói về Đấng Christ và những người muốn bắt chước Ngài:

“Ngài khiến miệng tôi giống như thanh gươm sắc bén, che tôi dưới bóng tay Ngài. Ngài làm cho tôi như mũi tên nhọn, và cất tôi trong ống tên của Ngài” (Ê-sai 49:2).

Ở đây nói về quá trình làm cho một mũi tên thẳng và bóng láng để khi bắn ra, nó sẽ trúng mục tiêu. Đức Chúa Trời thực hiện một công việc tương tự trong đời sống của chúng ta thông qua công việc của sự ăn năn và cải đạo. Đường cong queo phải sửa cho ngay và lối gập ghềnh phải làm cho phẳng (Lu-ca 3:5). Khi Ngài thay đổi cách chúng ta suy nghĩ và hành động, tội lỗi của chúng ta, là thứ khiến chúng ta trật mất mục tiêu, sẽ bị bôi xóa đi. Công việc của Chúa Jêsus đã hoàn tất tại đồi Sọ không chỉ là để xóa bỏ hình phạt của tội lỗi chúng ta. Mà qua hành động ăn năn, Ngài xóa bỏ hoàn toàn tội lỗi đó ra khỏi đời sống của chúng ta để chúng ta có thể tiếp tục nhắm trúng mục tiêu và được biến đổi theo hình ảnh của Chúa Jêsus.

THỜI ĐIỂM TƯƠI MỚI

“Vậy, anh em hãy ăn năn và trở về với Đức Chúa Trời để tội lỗi mình được xóa bỏ, hầu cho các thời kỳ tươi mới mà Chúa ban cho sẽ đến, và để Ngài sai Đấng Christ, tức là Đức Chúa Jêsus, Đấng đã được chỉ định trước, đến với anh em” (Công-vụ 3:19-20).

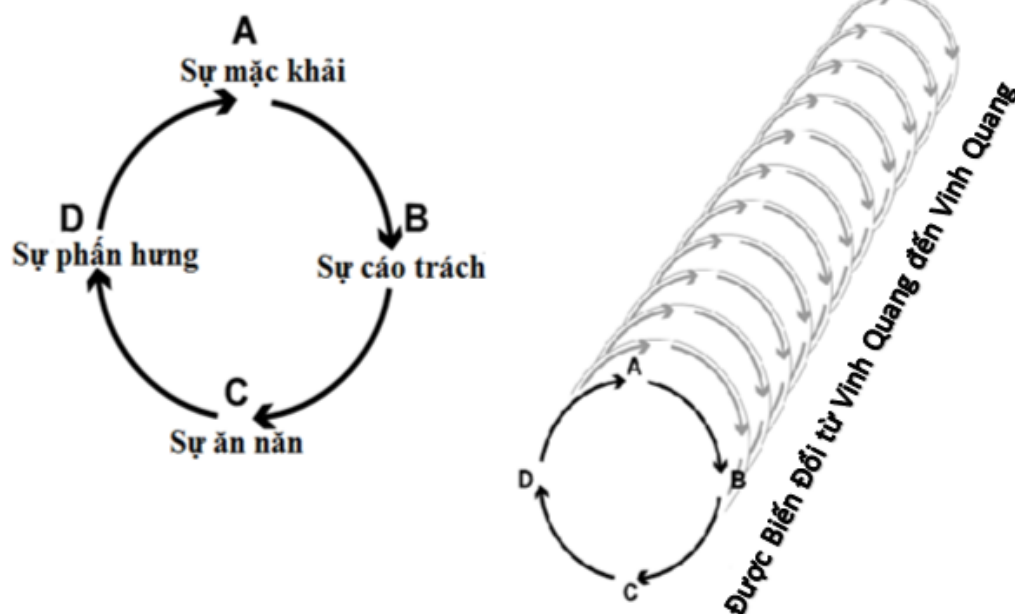
Khi chúng ta cho phép Đức Thánh Linh làm công việc của Ngài trong chúng ta, thì Ngài dẫn chúng ta đến một khoảng thời gian tuyệt vời của sự tươi mới hay theo nghĩa đen là sự phấn hưng (trong tiếng Hy Lạp). Ở đây một lần nữa là sự sắp xếp theo thứ tự: Chúng ta nhận được một sự mặc khải mới từ Chúa Jêsus, chúng ta ăn năn, chúng ta được cải đạo (quay trở lại), và tội lỗi của chúng ta được xóa bỏ. Sau đó, chúng ta đã sẵn sàng cho một sự phấn hưng cách cá nhân trước sự hiện diện của Đức Chúa Trời:

“Hãy hạ mình xuống trước mặt Chúa thì Ngài sẽ nhắc anh em lên” (Gia-cơ 4:10).

Tại thời điểm này, Đức Chúa Trời có thể nhắc chúng ta lên một chiều kích mới về sự nhận biết chính mình Ngài và sự hiện diện của Ngài. Chúng ta được làm cho tươi mới và giờ đây chúng ta kinh nghiệm được sự vui mừng của Chúa trên chúng ta khi chúng ta bước đi cách hòa hợp với Ngài trong lĩnh vực này của đời sống chúng ta mà Ngài đã giải quyết. Sau khi hoàn tất chu trình này, việc chuẩn bị bắt đầu cho sự mặc khải tiếp theo của Chúa Jêsus sẽ dẫn chúng ta vào một quá trình ăn năn mới trong một lĩnh vực khác của đời sống chúng ta.

Hãy xem xét chu trình này trong sơ đồ dưới đây:

Một người con trưởng thành của Đức Chúa Trời

A. Đức Chúa Trời chủ động thay đổi chúng ta. Ngài bày tỏ chính Ngài cho chúng ta theo một cách nào đó như Ngài đã làm với tiên tri Ê-sai.

B. Chúa sử dụng những hoàn cảnh bên ngoài để làm việc trong chúng ta và cho chúng ta thấy đường lối của chúng ta trái với đường lối của Ngài như thế nào. Sự cáo trách của Đức Thánh Linh và sự đau buồn theo ý Chúa làm việc trong chúng ta. Về mặt cảm xúc, chúng ta có thể cảm thấy như mình đang ở chỗ thấp nhất của cuộc đời.

C. Sự tốt lành của Đức Chúa Trời dẫn chúng ta đến sự ăn năn. Chúng ta xưng nhận và từ bỏ tội lỗi của mình. Tội lỗi của chúng ta được xóa đi. Chúng ta được biến đổi (cải đạo/quay trở lại với Ngài).

D. Đức Chúa Trời có thể làm tươi mới chúng ta trong sự hiện diện của Ngài. Chúng ta có thể bước đi với Ngài trong sự hòa hợp ở mức độ cao hơn. Sau một thời gian, chúng ta đã sẵn sàng quay trở lại điểm A, nơi toàn bộ quá trình này được Chúa lặp lại trong đời sống của chúng ta. Nhờ đó, chúng ta “được biến đổi trở nên giống như hình ảnh Ngài, từ vinh quang đến vinh quang”

SỰ ẲN NẴN LÀ GÌ?

I. Đức Chúa Trời khởi xướng Sự Ẳn Năn

- A. Đức Chúa Trời khởi xướng sự ăn năn – Rô-ma 2:4, II Ti-mô-thê 2:25
- B. Các bước của sự ăn năn – Công-vụ 3:19-20

II. Biểu Hiện về Tính Cách và Đường Lối của Đức Chúa Trời

- A. Chúa Jêsus Christ được bày tỏ cho mọi người qua sự rao giảng của Phi-e-rơ – Công-vụ 3:13-18
- B. Sự ăn năn của Ê-sai bắt đầu với sự mặc khải về Đức Chúa Trời – Ê-sai 6:5

III. Sự Ẳn Năn – Công-vụ 3:19

- A. Định nghĩa – suy nghĩ khác đi
- B. Ý tưởng của Đức Chúa Trời khác với ý tưởng của chúng ta – Ê-sai 55:7-9
- C. Chúa muốn thay đổi lối suy nghĩ của chúng ta
 - 1. Ngài sẽ không bao giờ thay đổi – Ma-la-chi 3:6, Châm-ngôn 14:12
 - 2. Chúng ta sẽ không được tiếp tục ở trong mối tương giao cùng với Đức Chúa Trời trừ khi chúng ta thay đổi – A-mốt 3:3
 - 3. Lối suy nghĩ của chúng ta được biến đổi thông qua sự ăn năn – Rô-ma 12:2, Phi-líp 2:5-11

IV. Sự Cải Đạo – Công-vụ 3:19

- A. Định nghĩa – quay đầu lại và đi theo hướng khác
- B. Phi-e-rơ được cứu nhưng chưa được cải đạo – Lu-ca 22:31-32
- C. Phi-e-rơ được cải đạo trước Lễ Ngũ Tuần

V. Xóa Bỏ Tội Lỗi – Công-vụ 3:19

- A. Hình phạt của tội lỗi được xóa bỏ nhờ huyết của Chúa Jêsus
- B. Định nghĩa của tội lỗi – trật mất mục tiêu
- C. Sự ăn năn xóa bỏ tội lỗi, không chỉ hình phạt của tội lỗi
- D. Mũi tên thẳng, sắc nhọn sẽ dễ dàng bắn trúng đích – Ê-sai 49:2

VI. Thời Điểm Tươi Mới – Công-vụ 3:19

- A. Sự ăn năn mở đường cho sự phấn hưng – Gia-cơ 4:10
- B. Định nghĩa của sự tươi mới – phấn hưng
- C. Sẵn sàng cho sự mặc khải mới từ Chúa và chu kỳ của sự ăn năn
- D. Được biến đổi từ vinh quang đến vinh quang – II Cô-rinh-tô 3:18

*Đức Giê-hô-va ôi!
Ngài đem dân ấy vào,
và cho họ cư ngụ
trên núi cơ nghiệp Ngài,
Tức là chỗ Ngài đã sắm sẵn
để làm nơi ngụ Ngài,
Lạy Chúa! Đó là Đền Thánh
mà tay Ngài đã lập.*

Xuất Ê-díp-tô Ký 15 :17

3

TIẾP TỤC QUÁ TRÌNH BIẾN ĐỔI

Quá trình thay đổi này vẫn sẽ tiếp tục hoạt động trong đời sống của chúng ta chừng nào chúng ta chưa hoàn toàn được biến đổi để trở nên giống như hình ảnh của Đấng Christ, và miễn là chúng ta còn để Ngài làm việc trong chúng ta. Chúa muốn thay đổi đời sống gia đình, đạo đức làm việc, cách ăn ở của chúng ta, nhiều khía cạnh trong văn hóa, âm nhạc của chúng ta, đời sống nhóm hiệp trong hội thánh, tư duy, động cơ và thái độ của chúng ta. Ngài muốn biến đổi mọi thứ thuộc về chúng ta! Công tác của sự ăn năn và cải đạo là quá trình mà qua đó Đức Chúa Trời cho phép mang lại những thay đổi. Chúng ta phải để cho Chúa thực hiện công việc của Ngài trong cuộc đời của chúng ta. Đó là một công việc đang diễn ra liên tục khi Đức Chúa Trời tiếp tục bày tỏ chính mình Ngài. Chừng nào chúng ta còn nói, “Vâng, thưa Chúa, hãy làm theo đường lối của Ngài,” chúng ta sẽ tiếp tục tiến lên trong Chúa. Nhưng bất cứ khi nào chúng ta chống lại Chúa, ngoảnh mặt đi và nói, “Không, con không thích như thế,” tâm lòng của chúng ta sẽ trở nên cứng cõi, sự mù quáng và sa ngã sẽ ngự trị vào.

Nhiều người đã là Cơ-đốc nhân trong nhiều năm mà không có sự tăng trưởng và phát triển trong mối tương giao của họ với Chúa. Họ có thể đã cho phép Chúa đưa họ đến sự ăn năn trong một số lĩnh vực của đời sống họ trong quá khứ, nhưng họ ngày càng trở nên mệt mỏi với công tác quý giá này của Thánh Linh Đức Chúa Trời. Họ không còn đáp lại lời kêu gọi ăn năn của Ngài và để Chúa thay đổi đời sống họ nữa. Đã đến lúc họ nói, “Con muốn sống theo cách của con.” Điều này không có nghĩa là họ đã phạm tội nặng; họ chỉ là ngừng được biến đổi.

Chúng ta nên vui vẻ và đón nhận món quà của sự ăn năn bất cứ khi nào Chúa đến làm việc trong chúng ta. Để sau đó, chúng ta sẽ tiếp tục bước đi cùng với Chúa. Sự chuẩn bị là cần thiết nếu chúng ta muốn có phần trong con phần hưng hầu đến. Sự ăn năn là một món quà từ Chúa.

Chúng ta không thể tự mình ăn năn. Điều đó là bất khả thi nếu Chúa không can thiệp vào đời sống của chúng ta. Chúng ta không bao giờ có thể thay đổi suy nghĩ của chính mình. Món quà ăn năn cho phép chúng ta trở nên mềm mại, tan vỡ, hạ mình và thay đổi suy nghĩ của chúng ta. Đó là một hành động tể trị của ân điển Đức Chúa Trời. Nếu Chúa không ban điều đó, chúng ta không thể thay đổi được. Chính sự tốt lành của Đức Chúa Trời đã dẫn chúng ta đến sự ăn năn.

ĐỜI SỐNG TIẾP DIỄN TRONG HỘI THÁNH

Nhiều hội thánh trở nên nhạt nhẽo và trì trệ vì không nghe được những gì Chúa đang phán. Nhiều hội chúng đã đi đến chỗ đánh mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Ngọn lửa của Đức Chúa Trời tắt đi bởi vì sự ăn năn không còn ở trong hội thánh đó.

Trong Khải-huyền chương 2, Chúa đang phán với bảy hội thánh ở Tiểu Á. Đầu tiên Ngài phán với hội thánh Ê-phê-sô. Phao-lô đã dành khoảng ba năm ở tại Ê-phê-sô để chuẩn bị một nền tảng tốt đẹp cho họ. Ê-phê-sô có lẽ là một hội thánh mẹ được Chúa sử dụng để vươn ra các thành phố khác ở Tiểu Á. Rất có thể sáu hội thánh còn lại được ra đời từ hội thánh ở Ê-phê-sô này. Có một thời, Ê-phê-sô là một hội thánh rất thuộc linh. Nhưng hãy chú ý những gì Chúa phải phán với họ trong Khải-huyền 2:1-5:

“Hãy viết cho thiên sứ của Hội-thánh Ê-phê-sô rằng: Đây là lời phán của Đấng cầm bảy ngôi sao trong tay phải, và đi giữa bảy chân đèn bằng vàng: Ta biết các công việc của con, sự khó nhọc của con, sự kiên trì của con. Ta biết con không thể dung chịu những kẻ xấu, và đã thử những người tự xưng là sứ đồ mà không phải là sứ đồ, và con đã nhận ra rằng họ là những kẻ nói dối. Con kiên trì, chịu đựng vì danh Ta không chút mệt mỏi. Nhưng điều Ta trách con, ấy là con đã bỏ lòng kính mến ban đầu. Vậy, hãy nhớ lại con đã sa sút từ đâu! Hãy ăn năn và làm lại những công việc ban đầu. Nếu không ăn năn, Ta sẽ đến với con và truất bỏ chân đèn của con khỏi chỗ nó.”

Tại một thời điểm nào đó, hội thánh này đã rẽ sang một bên, ra khỏi con đường mà Đức Chúa Trời đã chọn cho họ. Họ đã chống lại những thay đổi liên tục mà Đức Thánh Linh đang cố gắng mang lại trong đời sống của họ. Điều này khiến cho sự mặc khải liên tục của Chúa Jêsus Christ bị chấm dứt. Khi viết cho hội thánh Tê-sa-lô-ni-ca (I Tê-sa-lô-ni-ca 1:3), Phao-lô khen ngợi họ vì những công việc của đức tin, công lao của lòng yêu thương, và sự kiên nhẫn trong hy vọng. Hội thánh Ê-phê-sô làm được rất nhiều việc, nhưng không phải công việc của đức tin; có công khó, nhưng không phải công khó của tình yêu thương; kiên nhẫn, nhưng không phải kiên nhẫn trong hy vọng. Sự phản hưng chỉ có thể đến với họ khi họ đã có một cuộc gặp gỡ tươi mới với Chúa trong sự ăn năn.

Chìa khóa để một hội thánh luôn sống động và tràn đầy sức sống là tiếp tục đáp lại món quà của sự ăn năn. Dân sự của hội thánh đó phải sẵn lòng để được thay đổi. Đức Chúa Trời phán, “Nếu các con không chịu ăn năn, Ta sẽ truất bỏ chân đèn của con, cùng sự xúc dầu và sự hiện diện

của Ta. Ta sẽ cắt đi ngọn lửa của Đức Thánh Linh nếu các con không chịu để cho Ta thay đổi các con.”

KHÔNG CHỊU THAY ĐỔI

Trong Giê-rê-mi 48:11, Đức Chúa Trời nói về sự phán xét của Mô-áp và lý do khiến Ngài rất không hài lòng về họ:

“Mô-áp vốn an nhàn từ khi còn trẻ, như rượu lắng cặn, chưa được rót từ bình này sang bình khác, cũng chưa bị lưu đầy; Cho nên vị của nó còn nguyên, và mùi của nó chưa đổi.”

Mô-áp không chấp nhận những thay đổi. Mô-áp dần dần đi vào vùng an toàn của mình và yên vị ở đó với sự bằng lòng và hạnh phúc khi đã có được mọi thứ như hiện tại.

Có những khuôn mẫu mà mọi người thường có xu hướng sa vào ở các độ tuổi khác nhau trong suốt cuộc đời. Các giai đoạn khác nhau trong cuộc sống có những cám dỗ khác nhau. Khi con người ta lớn lên, họ thường có cùng khuynh hướng với Mô-áp. Trải qua các chu kỳ ăn năn, năm này qua năm khác, những người thường rời mắt khỏi mục tiêu có thể trở nên mệt mỏi. Con người mệt mỏi với những rắc rối mà Chúa dẫn họ đi qua nhằm kích thích những thay đổi xảy ra thông qua sự ăn năn.

Quá trình ăn năn có gây ra rắc rối gì không? Có chứ, nó gây ra **RẮC RỐI!** Một Cơ-độc nhân sẽ có những rắc rối mà người khác không bao giờ nhận ra. Nhiều năm trước, khi còn là những Cơ-độc nhân non trẻ, vợ tôi và tôi đã có những lúc rất thất vọng. Chúng tôi đã bước đi trong sự vâng lời và để Chúa làm việc trong đời sống của chúng tôi. Tuy nhiên, dường như chúng tôi càng vâng phục công tác của Đức Thánh Linh bao nhiêu, thì những rắc rối của chúng tôi càng gia tăng bấy nhiêu. Trong số những khó khăn mà chúng tôi phải đối mặt, đó là vợ tôi đã ngã bệnh hơn một năm và cần phải phẫu thuật. Trước đây, cô ấy đã từng kinh nghiệm sự chữa lành siêu nhiên của Chúa, nhưng bây giờ khi chúng tôi tìm kiếm Chúa, Ngài đã chỉ định việc phẫu thuật. Đây là những gì Ngài đã phán với chúng tôi vào lúc đó:

“Bởi vì con đã tìm kiếm Ta và cho phép Ta thay đổi con, con đã *đủ điều kiện* cho thử thách này.” Chúng tôi cảm thấy bị đánh bại bởi rắc rối này, nhưng Ngài nói rằng chúng tôi đã đủ điều kiện để đi tiếp. Chúng tôi bắt đầu nhận ra rằng trừ khi chúng tôi cho phép Ngài mang đến những thay đổi trong chúng tôi bằng cách đối mặt với những rắc rối này, chúng tôi sẽ không đủ điều kiện để Thánh Linh Chúa hành động một cách sâu sắc hơn trong chúng tôi. Ở một khía cạnh lớn hơn, chúng tôi đã học cách chấp nhận rắc rối và không trốn chạy khỏi nó.

Khi Chúa đổ chúng ta từ bình này sang bình khác, chúng ta cảm thấy bất an biết bao trước hình dạng và màu sắc lạ lẫm của chiếc bình mới. Nhưng qua sự thay đổi hoàn cảnh này, Đức Chúa Trời bắt đầu thực hiện những thay đổi của Ngài trong chúng ta. Nhu mì là một phẩm chất tin kính trong việc chấp nhận những hoàn cảnh mà Chúa cho phép xảy ra trong cuộc sống của

chúng ta để thay đổi chúng ta. Chúng ta chỉ có thể chấp nhận những hoàn cảnh không thuận lợi khi chúng ta thực sự tin rằng Chúa đang nắm quyền kiểm soát và có thể xoay chuyển mọi sự vì lợi ích của chúng ta. Trong Rô-ma 8:28, Phao-lô nói,

“Chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho những ai yêu mến Đức Chúa Trời, tức là cho những người được gọi theo ý định của Ngài.”

Nếu chúng ta yêu mến Chúa và đang bước đi trong sự vâng phục Ngài, thì chúng ta có thể yên tâm rằng Ngài sẽ làm mọi việc vì lợi ích của chúng ta. Có rất ít Cơ-đốc nhân thực sự biết rằng điều này là sự thật. Họ chạy trốn khỏi những rắc rối, những hoàn cảnh do Chúa sắp đặt nhằm kích thích những thay đổi tuyệt vời này. Nguyên chúng ta có thể nhu mì như Chúa Jêsus Christ và sẵn lòng đón nhận bất cứ điều gì được định sẵn là sẽ xảy ra cho lợi ích của chúng ta. Nguyên chúng ta đừng chỉ có tư tưởng an cư lạc nghiệp và đi theo con đường xác thịt, trở nên cứng lòng, nguội lạnh, và thờ ơ với Chúa! Nếu chúng ta muốn tiếp tục theo đuổi những mục đích của Đức Chúa Trời, chúng ta phải sẵn sàng chấp nhận sự thay đổi. Đó là tất cả những gì về sự ăn năn. Mô-áp không muốn thay đổi. Họ thích cuộc sống ổn định trong vùng an toàn của mình và tiếp tục ở lại đó từ năm này qua năm khác. Đức Chúa Trời đã phán xét họ vì có đó.

Trong Thi-thiên 55:19, Kinh Thánh phán,

“Vì chúng không chịu thay đổi đường lối mình, cũng chẳng kính sợ Đức Chúa Trời.”

Nếu chúng ta không đáp ứng lại món quà của sự ăn năn, chúng ta sẽ đánh mất sự kính sợ Chúa. Rồi dễ dàng trượt ra xa khỏi Chúa. Đến một ngày nào đó, sự hủy diệt đến và chúng ta tự hỏi tại sao điều này lại xảy ra.

ĐƯỢC LÀM MỚI LẠI ĐỂ ĐÓN PHẢN HƯNG

Trong Lu-ca chương 5, Chúa Jêsus đã nói điều gì đó liên quan rất nhiều đến sự ăn năn:

“Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ, vì như vậy, rượu mới làm nứt bầu da, rượu đổ ra và bầu da cũng bị hỏng. Nhưng rượu mới phải đổ vào bầu mới. Cũng không ai đã uống rượu cũ lại đòi rượu mới, vì người ấy nói rằng: Rượu cũ ngon hơn” (Lu-ca 5:37-39).

Bình chứa rượu ở đây không phải là một chai thủy tinh như chúng ta vẫn nghĩ, mà là một túi đựng rượu làm từ da động vật. Một số nước ngày nay vẫn còn dùng loại bình này để đựng chất lỏng. Chúa Jêsus nói rằng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ. Rượu mới phải được cho vào bầu da mới. Từ *mới* ở đây theo nghĩa đen trong tiếng Hy Lạp ý nói là bầu da được làm mới lại hoặc tân trang lại. Để làm mới lại một bầu da sau khi nó đã trở nên cũ kỹ, khô cứng và nứt nẻ là cả một quá trình. Một quá trình của những sự thay đổi giúp nó sẵn sàng để chứa được rượu mới.

Theo một nghĩa nào đó, cơn phản hưng sắp đến giống như rượu mới. Phản ứng của một số người sẽ giống như câu 39:

“Không ai đã uống rượu cũ lại đòi rượu mới, vì người ấy nói rằng: Rượu cũ ngon hơn.”

Một số người không thích thay đổi, vì họ đã đi quá sâu vào một lối mòn. Họ đã đi rất xa với Chúa, đã nhận được mọi thứ từ Chúa mà họ muốn. Họ đã sẵn sàng để ổn định tại nơi mà họ đang ở. Có lẽ họ cũng muốn sự phấn hưng, nhưng tấm lòng của họ cứng cỏi và bị giòn như một bầu da cũ. Họ không thể chứa rượu mới và những sự thay đổi phải đến.

Nếu chúng ta muốn được đồ đầy rượu mới, thì điều cần thiết là Chúa phải đổi mới chúng ta qua tiến trình của sự ăn năn. Ngài muốn chúng ta trở nên linh động, không cứng nhắc, hay chọn ở cố định trên một chỗ bằng phẳng nào đó. Chúng ta phải tiếp tục tiến lên trong Chúa để chúng ta có thể trở thành một phần của cơn phấn hưng vĩ đại nhất mà thế giới từng biết!

KHÁI TƯỞNG VỀ SI-ÔN

Liên tục sẵn lòng đáp lại món quà ăn năn và sự thay đổi là rất cần thiết nếu chúng ta muốn đạt được mục tiêu cuối cùng mà Chúa đã chọn cho chúng ta. Như đã đề cập trước đó, rất nhiều cá nhân và hội thánh đã chọn sống ổn định ở một nơi thoải mái và dễ chịu bởi vì họ không muốn tiến tới sự mặc khải sâu nhiệm hơn về Chúa Jêsus Christ. Chúng ta rất dễ phản ứng như Y-sơ-ra-ên đã làm khi Đức Chúa Trời tìm cách mang họ vào cơ nghiệp của mình. Nguyên chúng ta có thể học từ sai lầm của họ, không quá thụ động và thiếu đức tin, nhưng sẵn lòng cho phép Chúa thay đổi chúng ta và đưa chúng ta vào chỗ tốt nhất của Ngài.

“Tất cả những điều này xảy ra cho họ như một bài học, và được ghi chép lại để cảnh cáo chúng ta là những người đang sống ở cuối các thời đại” (I Cô-rinh-tô 10:11)

Đức Chúa Trời đã hành động một cách kỳ diệu để giải cứu Y-sơ-ra-ên ra khỏi ách nô lệ của Ai Cập. Thật không may, khi hoàn cảnh không phải lúc nào cũng xảy ra như mong đợi, họ lại nói rằng muốn trở lại Ai Cập hoặc chết trong đồng vắng. Cuối cùng, thế hệ đó đã chết trong đồng vắng như họ đã nói (Dân-số 14:2).

Khi thế hệ tiếp theo chuẩn bị tiến vào xứ Ca-na-an, các chi phái Ru-bên, Gát, và một nửa chi phái Ma-na-se xin Môi-se cho phép họ ở lại bờ phía đông của sông Giô-đanh (Dân-số 32). Họ đã tự chọn lấy cơ nghiệp, hay nơi yên nghỉ cho mình, vốn kém xa những gì mà Chúa sẽ dành cho họ. Sông Giô-đanh đã ngăn cách họ khỏi những người anh em của mình, những người tiến tới những mục đích xa hơn của Đức Chúa Trời.

Sau khi Môi-se qua đời, Giô-suê đã dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên băng qua sông Giô-đanh và bắt đầu chiếm lấy xứ mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ. Vào cuối đời của Giô-suê, phần lớn cơ nghiệp của Y-sơ-ra-ên vẫn chưa được chiếm lấy (Các Quan-xét 1). Y-sơ-ra-ên bắt đầu an cư lạc nghiệp và cùng sinh sống trong xứ với những kẻ thù của Đức Chúa Trời. Không phải cho đến khi Đa-vít lên làm vua, Y-sơ-ra-ên mới tiếp tục chinh phục vùng đất. Tại sao Đa-vít có thể dẫn dắt Y-sơ-ra-ên đi theo mục đích của Đức Chúa Trời trong khi rất nhiều người khác đã thất bại? Công-vụ 13:22 chỉ cho chúng ta thấy bí mật của Đa-vít để trở nên vĩ đại:

“Rồi Ngài bỏ vua đó (Sau-lơ), lập Đa-vít làm vua. Ngài làm chứng về ông rằng: Ta đã tìm thấy Đa-vít con trai của Gie-sê, là người Ta hài lòng, người sẽ thi hành mọi ý muốn Ta.”

Đa-vít yêu mến Chúa và muốn hoàn thành mọi ý định của Ngài. Một trong những điều đầu tiên Đa-vít làm sau khi trở thành vua của Y-sơ-ra-ên là đánh đuổi dân Giê-bu-sít ra khỏi thành Si-ôn (II Sa-mu-ên 5:6-10).

Khi Y-sơ-ra-ên vượt qua Biên Đỏ, Môi-se đã hát bài hát tiên tri về điều mà Đức Chúa Trời đã làm và sẽ làm: *“Đức Giê-hô-va ôi! Ngài đem dân ấy vào, và cho họ cư ngụ trên núi cơ nghiệp Ngài, tức là chỗ Ngài đã sắm sẵn để làm nơi ngụ Ngài, lạy Chúa! Đó là Đền Thánh mà tay Ngài đã lập”* (Xuất 15:17).

Khi cuộc hành trình của Y-sơ-ra-ên vừa mới bắt đầu, người ta đã nhắc đến núi cơ nghiệp của Ngài. Hơn bốn trăm năm sau, Đa-vít đã đến được đó. Đa-vít có một tấm lòng muốn biết lòng Đức Chúa Trời. Vì thế, Đa-vít hiểu mục đích của Đức Chúa Trời là biến Si-ôn trở thành thủ đô thuộc linh của vương quốc. Si-ôn thực sự là ngọn núi cơ nghiệp của Đức Chúa Trời. Sở hữu Si-ôn là mục đích của Chúa dành cho Y-sơ-ra-ên ngay từ đầu. Chúa không bao giờ có ý định cho họ định cư ở bất kỳ nơi nào cho đến khi họ chiếm được nơi cao nhất của Chúa:

“Vì Đức Giê-hô-va đã chọn Si-ôn; Ngài ước ao Si-ôn làm nơi ngụ của Ngài; Ngài phán: Đây là nơi an nghỉ của Ta đời đời; Ta sẽ ngụ ở đây vì Ta ước ao như thế. Ta sẽ ban phước cho Si-ôn được lương thực dư dật, cho những kẻ nghèo của thành ấy được ăn bánh no nê. Ta cũng sẽ mặc cho các thầy tế lễ thành ấy sự cứu rỗi, và những người tin kính của nó sẽ reo mừng. Tại đó, Ta sẽ khiến sừng Đa-vít vươn lên; Ta đã chuẩn bị ngọn đèn cho người được xức dầu của Ta. Ta sẽ lấy sự xấu hổ mặc cho kẻ thù người; Nhưng vương miện trên đầu người sẽ sáng rực rỡ” (Thi-thiên 132:13-18).

“Chúa đặt nền cho thành của Ngài. Trên núi thánh. Đức Giê-hô-va yêu mến các cổng Si-ôn hơn những nơi ở của Gia-cóp. Hỡi thành của Đức Chúa Trời, người ta đã nói về vẻ vinh quang của người. Sê-la. Ta sẽ nói đến Ra-háp và Ba-by-lôn là những người quen biết ta; Kìa Phi-li-tin và Ty-rơ với Ê-thi-ô-pi; Họ nói: Người này đã sinh tại Si-ôn. Phải, người ta sẽ nói về Si-ôn rằng: Kẻ này và kẻ kia đã sinh ra tại đó; Chính Đấng Chí Cao sẽ vững lập Si-ôn. Khi Đức Giê-hô-va ghi các dân vào sổ thì Ngài sẽ kể rằng: Kẻ này đã sinh tại Si-ôn. Selah” (Thi-thiên 87:1-6).

“Trong Giu-đa người ta biết Đức Chúa Trời, danh Ngài thật vĩ đại giữa Y-sơ-ra-ên. Đền Tạm của Ngài ở Sa-lem, và nơi ngụ của Ngài tại Si-ôn. Tại nơi ấy, Ngài đã bẻ gãy những mũi tên lửa, cái khiên, thanh gươm và vũ khí chiến tranh” (Thi-thiên 76:1-3).

Tại các địa điểm địa lý khác nhau, Đức Chúa Trời đã gặp gỡ dân Y-sơ-ra-ên theo những cách tuyệt vời. Những nơi này trở nên quan trọng về mức độ phát triển thuộc linh và mối quan hệ với Chúa, cũng tại những nơi này mà họ sẽ nhận được ân điển lớn lao hơn để gánh vác một mức độ

trách nhiệm cao hơn để làm theo ý muốn của Ngài. Để chiếm được Si-ôn, Đa-vít đã phải trả một cái giá rất đắt. Bất cứ lúc nào, ông cũng có thể ổn định tại một nơi thoải mái và ở luôn tại đó. Điều này sẽ giúp ông tránh được những khó khăn rất lớn. Nhưng có điều gì đó sản sinh ra trong tâm lòng của Đa-vít đã thúc ép ông tiếp tục tiến lên. Tâm lòng của ông đã dẫn dắt ông đi theo con đường cái dẫn đến Si-ôn:

“Phước cho người nào được sức lực trong Chúa, và lòng họ hướng về con đường dẫn đến Si-ôn. Đang khi đi qua trũng khóc lóc. Họ làm cho trũng ấy trở nên những suối nước; Mưa sớm cũng phủ phước cho nó” (Thi-thiên 84:5-6).

Si-ôn rất xứng đáng được như vậy! Đa-vít đã mang hòm giao ước đến Si-ôn, vốn là biểu tượng cho sự hiện diện được tỏ ra của Đức Chúa Trời. Những lời hứa tuyệt vời thuộc về những người có tâm lòng hướng về con đường dẫn đến Si-ôn:

“Trong những ngày cuối cùng, núi của đền thờ Đức Giê-hô-va sẽ được lập vững trên các đỉnh núi, vượt cao hơn các đồi. Mọi quốc gia sẽ đổ về đó, nhiều dân tộc sẽ đến và nói rằng: Hãy đến, chúng ta hãy lên núi Đức Giê-hô-va, đến đền thờ Đức Chúa Trời của Gia-cóp. Ngài sẽ dạy chúng ta đường lối Ngài, chúng ta sẽ đi trong các nẻo Ngài. Vì luật pháp sẽ ra từ Si-ôn, và lời Đức Giê-hô-va sẽ ra từ Giê-ru-sa-lem” (Ê-sai 2:2-3).

Nguyện chúng ta khao khát trở thành những người biết Chúa và đường lối của Ngài với luật pháp Ngài trong tâm lòng của chúng ta. Chúa tìm kiếm những ai sẽ trưởng thành và mang lấy trách nhiệm dạy dỗ người khác những tiềm năng mà Ngài đã dành sẵn cho những ai yêu mến Ngài. Trên khắp cả đất, trong mỗi nhóm dân, Đức Chúa Trời sẽ đẩy lên những vị vua và thầy tế lễ cho Ngài:

“Họ hát một bài ca mới rằng: Ngài xứng đáng lấy quyền sách, và mở các ấn ra, vì Ngài đã bị giết, lấy huyết mình chuộc cho Đức Chúa Trời những người thuộc mọi bộ tộc, mọi ngôn ngữ, mọi dân, mọi nước, và làm cho họ trở nên vương quốc và thầy tế lễ cho Đức Chúa Trời chúng ta, và họ sẽ trị vì trên đất” (Khải-huyền 5:9-10).

Đây không phải là một sứ điệp độc quyền chỉ được ban cho một số ít những người được chọn. Đức Chúa Trời đang mở rộng sự kêu gọi của Ngài đến mọi quốc gia, mọi chi phái, mọi ngôn ngữ, và mọi nhóm văn hóa. Ngài đã có ý định rằng từ mọi nơi sẽ có những người mà tâm linh của họ sản sinh ra một khao khát hướng về con đường dẫn đến Si-ôn. Sự đáp ứng của họ sẽ được minh chứng bằng một thái độ sẵn lòng để cho Đức Thánh Linh thực hiện công tác ăn năn trong đời sống họ để được biến đổi từ vinh quang đến vinh quang. Tâm lòng của họ sẽ không muốn yên vị ở một nơi nào đó và cắm trại chung quanh bất kỳ một lễ thật hoặc kinh nghiệm nào. Nguyện chúng ta tiến về Si-ôn, ngọn núi có sự hiện diện thường trực của Ngài.

TIẾP TỤC QUÁ TRÌNH BIẾN ĐỔI

I. Duy trì Mỗi Quan Hệ thiết yếu với Chúa Jêsus

- A. Qua các chu kỳ ăn năn diễn ra liên tục, Đức Chúa Trời hoàn toàn biến đổi chúng ta
- B. Nếu chúng ta không chịu thay đổi, chúng ta sẽ trở nên cứng lòng đối cùng Đức Chúa Trời

II. Không chịu Thay Đổi

- A. Mô-áp không sẵn lòng thay đổi – Giê-rê-mi 48:11
- B. Chấp nhận rắc rối mang lại sự thay đổi – Rô-ma 8:28
- C. Sự ăn năn mang lại sự kính sợ Chúa giúp giữ chúng ta đi đúng hướng – Thi-thiên 55:19

III. Được Làm Mới Lại để đón Phấn Hưng

- A. Làm mới lại bầu da – Lu-ca 5:37-39
- B. Định nghĩa của từ được làm mới lại – được tân trang
- C. Rượu mới – hình bóng của sự phấn hưng

IV. Khải Tượng về Si-ôn

- A. Hành trình của Y-sơ-ra-ên – hình mẫu cho chúng ta
- B. Y-sơ-ra-ên không được bước vào sản nghiệp của mình dưới thời Môi-se
- C. Vua Đa-vít dẫn dắt Y-sơ-ra-ên đến Si-ôn
- D. Đức Chúa Trời mong muốn đưa dân sự của Ngài đến Si-ôn thuộc linh

4

CÔNG TÁC CỦA SỰ ĐAU BUỒN THEO Ý CHÚA

LÒNG NHÂN TỪ CỦA CHÚA BÀY TỎ CHO CHÚNG TA

Món quà của sự ăn năn hoạt động như thế nào trong đời sống của chúng ta theo một cách thiết thực? Phao-lô nói với chúng ta,

“lòng nhân từ của Đức Chúa Trời là để đem bạn đến sự ăn năn” (Rô-ma 2:4).

Đức Chúa Trời là Đấng khởi xướng sự ăn năn trong chúng ta. Đây là lòng nhân từ của Ngài! Thường thì khi Chúa bắt đầu làm việc trong đời sống của chúng ta để đưa chúng ta đến sự ăn năn, khuynh hướng của chúng ta là nghĩ rằng Ngài đang chống lại chúng ta. Ê-sai đã kêu lên rằng,

“Khốn cho tôi! Tôi chết mất!” (Ê-sai 6:5)

Khi đọc về sự ăn năn của Đa-vít, người ta nhận ra rằng đó không phải là một trải nghiệm thú vị. Thi-thiên chương 6 được coi là một trong những thi thiên về sự ăn năn của Đa-vít. Chúa không phải lúc nào cũng đối đãi với ông như nhau. Tuy nhiên, kết quả cuối cùng được chứng minh là xứng đáng với tất cả những khó khăn mà Đa-vít đã trải qua, vì ông đã được phục hồi trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời.

Sự ăn năn làm việc trong đời sống của chúng ta là một biểu hiện của lòng nhân từ Chúa đối với chúng ta. Chúa không thích áp dụng các biện pháp khắc nghiệt để thu hút sự chú ý của chúng ta. Ngài sẽ chẳng từ chối điều tốt lành nào cho những người yêu mến Ngài, nhưng đôi khi quá trình khiến chúng ta thay đổi lại có vẻ rất đau đớn và khốn khổ. Đôi khi chúng ta cũng có thể mang một cảm giác tội lỗi. Một mức độ đau buồn nhất định phải là một phần cần thiết của quá trình ăn năn. Tuy nhiên, chính lòng nhân từ của Đức Chúa Trời đã dẫn chúng ta đến sự ăn năn!

ĐÁP ỨNG LẠI TRONG THỜI ĐIỂM CỦA CHÚA

Công việc của sự ăn năn là một món quà từ Đức Chúa Trời mà chúng ta không bao giờ được xem nhẹ. Sự ăn năn không nên bị bỏ qua như thể điều đó là không quan trọng. Chúng ta cũng không nên tìm cách trốn tránh những thay đổi mà Đức Chúa Trời muốn mang đến trong đời sống của chúng ta:

“Vì Ngài phán rằng: Ta đã nhậm lời người trong thì thuận tiện, Ta đã phù hộ người trong ngày cứu rỗi. Kìa, hiện nay là thì thuận tiện; kìa, hiện nay là ngày cứu rỗi!” (II Cô-rinh-tô 6:2).

Khi Đức Chúa Trời làm việc với chúng ta, thì phản ứng ngay lập tức của chúng ta là cần thiết vì Ngài đã chọn thời điểm đặc biệt này để giải quyết các lĩnh vực có vấn đề mà sẽ mang lại sự giải phóng tươi mới. Ngài luôn chọn thời điểm tốt nhất cho mọi thứ trong cuộc đời của chúng ta. Khi Đức Thánh Linh tiếp cận chúng ta với một cơ hội mới để ăn năn, chúng ta có thể yên tâm rằng Ngài sẽ đến trong “thì thuận tiện”. Trong thời điểm của Đức Chúa Trời, chúng ta thấy rằng ân điển của Chúa đang tuôn chảy, để chúng ta có thể thực hiện được những sự thay đổi quan trọng trong con người mình.

Không nên khinh thường hay chối bỏ món quà của sự ăn năn. Phao-lô cho Ti-mô-thê lời khuyên này:

“Đầy tớ của Chúa không được ham tranh cãi, nhưng phải thân thiện với mọi người, có tài dạy dỗ, nhịn nhục, sửa dạy những người chống đối mình cách hòa nhã, mong muốn Đức Chúa Trời giúp họ ăn năn, nhận biết chân lý” (II Ti-mô-thê 2:24-25).

Phao-lô nói rõ với Ti-mô-thê rằng Đức Chúa Trời không nhất thiết phải ban món quà ăn năn cho tất cả mọi người. Chúa là công bình, nhưng có những lúc sự ăn năn không được ban cho. Do đó, khi chúng ta cảm nhận được sự cáo trách của Đức Thánh Linh, chúng ta nên trân trọng điều đó bởi vì Chúa đang ban cho chúng ta món quà của sự ăn năn. Ngài đang cho chúng ta khả năng thay đổi để nhận được phước lành mới.

Trường hợp Pha-ra-ôn trong thời của Môi-se là lời cảnh báo cho mỗi người chúng ta. Trong Xuất Ê-díp-tô Ký chương 7-11, chúng ta được tỏ cho thấy có rất nhiều cơ hội đã được trao cho Pha-ra-ôn để ăn năn. Ấy thế mà, mỗi lần như vậy ông đều cứng lòng chống lại Đức Chúa Trời và Môi-se, người mà Đức Chúa Trời đã sai đến với ông. Cuối cùng, Đức Chúa Trời đã làm cho tấm lòng của Pha-ra-ôn trở nên cứng cỏi và nó khiến ông không thể ăn năn.

SỰ ĐAU BUỒN THEO Ý CHÚA SO VỚI

SỰ ĐAU BUỒN THEO THẾ GIAN

Chúa khởi xướng sự ăn năn. Đây là bước đầu tiên. Bước thứ hai, có một quá trình phải làm việc trong chúng ta. Phao-lô nhấn mạnh điều này trong II Cô-rinh-tô 7:9-10:

“Thì bây giờ tôi lại vui mừng. Tôi vui không phải vì anh em đã đau buồn, mà vì sự đau buồn của anh em đã đem lại sự ăn năn. Thật, anh em đã đau buồn theo ý Đức Chúa Trời; như thế, chúng tôi không gây thiệt hại gì cho anh em cả. Vì sự đau buồn theo ý Đức Chúa Trời sinh ra sự ăn năn để được cứu rỗi; điều này không có gì phải hối tiếc; nhưng sự đau buồn theo thế gian thì dẫn đến sự chết.”

Ở đây Phao-lô đưa ra hai loại đau buồn: *đau buồn theo ý Đức Chúa Trời* và *đau buồn theo thế gian*. Sự đau buồn theo ý Chúa làm việc trong đời sống của chúng ta sau khi Đức Chúa Trời bày tỏ cho chúng ta thấy những đường lối trái quấy của mình. Đau buồn thì không giống với ăn năn, nhưng đau buồn theo ý Đức Chúa Trời dẫn chúng ta đến sự ăn năn:

“Sự đau buồn theo thế gian thì dẫn đến sự chết.”

Cảm thấy hối hận về một điều gì đó thôi thì chưa đủ. Ăn năn nghĩa là Chúa thay đổi cách chúng ta suy nghĩ. Để hành động của chúng ta cũng được thay đổi thì đó mới gọi là được biến đổi.

Đôi khi con người ta cảm thấy có lỗi, nhưng không muốn được thay đổi. Họ đưa ra những tuyên bố như thế này: “Tôi xin lỗi, nhưng sự việc đã như vậy rồi!” Họ đã không đổi ý về bất cứ điều gì. Họ chỉ xin lỗi vì đã làm quý vị khó chịu, hoặc vì quý vị không đồng tình. Họ lấy làm tiếc vì có sự xung đột. Nhưng đây không phải là sự ăn năn.

Đôi khi Cơ-độc nhân phản ứng lại với Chúa theo cách này. Sự đau buồn của họ chỉ là do có sự xung đột tồn tại và Đức Chúa Trời không đồng tình với họ. “Chúa ơi, con xin lỗi vì Ngài không nhìn thấy điều này theo cách của con.” Thái độ của họ không thay đổi; tâm trí của họ không thay đổi; cuộc đời của họ không được thay đổi, và họ không còn tiếp tục trong mối tương giao sâu sắc hơn với Đức Chúa Trời và ngừng tăng trưởng về mặt thuộc linh.

SỰ ĐAU BUỒN KHÔNG THEO Ý CHÚA CỦA Ê-SAU

Hãy xem xét một số ví dụ về sự đau buồn theo thế gian mà sẽ dẫn đến sự chết. Trong một số tình huống, có vẻ như Chúa không ban món quà ăn năn cho một số người. Tuy nhiên, chúng ta phải hiểu rằng Đức Chúa Trời là Đấng toàn tri. Ngài biết người đó sẽ phản ứng như thế nào khi họ được ban cho cơ hội để thay đổi. Sự lựa chọn của họ được Chúa biết trước và những điều này tạo ra sự khác biệt quan trọng.

Hê-bơ-rơ 12:16-17 nói về Ê-sau. Ê-sau là con trưởng nam của Y-sác và anh trai của Gia-cóp. Quyền trưởng nam thuộc về Ê-sau và quyền đó thật tuyệt vời! Di sản thuộc linh, với những khả năng và tiềm năng to lớn, đã được ông nội của ông, là Áp-ra-ham để lại cho ông. Nhưng hãy nghe những gì Kinh Thánh nói về ông:

“Hãy coi chừng, chớ có ai gian dâm, hoặc phạm tục như Ê-sau, chỉ vì một món ăn mà bán quyền con trưởng” (Hê-bơ-rơ 12:16).

Sáng-thể Ký 25:29-34 kể về chuyến đi săn của Ê-sau. Ông rất đói khi trở về nhà, muốn ăn gì đó ngay lập tức. Gia-cốp đã nấu một ít súp, với món súp đó Gia-cốp đã mặc cả để lấy quyền con trưởng của Ê-sau. Ê-sau đã bán quyền trưởng nam của mình để lấy một bát canh và khinh quyền con trưởng là thế:

*“Thật vậy, anh em biết rằng về sau, ông muốn được chúc phước nhưng bị từ chối; mặc dù ông khóc lóc cầu xin cũng **không còn cơ hội để thay đổi** điều cha mình đã làm rồi”* (Hê-bơ-rơ 12:17). [...không tìm được cơ hội ăn năn (NVB); ...hối hận thì đã quá trễ (BPT)]

Ê-sau rất tiếc vì đã đánh mất quyền con trưởng, nhưng tấm lòng và tâm trí ông không bao giờ thay đổi. Giả sử Chúa kéo dài cuộc đời của ông thêm bảy mươi lăm năm nữa và cho ông cơ hội tương tự. Ê-sau cũng sẽ phản ứng theo cách giống như vậy. Ông không bao giờ thay đổi. Sự đau buồn và nước mắt của ông chỉ là một minh chứng cho sự đau buồn theo thể gian. Đây là đau buồn từ xác thịt mà ra chứ không phải bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Không có sự thay đổi thực sự nào trong lòng Ê-sau. Việc theo đuổi những thứ tạm bợ là khái tượng duy nhất của ông, không phải di sản thuộc linh của Áp-ra-ham.

Nhiều dân sự của Đức Chúa Trời cũng giống như Ê-sau. Họ không có tầm nhìn xa. Không có ý nghĩ về sự đời đời. Ê-sau đã chỉ sống cho hiện tại. Vì vậy, ông đã đưa ra những quyết định tai hại khiến ông vượt mất phước lành của mình. Tấm lòng của Ê-sau không bao giờ được thay đổi—ông chỉ có sự đau buồn theo thể gian mà sẽ dẫn đến sự chết. Kinh Thánh cũng đưa ra nhiều ví dụ khác về những người có sự đau buồn theo thể gian.

A-NA-NIA VÀ SA-PHI-RA

Sự phán xét của Đức Chúa Trời dành cho A-na-nia và Sa-phi-ra dường như quá khắc nghiệt. Họ đã đồng lõa với nhau để nói dối mọi người khiến người ta nghĩ rằng họ đã dâng hiến tất cả, trong khi đó họ đã giữ lại một ít cho riêng mình. Chắc chắn họ không hề kính sợ Chúa khi họ nói dối như vậy. Nhưng Phi-e-rơ, dưới sự xúc dầu của Đức Thánh Linh, đã vạch trần họ:

“Sao anh chị dám đồng mưu để thử Thánh Linh của Chúa” (Công-vụ 5:9).

Tấm lòng của họ thiếu đi sự cáo trách và sự đau buồn theo ý Chúa. Nếu có bất kỳ sự đau buồn nào, thì đó chỉ là do tội lỗi của họ đã bị phơi bày. Kinh Thánh không đưa ra bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy món quà ăn năn đã được ban cho họ.

Một số người giống như A-na-nia và Sa-phi-ra. Họ chỉ cảm thấy đau buồn khi cái xấu của họ bị phơi bày. Đây là lý do Đức Chúa Trời không ban sự ăn năn trong mọi tình huống. Trong Khải-huyền 9:17-21, Đức Chúa Trời nói về sự phán xét khủng khiếp sẽ giáng trên kẻ ác. Ngay cả khi tất cả những điều này xảy đến, nhiều người sẽ không ăn năn. Chúa nài nỉ họ để khiến họ quay đầu trở lại, nhưng họ vẫn không chịu nghe lời Ngài.

VUA SAU LƠ

Cuộc đời của Vua Sau-lơ là một ví dụ sống động về sự đau buồn theo thể gian, chứ không phải là sự đau buồn theo ý Chúa mà sẽ đưa người ta đến sự ăn năn. Tiên tri Sa-mu-ên đã đến gặp Sau-lơ và bày tỏ cho ông ta một thông điệp từ Chúa. Sau-lơ được lệnh phải tiêu diệt hoàn toàn dân A-ma-léc.

“Nhưng Sau-lơ và dân chúng tha chết cho A-ga, cũng không giết những con tốt nhất trong bầy bò và chiên, các con vật béo mập, các chiên con, và tất cả những con vật tốt nhất. Họ không muốn diệt những con vật đó” (I Sa-mu-ên 15:9).

Sa-mu-ên vô cùng đau buồn và than khóc suốt đêm về sự bất tuân của Vua Sau-lơ. Ngày hôm sau Sa-mu-ên đến để vạch trần Sau-lơ về sự không vâng lời của ông và công bố lời Chúa phán cho ông:

“Đức Giê-hô-va có vui thích về tế lễ thiêu và các sinh tế, bằng sự vâng theo tiếng phán của Ngài chẳng? Kìa, sự vâng lời tốt hơn sinh tế, sự nghe theo tốt hơn mỡ chiên đực. Sự phản nghịch đáng tội như tà thuật, sự ương ngạnh đáng tội như thờ lạy hình tượng. Vì vua đã từ bỏ lời của Đức Giê-hô-va, nên Ngài cũng từ bỏ vua, không cho vua cai trị nữa” (I Sa-mu-ên 15:22-23).

Khi chúng ta đọc về phản ứng của Sau-lơ đối với Sa-mu-ên, có vẻ như ban đầu Sau-lơ cũng có lòng ăn năn:

“Tôi đã phạm tội, vì đã vi phạm mệnh lệnh của Đức Giê-hô-va và lời của ông. Vì tôi sợ dân chúng nên nghe theo tiếng của họ. Bây giờ, xin ông hãy tha tội cho tôi, trở lại với tôi, để tôi thờ phượng Đức Giê-hô-va” (I Sa-mu-ên 15:24-25).

Sau-lơ thú nhận rằng ông đã phạm tội, nhưng tấm lòng của ông không thực sự đầy dẫy sự đau buồn theo ý Chúa. Sự đau buồn duy nhất của ông là ông đã bị tước đi vương quyền.

Tấm lòng của ông được bày tỏ đầy đủ trong câu 30:

“Sau-lơ nói: Tôi có tội, nhưng xin hãy tôn trọng tôi trước các trưởng lão của dân tôi, và trước toàn dân Y-sơ-ra-ên. Xin ông trở lại với tôi, để tôi thờ phượng Giê-hô-va Đức Chúa Trời của ông.”

Điều này cho thấy rất rõ rằng mối quan tâm thực sự của Sau-lơ là ông sẽ được tôn trọng trước mặt dân chúng. Trong câu 24, lý do Sau-lơ vi phạm mạng lệnh của Chúa là vì ông sợ dân chúng. Sau-lơ quan tâm đến việc làm vừa lòng người ta hơn là làm đẹp lòng Đức Chúa Trời. Ông tìm kiếm sự kính trọng và tôn sùng của con người nhiều hơn là tìm kiếm sự chấp thuận của Đức Chúa Trời. Khi ông đối mặt với tội bất tuân của mình, ban đầu ông tỏ ra có một tấm lòng biết ăn năn. Ông thậm chí còn xưng nhận tội lỗi của mình, nhưng không bao giờ thực sự đau

buồn để ăn năn hoặc thay đổi. Ông chỉ thấy tiếc vì Sa-mu-ên không tôn trọng ông trước bàn dân thiên hạ mà thôi.

Trong câu 31, Sa-mu-ên trở lại với Sau-lơ và Sau-lơ thờ phượng Chúa. Tuy nhiên, chúng ta không bao giờ thấy sự ăn năn thực sự trong tấm lòng của Sau-lơ. Mặc dù Sau-lơ đã có một thời gian trị vì kéo dài bốn mươi năm, nhưng khuôn mẫu này vẫn tồn tại trong suốt cuộc đời ông. Sau-lơ chưa bao giờ thực sự kinh nghiệm sự ăn năn thật. Ông chưa bao giờ thực sự được phục hồi trong sự hiện diện của Chúa. Về lúc cuối đời, tấm lòng của ông đầy sự nổi loạn chống nghịch cùng Đức Chúa Trời. Trong lúc tuyệt vọng, Sau-lơ đã cầu cứu một bà đồng cốt để được chỉ dạy và hướng dẫn. Ông không còn lắng nghe từ Đức Chúa Trời nữa. Ông không có mối quan hệ nào với Chúa bởi vì ông không chịu để cho sự ăn năn làm việc trong tấm lòng mình. Sau nỗ lực tự sát bất thành, một người A-ma-léc đã kết liễu Sau-lơ bằng một thanh gươm.

Tấm lòng của Vua Đa-vít thì lại rất khác. Nếu chúng ta so sánh tội lỗi của Vua Đa-vít với tội lỗi của Sau-lơ, chúng ta sẽ nói rằng tội của Đa-vít còn nặng hơn. Tuy nhiên, sự khác biệt nằm ở việc Đa-vít đáp ứng lại Đức Chúa Trời trong sự ăn năn. Điều này thì hoàn toàn khác với Vua Sau-lơ. Sau này, chúng ta sẽ xem xét tấm lòng ăn năn của Đa-vít.

SỰ KHÓNH KHỔ CỦA VIỆC ĐAU BUỒN THEO Ý CHÚA

Sự đau buồn theo ý Chúa thực hiện một công việc tuyệt vời trong chúng ta để đưa chúng ta đến với sự ăn năn trọn vẹn. Khi sự đau buồn theo ý Chúa đã hoàn tất công việc của mình, chúng ta sẵn sàng thú nhận rằng đường lối của chúng ta là sai trái. Chúng ta nhận ra rằng Đức Chúa Trời hoàn toàn đúng. Chúng ta mong muốn từ bỏ đường lối của mình và quay sang đường lối của Ngài. Giê-rê-mi 31:19 cho chúng ta thấy sự đau buồn theo ý Đức Chúa Trời đã làm việc trong đời sống của nhà tiên tri này:

“Sau khi bị làm lạc, con đã ăn năn; Sau khi được dạy dỗ, con đã đắm ngực hối hận; Con xấu hổ thẹn thùng, vì đã mang nỗi nhục của tuổi thanh xuân.”

Công việc của sự đau buồn theo ý Chúa trong đời sống của chúng ta không phải lúc nào cũng là một trải nghiệm dễ chịu. Giê-rê-mi đã vô cùng khổ sở. Nhà tiên tri phải chịu sự sỉ nhục lớn, và chắc chắn tấm lòng của ông chứa đầy cảm giác tội lỗi khi sự đau buồn theo ý Đức Chúa Trời đang làm việc bên trong ông.

Nhiều Cơ-đốc nhân không thích cảm giác khó chịu mà sự đau buồn theo ý Chúa mang lại. Họ cố gắng loại bỏ “cảm giác tội lỗi” để có thể sống vui vẻ. Tuy nhiên, nếu chúng ta không để cho sự đau buồn theo ý Chúa làm công việc của mình trong chúng ta, tấm lòng của chúng ta sẽ trở nên xa lạ với Đức Chúa Trời, và chúng ta sẽ không bao giờ đạt được niềm vui cùng sự thỏa lòng trọn vẹn trong Chúa. Chúng ta phải để cho quá trình tuyệt vời này hoàn tất toàn bộ công tác của mình để chúng ta sẽ được đưa đến thời điểm tươi mới trước sự hiện diện của Đức Chúa Trời.

Khi Ê-xơ-ra cầu nguyện và ăn năn thay mặt cho dân tộc của mình, ông đã kêu lên với Chúa,

“Lạy Đức Chúa Trời của con, con xấu hổ thẹn thùng không dám ngược mặt lên Ngài là Đức Chúa Trời của con, vì sự gian ác của chúng con cứ chồng chất trên đầu chúng con, và tội lỗi của chúng con cao đến tận trời” (Ê-xơ-ra 9:6).

Khi sự đau buồn theo ý Đức Chúa Trời làm việc trong tâm lòng của Ê-xơ-ra, ông xấu hổ và thậm chí là thẹn thùng. Quý vị đã bao giờ cảm thấy như vậy chưa? Quý vị có bao giờ thấy xấu hổ và hối lỗi vì đã xúc phạm đến Chúa không? Phản ứng của Ê-xơ-ra là bình thường. Đức Chúa Trời đang tìm kiếm và xem trọng loại thái độ này trong đời sống của chúng ta.

Như những ví dụ trên đây đã chứng minh, những người nam và người nữ nào đáp ứng lại sự sửa dạy của Chúa với sự đau buồn theo thể gian không bao giờ có một kết thúc dễ chịu. Ngược lại, niềm vui lớn lao và sự bình an là phần thưởng mà Đức Chúa Trời ban cho những ai cho phép sự đau buồn theo ý Chúa làm việc một cách hiệu quả trong đời sống của họ!

CÔNG TÁC CỦA SỰ ĐAU BUỒN THEO Ý CHÚA

I. Lòng Nhân Từ của Đức Chúa Trời bày tỏ cho Chúng Ta

- A. Đức Chúa Trời khởi xướng sự ăn năn trong chúng ta – Rô-ma 2:4
- B. Đôi khi quá trình này không mang lại cảm giác dễ chịu – Ê-sai 6:5, Thi-thiên 6
- C. Đức Chúa Trời không bao giờ gây ra sự đau khổ không cần thiết

II. Đáp Ứng Lại trong Thời Điểm của Chúa

- A. Không được xem thường sự ăn năn
- B. Đức Chúa Trời làm việc trong chúng ta *trong thì thuận tiện* [thời điểm thuận lợi] – II Cô-rinh-tô 6:2
- C. Món quà của sự ăn năn không phải lúc nào cũng được ban cho
- D. Pha-ra-ôn đã đi đến chỗ mà ông ta không thể ăn năn được nữa – Xuất Ê-díp-tô Ký 7-11

III. Sự Đau Buồn Theo Ý Chúa so với Sự Đau Buồn Theo Thế Gian

- A. Đau buồn theo ý Chúa – phần thiết yếu trong quá trình ăn năn – II Cô-rinh-tô 7:9
- B. Đau buồn theo thế gian dẫn đến sự chết – không dẫn đến sự thay đổi
- C. Ví dụ:
 - 1. Ê-sau – không thể nhìn thấy giá trị của những điều thuộc linh – Hê-bơ-rơ 12:16-17, Sáng-thể Ký 25:29-34
 - 2. A-na-nia và Sa-phi-ra – chỉ hối tiếc vì việc làm của họ đã bị phơi bày – Công-vụ 5:9
 - 3. Vua Sau-lơ – tìm kiếm sự tôn trọng từ con người nhiều hơn là sự xem trọng từ Đức Chúa Trời – I Sa-mu-ên 15:9, 22-31
- D. Sự khôn khổ của việc đau buồn theo ý Chúa
 - 1. Sự đau buồn của Giê-rê-mi – Giê-rê-mi 31:19
 - 2. Sự đau buồn của Ê-xơ-ra – Ê-xơ-ra 9:6

*“Người kính sợ Chúa
luôn luôn hưởng phước;
Còn ai cứng lòng
sẽ rơi vào tai họa.”*

Châm-ngôn 28:14

5

QUÁ TRÌNH THAY ĐỔI Ở NGƯỜI TIN KÍNH

GIÓP

Đức Chúa Trời đã đưa vào Kinh Thánh một số tấm gương tuyệt vời về sự ăn năn làm việc trong đời sống của dân sự Ngài. Gióp là một ví dụ điển hình về điều này. Sách Gióp cho thấy Đức Chúa Trời đang làm việc trong cuộc đời của Gióp. Trong một chu kỳ hoàn chỉnh, Đức Chúa Trời đã mang ông đến với sự ăn năn trong một lĩnh vực chính của đời sống ông. Lời chứng của Đức Chúa Trời về Gióp là:

“Tại xứ Út-xơ có một người tên là Gióp. Ông là một người trọn vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời và tránh xa điều ác” (Gióp 1:1).

Khi Kinh Thánh nói rằng Gióp là người trọn vẹn (hay hoàn hảo), có nghĩa là ông đã sống trong sự vâng lời với sự hiểu biết trọn vẹn về lẽ thật mà Đức Chúa Trời đã ban cho ông cho đến thời điểm đó.

Điều này có thể được minh họa qua quá trình sinh trưởng của một cây táo. Khi cây táo còn non, chúng ta xem xét cái cây và thấy nó hoàn toàn khỏe mạnh. Mọi thứ đang phát triển bình thường và chúng ta nói, “Nó thật hoàn hảo.” Ý của chúng ta là cái cây đang phát triển tốt phù hợp với giai đoạn phát triển này. Tuy nhiên, nó sẽ tiếp tục phát triển và phải hoàn thiện ở từng giai đoạn của sự tăng trưởng cho đến khi trưởng thành, lúc đó nó mới đơm hoa kết trái. Gióp thật hoàn hảo ở giai đoạn trưởng thành này trong cuộc đời ông. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời muốn đưa Gióp từ vinh quang này đến vinh quang khác. Mặc dù Gióp đã gặp gỡ Đức Chúa Trời nhiều lần trước đó, nhưng vẫn còn nhiều việc mà Đức Chúa Trời muốn làm trong cuộc đời của Gióp.

Đức Chúa Trời nhìn thấy một số thái độ sâu thẳm cần được thay đổi nơi người đàn ông mạnh mẽ này. Khi câu chuyện về Gióp mở ra, chúng ta thấy một số thái độ được thể hiện rõ ràng trong các cuộc đối thoại giữa Gióp và những người bạn. Gióp cảm thấy rằng ông công bình hơn Đức Chúa Trời khi ông tranh cãi về cái cách mà Chúa đã dẫn dắt ông. Để đưa Gióp đến với sự ăn năn, Đức Chúa Trời cần phải đưa ra một số thử thách khác nhau. Ông mất đi của cải, con cái, danh tiếng và sức khỏe của chính mình. Ba người bạn của Gióp đã đến an ủi ông, nhưng sau một thời gian, sự thăm viếng của họ hầu như không có tính chất an ủi một chút nào. Sau khi họ nói xong, một thanh niên tên là Ê-li-hu bắt đầu nói thay mặt Chúa. Cuối cùng, Chính Đức Chúa Trời đã nói với Gióp. Giờ đây quá trình đau buồn theo ý Chúa và sự ăn năn bắt đầu làm việc trong đời sống của Gióp. Đức Chúa Trời đã bày tỏ chính mình Ngài cho Gióp theo cách mà Gióp chưa bao giờ được biết trước đây. Trong Gióp 42:5-6, Gióp cuối cùng đã trả lời Chúa:

“Trước đây tai con có nghe đồn về Chúa, nhưng bây giờ mắt con đã thấy Ngài; Vì vậy, con ghê tởm chính mình, và ăn năn trong tro bụi.”

Gióp đã ăn năn về những thái độ có trong tâm lòng của mình. Ông có được sự mặc khải tươi mới về Đức Chúa Trời, và bởi đó mà ông nói,

“Con ghê tởm chính mình, và ăn năn trong tro bụi.”

Gióp đã trải qua nhiều thử thách khắc nghiệt giúp đưa ông đến nơi có sự mặc khải, sự ăn năn và cuộc đời mới. Ông đã phải đối mặt với những hoàn cảnh đặc biệt mà đã mang ông xuống chỗ thấp nhất theo đúng nghĩa đen trong mọi lĩnh vực của đời sống ông.

Có những lúc chúng ta phải trải qua những hoàn cảnh khó khăn mà qua đó dẫn đến một sự mặc khải tươi mới của Chúa. Ngài sau đó sẽ mang đến những thay đổi trong các lĩnh vực quan trọng trong đời sống của chúng ta. Tuy nhiên, trong cuộc đời của Gióp, tình huống này không phải chỉ có như vậy. Sau khi Gióp phải đối mặt với những mất mát này, ông đã cúi đầu, thờ phượng Chúa, và giữ được lòng trọn thành của mình. Mặc dù vậy, ông vẫn chưa có sự thay đổi trong lãnh vực mà Chúa đang nhắm vào. Do đó thử thách vẫn tiếp tục và Chúa đã mang những người bạn đến để giúp đưa vấn đề của Gióp ra cách tỏ tường. Đôi khi người ngoài cuộc sẽ dễ dàng nhìn thấy những vấn đề trong tính cách của chúng ta mà cần được điều chỉnh. Xuất phát từ tâm lòng quan tâm không vụ lợi, họ sẽ cố gắng chỉ ra cho chúng ta những lĩnh vực nào trong đời sống của chúng ta cần được thay đổi. Điều này thường không đưa chúng ta đến chỗ ăn năn hoàn toàn. Chỉ khi Đức Chúa Trời bày tỏ chính mình Ngài cho Gióp thì Gióp mới được mở mắt ra để thấy nhu cầu của mình. Chính lúc đó, và chỉ sau đó, ông mới hoàn toàn ăn năn.

Mục đích cuối cùng của Đức Chúa Trời khi đưa chúng ta đến với sự ăn năn là để Ngài có thể ban phước cách dư dật cho chúng ta. Chúng ta chắc chắn có thể thấy nguyên tắc này trong cuộc đời của Gióp. Vào cuối cuộc thử thách, sau khi Gióp đã ăn năn, Đức Chúa Trời có thể ban phước cho Gióp nhiều gấp đôi lúc trước. Người ta có thể nói rằng Gióp là một thánh đồ nhận được phước lành gấp đôi giống như Ê-li-sê. Chúng ta biết rằng Ê-li-sê muốn có phần gấp đôi về Thánh Linh đã ngự trên Ê-li khi Ê-li về trời. Gióp cũng nhận được phần gấp đôi những gì ông có trước khi ông ăn năn trong lĩnh vực này của đời sống mình.

Phần gấp đôi này được gọi là phần của con trưởng nam, là một cơ nghiệp tuyệt vời mà Chúa ban cho dân sự của Ngài. Người con đầu lòng thường được nhận một phần gấp đôi từ tài sản của cha mẹ để lại bởi vì họ có trách nhiệm to lớn trong việc chăm sóc cho những người khác trong gia đình. Thật vậy, trong những ngày này, Đức Chúa Trời muốn đẩy lên một dân có đủ điều kiện để nhận được phần gấp đôi, như Gióp đã được nhận. Hê-bơ-rơ 12:22-23 viết thế này,

*“Nhưng anh em đã đến gần núi Si-ôn, gần thành của Đức Chúa Trời hằng sống, tức là Giê-ru-sa-lem trên trời, gần muôn nghìn thiên sứ đang quây quần vui vẻ, gần Hội-thánh của **những con trưởng** được ghi tên trong các tầng trời.”*

Trong nguyên bản tiếng Hy Lạp, từ con trưởng là số nhiều. Hê-bơ-rơ 12:23 đề cập đến một nhóm của **những con trưởng**. Chúng ta được kêu gọi để trở thành *Hội-thánh của những con trưởng*. Các con trưởng được nhận phần gấp đôi, giống như Gióp đã nhận được. Nhưng, chúng ta phải thật sự đủ tư cách như Gióp để nhận được phần gấp đôi hay phước lành của con đầu lòng. Nếu chúng ta để cho Chúa thực hiện quá trình của sự ăn năn này trong đời sống của chúng ta, chúng ta có thể trở thành người được thừa kế sản nghiệp của con trưởng.

Phần cuối của Hê-bơ-rơ 12:23 viết,

“...các linh hồn người công chính được trọn lành.”

Chúng ta cảm tạ Đức Chúa Trời vì chúng ta được xưng công bình nhờ đức tin và công việc mà Chúa Jêsus Christ đã hoàn tất cho chúng ta. Nhưng Đức Chúa Trời còn ban cho chúng ta nhiều điều hơn nữa chứ không chỉ là sự xưng công bình bởi đức tin. Ngài muốn chúng ta trở thành “những người công chính được trọn lành.” Từ *trọn lành* ở đây thể hiện ý nghĩ về việc *tiến tới sự trưởng thành trọn vẹn*. Khi chúng ta đọc sách Gióp, rõ ràng là đã có một sự vận hành liên tục của Đức Chúa Trời trong cuộc đời của Gióp để mang ông đến sự trưởng thành. Để trở thành người công chính, được mang đến sự trưởng thành trọn vẹn, là khái tượng mà chúng ta phải luôn đặt trước mặt mình. Để thực hiện được điều này, chúng ta phải cho phép Chúa làm việc từ chu kỳ này đến chu kỳ khác của sự ăn năn và biến đổi. Đức Thánh Linh biết chính xác những thay đổi nào phải diễn ra trong đời sống của chúng ta để chúng ta tiến đến sự trọn lành.

Ê-SAI

Trước đây, chúng ta đã tìm hiểu về cuộc đời của nhà tiên tri Ê-sai. Chúng ta hãy xem xét về ông một lần nữa trong chương này. Ê-sai 6:1 bắt đầu như thế này,

“Vào năm vua Ô-xia băng hà, tôi thấy Chúa ngự trên ngai rất cao, vạt áo của Ngài đầy đầy đèn thờ.”

Ê-sai hẳn đã được biết đến nhiều trong cung vua. Có vẻ như sự qua đời của Ô-xia là một mất mát cá nhân trong cuộc đời của Ê-sai. Chắc hẳn tấm lòng của ông lúc đó đã có một sự thương tiếc nhất định khi mất đi người bạn thân yêu này, Vua Ô-xia. Ở giữa tình cảnh này, Chúa bắt đầu bày tỏ chính mình Ngài cho Ê-sai theo một cách tươi mới. Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời đầy đầy đèn thờ. Đôi mắt của Ê-sai được mở ra. Ông nhìn thấy Chúa từ một góc độ mà ông

chưa từng thấy trước đây. Sau đó, dưới ánh sáng của sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, Ê-sai đã nhìn thấy chính mình.

Hãy lưu ý phản ứng của Ê-sai khi ông bước vào sự mặc khải mới mẻ này của Chúa:

“Tôi liền kêu lên: Khốn cho tôi! Tôi chết mất! Vì tôi là người có môi ô uế ở giữa một dân có môi ô uế, bởi mắt tôi đã thấy Vua, tức là Đức Giê-hô-va vạn quân!” (Ê-sai 6:5).

Khi Ê-sai kinh nghiệm sự mặc khải tươi mới này của Chúa, ông cũng nhìn thấy tình trạng của chính mình. Ông kêu lên,

“Khốn cho tôi!”

Rõ ràng, trong Ê-sai có sự khao khát ăn năn. Và sau đó chúng ta thấy cách mà Đức Chúa Trời làm việc trong cuộc đời của Ê-sai. Một trong những sê-ra-phim lấy than lửa đỏ từ bàn thờ và khi chạm vào miệng của Ê-sai, nó làm thanh tẩy môi miệng ông. Một lần nữa, điều quan trọng cần phải chỉ ra ở đây là Ê-sai không phải là một Cơ-đốc nhân non trẻ. Ông là tiên tri của Đức Chúa Trời. Ông là tiếng nói của Đức Chúa Trời cho cả dân tộc. Ông được đứng trong cung vua. Và khi ông nhìn Chúa theo một cách mới, ông thấy nhu cầu của chính mình. Mặc dù ông chưa bao giờ nhận ra điều đó, nhưng có những vấn đề trong lòng ông cần được thay đổi. Ê-sai cần phải ăn năn. Tuy nhiên, ông không thể tự thay đổi chính mình trong khía cạnh này của đời sống mình. Khi Chúa phán với chúng ta, có một số điều mà chúng ta có thể thay đổi khi chúng ta đáp ứng lại với Ngài; nhưng có những khía cạnh khác phải được chính Chúa thay đổi.

“Tôi thưa: Có con đây, xin Chúa sai con!” (Ê-sai 6:8).

Khi Ê-sai gặp gỡ Đức Chúa Trời cách tươi mới, và kinh nghiệm sự thanh tẩy tươi mới, cùng sự ăn năn tươi mới này, chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã ủy thác ông đi ra nói chuyện với dân sự của Ngài theo một cách mới. Chúa muốn ban cho chúng ta một sự xúc dầu tươi mới và một sự ủy thác mới để hoàn thành những mục đích của Ngài. Thông thường, điều này được đi trước bởi một sự ăn năn tươi mới trong đời sống của chúng ta. Sau đó chúng ta mới có thể gánh vác trách nhiệm của sự xúc dầu và ủy thác mới từ Chúa.

Điều quan trọng là chúng ta đừng bao giờ từ chối Chúa khi Ngài đến với món quà của sự ăn năn để làm việc trong đời sống của chúng ta. Giống như Ê-sai, chúng ta phải kêu lên cùng Chúa, *“Khốn cho tôi! Tôi chết mất.”*

Chúng ta phải để Chúa đến và mang lại những thay đổi cần thiết trong đời sống của chúng ta để chúng ta có thể nhận được sự xúc dầu tươi mới và sự ủy thác từ Chúa. Chức vụ của Ê-sai đã phát triển mạnh mẽ sau lần ăn năn này. Sau đó, ông nhận được sự mặc khải lớn hơn về Chúa Jêsus Christ và đã ghi chép lại nhiều lời tiên tri về Đấng Mê-si cùng những lời hứa quý giá cho chúng ta. Thành quả tươi mới này chỉ đến qua môi miệng đã được thanh tẩy.

ÁP-RA-HAM

Áp-ra-ham có một lời hứa tuyệt vời từ Đức Chúa Trời. Chúa phán rằng Ngài sẽ làm cho Áp-ra-ham trở thành tổ phụ của nhiều dân tộc. Áp-ra-ham đã cố gắng thực hiện lời hứa này bằng sức riêng của mình, và Ích-ma-ên chính là kết quả. Vì lý do này, Ích-ma-ên không thể làm ứng nghiệm lời hứa mà Đức Chúa Trời đã ban cho. Chỉ sau khi Áp-ra-ham vâng lời Đức Chúa Trời trong sự cắt bì, ông mới có thể sinh ra Y-sác. Sau khi Áp-ra-ham vâng lời Đức Chúa Trời trong việc cắt bỏ xác thịt, ông mới có thể sinh ra dòng dõi của lời hứa. Ê-sai cũng giống với Áp-ra-ham về mặt này. Cho đến khi một số điều nhất định được cắt bỏ khỏi cuộc đời của Ê-sai, trước đó ông đã không thể công bố sự vinh hiển lớn lao của Chúa. Với môi miệng được thanh tẩy, Ê-sai sau đó có thể sanh bông trái tươi mới trong cuộc đời mình. Tương tự, trong đời sống của chúng ta, Đức Chúa Trời phải cắt bỏ một số điều nhất định qua công tác của sự mặc khải và ăn năn, để Ngài có thể mang lại những bông trái tươi mới trong chúng ta. Hãy nhớ rằng, sự cắt bì thuộc linh là điều cần thiết trước khi chúng ta nhận được cơ nghiệp của mình.

GIA-CỐP TRỞ THÀNH Y-SƠ-RA-ÊN

Không nghi ngờ gì nữa, những vấn đề nghiêm trọng đã tồn tại trong gia đình của Y-sác và Rê-bê-ca:

“Y-sác thương Ê-sau hơn vì ông thích ăn thịt rừng, còn Rê-bê-ca lại thương Gia-cốp hơn.” (Sáng-thế 25:28).

Vì lý do nào đó mà Kinh Thánh không tiết lộ cho chúng ta biết, từ đâu mà mối quan hệ hôn nhân của Y-sác và Rê-bê-ca lại ngày càng trở nên xa cách. Thay vì giao tiếp với nhau, mỗi người lại hướng về một đứa con trai khác nhau—Y-sác với Ê-sau còn Rê-bê-ca thì với Gia-cốp. Mục đích của Đức Chúa Trời luôn là vợ chồng cùng nhau đồng lòng để dạy dỗ con cái. Nếu Y-sác và Rê-bê-ca hòa hợp với nhau trong hôn nhân, họ đã có thể cùng nhau đồng hành để giải quyết những vấn đề trong đời sống của các con trai họ. Thay vào đó, họ bị chia rẽ; và họ cũng có những điều xấu xa trong con cái họ.

“Y-sác thương Ê-sau hơn vì ông thích ăn thịt rừng.” Thật là một lý do khủng khiếp để yêu đứa con này nhiều hơn đứa con kia! Không mấy ngạc nhiên khi Ê-sau đã phát triển một tấm lòng dành cho những thứ thuộc về thể gian. Bởi vì Y-sác đã đánh giá cao thịt rừng do con trai mình săn được hơn là những điều thuộc linh, Ê-sau trở nên yêu thích những thứ mà sẽ sớm qua đi. Hình mẫu này chắc hẳn đã được lặp lại trong cuộc đời của Ê-sau cho đến khi ông khinh thường quyền trưởng nam của mình. Tấm lòng của ông có rất ít sự sẵn sàng để thay đổi và ăn năn.

“Rê-bê-ca lại thương Gia-cốp hơn”. Cái tên Gia-cốp có nghĩa là người chiếm chỗ, một người luôn cố gắng thay thế vị trí của người khác. Cái tên đó mang hàm ý của sự gian dối. Đức Chúa Trời, bằng khả năng biết trước mọi sự của Ngài, biết tính cách của Gia-cốp sẽ như thế nào và do đó ông được đặt tên như vậy. Rê-bê-ca, thay vì sửa trị sự bất chính này ở Gia-cốp, lại tiếp tay làm cho nó được củng cố thêm nữa. Trong Sáng-thế Ký chương 27, Rê-bê-ca đã hướng dẫn và ép con trai mình lừa dối cha nó, là Y-sác. Những bậc cha mẹ này thực sự đã góp phần vào

vấn đề của con trai họ. Chúa muốn các bậc cha mẹ làm việc cùng nhau để giải quyết những khiếm khuyết trong tính cách của con cái mình. Việc được sửa dạy từ khi còn nhỏ có thể là một phước lành tuyệt vời cho con trẻ vì chúng không phải trải nghiệm nhiều năm tháng đau khổ để mang lại những thay đổi cần thiết.

GIA-CÓP VÀ CẬU LA-BAN

Vì những năm tháng đầu đời của Gia-cóp không được sửa dạy, Đức Chúa Trời đã sắp đặt một loạt các sự kiện để đưa ông đến chỗ đau buồn theo ý Chúa. Vì cuộc hôn nhân tồi tệ của Ê-sau (Sáng-thế 26:34-35), Y-sác và Rê-bê-ca đã bảo Gia-cóp rời khỏi xứ Ca-na-an đi đến xứ Pha-đan A-ram để ông có thể tìm vợ trong xứ đó. Khi Gia-cóp đến Pha-đan A-ram, ông đã gặp anh trai của mẹ mình, cậu La-ban. Khi La-ban gặp Gia-cóp, họ ôm chầm lấy nhau và La-ban nói những lời này với Gia-cóp:

“Cháu đúng là cốt nhục của cậu” (Sáng-thế 29:14).

Thật là một câu nói chuẩn xác! Họ giống nhau hơn họ tưởng. Vào thời điểm này, Gia-cóp đã là một người đàn ông trưởng thành. Sự lừa dối và bản chất muốn chiếm chỗ người khác đã ăn sâu vào đời sống ông. Tuy nhiên, ông đang bước vào một mối quan hệ với người cậu vốn là một tay lừa đảo còn tinh ranh hơn cả Gia-cóp.

Lần đầu tiên Gia-cóp bị cậu La-ban lừa là sau khi ông đã làm việc trong bảy năm để được lấy Ra-chên làm vợ. Sau đêm tân hôn ông nhận ra người được gả cho mình là Lê-a chứ không phải Ra-chên. Cái giá để lấy được Ra-chên là ông phải làm việc thêm bảy năm nữa. Sau đó, ông đã làm việc thêm sáu năm để có được những đàn chiên và dê. Vào cuối khoảng thời gian hai mươi năm đó, Gia-cóp đã nói với các vợ của mình về La-ban thế này:

“Ông ấy [cha hai người] lại lường gạt tôi, và thay đổi tiền công của tôi đến mười lần...” (Sáng-thế 31:7).

Đến lúc này, Gia-cóp chắc hẳn đã quá chán ghét sự lừa dối mà ông được chứng kiến trong cuộc đời của ông cậu La-ban. Gia-cóp đã chọn không tiếp tục mối quan hệ này với cậu của mình nữa. Ông quyết định trong khi La-ban đi vắng ông sẽ dẫn các vợ và đàn gia súc của mình trở về xứ Ca-na-an. Vài ngày sau, khi La-ban nhận ra rằng Gia-cóp đã biến mất, thì vội vàng đuổi theo. Không lâu sau đó, một giao ước đã được lập ra giữa họ, nhưng Gia-cóp không muốn trở lại nhà La-ban thêm một lần nào nữa. Chúng ta có thể bắt đầu thấy rằng Đức Chúa Trời đang sắp sẵn một cái bẫy cho Gia-cóp. Cậu La-ban đang ở ngay phía sau và Gia-cóp thì sẽ không bao giờ quay trở lại với ông ta. Nhưng khi ông đi về phía nam, một vấn đề khác đang chờ đợi ông ở đó.

GIA-CÓP GẶP GỠ CHÚA JÊSUS

Gia-cóp bấy giờ đang trở về Ca-na-an. Tuy nhiên, khi ông trốn khỏi Ca-na-an hai mươi năm về trước, Ê-sau đã thề sẽ giết ông. Ông phải đối mặt với một tình huống khó xử vô cùng. Gia-cóp không còn nơi nào khác để đi. Trong tình cảnh éo le này, Đức Chúa Trời vẫn có thể làm việc theo một cách mới mẻ trong cuộc đời của Gia-cóp. Trong Sáng-thể Ký 32, Gia-cóp sai các sứ giả mang lễ vật đến gặp anh trai mình là Ê-sau, nhằm xoa dịu cơn thịnh nộ của người. Đêm đó, Gia-cóp băng qua rạch Gia-bốc (câu 22). Gia-bốc có nghĩa là nơi đổ ra hoặc trống rỗng. Chắc hẳn nơi này đã trở thành một nơi trống rỗng trong cuộc đời của Gia-cóp:

“Đang khi Gia-cóp ở lại một mình thì có một người vật lộn với ông cho đến rạng đông. Trong lúc vật lộn, người đó thấy mình không thắng nổi nên đánh vào xương hông Gia-cóp, làm cho xương hông bị trật. Người đó nói: Trời đã sáng rồi, hãy để cho ta đi. Nhưng Gia-cóp đáp: Tôi không cho ngài đi đâu, nếu ngài không ban phước cho tôi. Người đó hỏi: Người tên gì? Ông trả lời: Tên tôi là Gia-cóp” (Sáng-thể 32:24-27).

Ghi chép về việc Gia-cóp vật lộn với một Người này được gọi là sự hiển linh. Đức Chúa Trời hiển linh là sự hiện ra của Chúa Jêsus trước khi Ngài nhập thể thành con người vào thời Cựu Ước. Người mà Gia-cóp gặp được không ai khác chính là Chúa Jêsus Christ. Khi Chúa chuẩn bị rời đi, Gia-cóp đã kiên quyết, không để Ngài rời đi. Gia-cóp cực kỳ ghét việc phải sống như một người gian dối. Lòng căm thù của ông đối với sự lừa dối đã lớn dần lên khi bản thân ông phải sống hai mươi năm như thế với ông cậu La-ban của mình, một kẻ lừa dối tinh ranh. Vào đêm hôm đó Gia-cóp muốn được thay đổi vĩnh viễn.

SỰ XUNG NHẬN CỦA GIA-CÓP

Khi Chúa Giê-xu hỏi, *“Người tên gì?”* Ngài hỏi không phải vì Ngài không biết tên của Gia-cóp, mà Ngài đang yêu cầu Gia-cóp nhìn nhận vấn đề của mình. Sau đó, Chúa đã nói cho hậu thế của Gia-cóp qua nhà tiên tri Giê-rê-mi thế này:

“Ta chỉ cần các ngươi nhìn nhận lầm lỗi của mình, rằng các ngươi đã dấy nghịch chống lại CHÚA, Đức Chúa Trời của các ngươi...” (Giê-rê-mi 3:13, BD2011).

Lần này khi Gia-cóp trả lời, ông đã thú nhận rằng ông là một kẻ lừa dối và là một kẻ chiếm chỗ người khác, với một khao khát sâu thẳm trong tâm lòng muốn được thay đổi kể từ thời điểm đó trở đi.

“Còn nếu chúng ta xưng tội mình thì Ngài là thành tín, công chính sẽ tha tội cho chúng ta và tẩy sạch chúng ta khỏi mọi điều bất chính.” (1 Giăng 1:9).

Trong sự ăn năn thật, hành động xưng nhận tội lỗi của chúng ta thật sự rất quan trọng. Đôi khi chỉ cần trực tiếp xưng tội với Chúa là đủ. Tuy nhiên, cũng có những lúc chúng ta được Đức Thánh Linh hướng dẫn để đến gặp một người nào đó có thẩm quyền trên chúng ta trong Chúa để xưng nhận tội lỗi của mình.

Mục đích của Sa-tan là thuyết phục chúng ta giấu kín mọi chuyện. Khi chúng ta phơi bày sự tối tăm trong tấm lòng mình và gọi tên sự gian ác của chúng ta theo cách mà Chúa gọi nó, thì chúng ta có thể được giải phóng khỏi bản chất cong queo đó và được thay đổi theo hình ảnh và tính cách của Ngài:

“Sự kết án đó là như thế này: Ánh sáng đã đến thế gian, nhưng loài người ưa thích bóng tối hơn ánh sáng, vì việc làm của họ là xấu xa. Vì ai làm ác thì ghét ánh sáng và không đến với ánh sáng, e rằng công việc của mình phải bị phơi bày. Nhưng ai làm theo chân lý thì đến với ánh sáng để các việc mình làm trong Đức Chúa Trời được thấy rõ” (Giăng 3:19-21).

Nếu chúng ta thành tâm và sẵn sàng ăn năn thật sự, chúng ta sẽ không ngần ngại đi đến với người khác, theo sự hướng dẫn của Thánh linh, và xưng tội mình.

Việc chúng ta xưng nhận tội lỗi của mình với ai cũng là một điều rất quan trọng, bởi vì đôi khi bạn bè đồng trang lứa của chúng ta sẽ phản ứng sai và xử lý không thỏa đáng lời xưng tội của chúng ta. Nên điều quan trọng là phải đến gặp ai đó có thẩm quyền trên chúng ta, mà chúng ta có thể có trách nhiệm giải trình với họ. Họ ở vị trí cao hơn chúng ta trong Chúa, cho phép họ nhìn vấn đề từ một góc độ cao hơn điều mà những người đồng trang lứa của chúng ta thường không nhìn thấy một cách chính xác:

“Bởi họ canh giữ linh hồn anh em” (Hê-bơ-rơ 13:17).

Nếu chúng ta cố gắng che giấu những điều mà Đức Chúa Trời đang xử lý, và nếu chúng ta không sẵn sàng để phơi bày cũng như xưng nhận chúng với người mà Đức Thánh Linh đã chỉ định, chúng ta có thể sẽ không bao giờ được tự do khỏi những điều đó trong đời sống mình:

“Người nào giấu tội lỗi mình sẽ không được may mắn, nhưng ai xưng nó ra và lìa bỏ nó thì sẽ được thương xót” (Châm-ngôn 28:13).

Khi chúng ta có thể nhận ra nhu cầu của mình và mong muốn từ bỏ con đường riêng của mình, Đức Chúa Trời có thể thay đổi chúng ta.

SỰ BIẾN ĐỔI CỦA GIA-CÓP

Gia-cóp đã được thay đổi một cách mạnh mẽ vào đêm hôm đó!

“Người đó bảo: Tên ngươi sẽ không còn là Gia-cóp nữa, nhưng là Y-sơ-ra-ên, vì ngươi đã tranh đấu với Đức Chúa Trời và người ta, và ngươi đều thắng cả” (Sáng-thế 32:28).

Gia-cóp được đổi tên biểu thị sự thay đổi trong tính cách của ông. Kể từ đêm hôm đó, Gia-cóp không bao giờ trở lại như xưa nữa. Ông về lại Ca-na-an với một con người đã được thay đổi. Ông tiếp tục tiến về phía trước để nhận lãnh những lời hứa mà Đức Chúa Trời đã ban cho ông nội của mình, là Áp-ra-ham.

“Gia-cốp đặt tên chỗ đó là Phê-ni-ên, và giải thích: Vì tôi đã thấy Đức Chúa Trời mặt đối mặt nhưng mạng sống tôi vẫn được bảo toàn” (Sáng-thể 32:30).

Khi Gia-cốp nhận được sự mặc khải mới của Đức Chúa Trời, ông đã bị thôi thúc để đi đến chỗ đau buồn theo ý Chúa mà khiến ông phải ăn năn. Vậy, Đức Chúa Trời đã có thể đưa Gia-cốp đến với sự ăn năn và biến đổi đời sống của ông để trở thành Y-sơ-ra-ên. Quốc gia Y-sơ-ra-ên (Israel) mang tên này cho đến ngày nay. Trong Ê-sai 60:14, Đức Chúa Trời tự xưng Ngài là Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên. Trong câu 16, Ngài gọi chính mình Ngài là Đấng Toàn Năng của Gia-cốp. Thật vậy, Đức Chúa Trời của chúng ta là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, nhưng tạ ơn Chúa vì Ngài cũng là Đức Chúa Trời Quyền Năng của Gia-cốp nữa:

“Nhưng nhờ tay Đấng Quyền Năng của Gia-cốp, mà cung nó vẫn vững bền; Nhờ Đấng Chấn Chiên, là Vàng Đá của Y-sơ-ra-ên, mà đôi tay nó vẫn lẹ làng” (Sáng-thể 49:24).

Khi Y-sơ-ra-ên nói tiên tri trên các con trai của mình, ông lại lần nữa gọi Đức Chúa Trời là Đấng Quyền Năng của Gia-cốp. Thật là niềm hy vọng cho chúng ta! Chúa không chỉ là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, mà Ngài còn là Đức Chúa Trời Quyền Năng của Gia-cốp có khả năng thay đổi và biến đổi những người có tính cách cứng đầu, gian dối như Gia-cốp.

QUÁ TRÌNH THAY ĐỔI Ở NGƯỜI TIN KÍNH

I. Gióp

- A. Gióp là người trọn vẹn và ngay thẳng nhưng ông cũng cần phải ăn năn – Gióp 1:1
- B. Ý nghĩa của từ trọn vẹn theo Kinh Thánh – sống theo lẽ thật mà mình đã nhận được
- C. Sự mặc khải của Gióp về Đức Chúa Trời và sự ăn năn – Gióp 42:5-6
- D. Gióp nhận được một phần gấp đôi từ Đức Chúa Trời
- E. Phước lành của con trưởng – phần gấp đôi – Hê-bơ-rơ 12:22-23
- F. Người công chính trở nên trọn vẹn qua việc ăn năn – câu 23

II. Ê-sai

- A. Ê-sai trải qua từng bước của sự ăn năn – Ê-sai 6:1-8
- B. Được Đức Chúa Trời ủy thác sau khi ăn năn – câu 8

III. Gia-Cốp được Biến Đổi để trở thành Y-sơ-ra-ên

- A. Những vấn đề trong gia đình của Y-sác và Rê-bê-ca – Sáng-thế Ký 25:28
- B. Gia-cốp lừa dối cha mình – Sáng-thế Ký 27
- C. Cậu La-ban làm việc trong cuộc đời của Gia-cốp – Sáng-thế Ký 29:14, 31:7
- D. Gia-cốp gặp gỡ Chúa Giê-xu tại rạch Gia-bốc – Sáng-thế Ký 32:24-27
 - 1. Nhận thức được vấn đề của mình – Giê-rê-mi 3:13, I Giăng 1:9, Giăng 3:19-21
 - 2. Tầm quan trọng của việc xưng nhận tội lỗi – Hê-bơ-rơ 13:17, Châm-ngôn 28:13
- E. Được đổi tên
 - 1. Gia-cốp trở thành hoàng tử đối với Đức Chúa Trời – Sáng-thế Ký 32:30
 - 2. Đức Chúa Trời Quyền Năng của Gia-cốp – Sáng-thế Ký 49:24

6

DỌN ĐƯỜNG CHO CHÚA

Từ lúc bắt đầu nghiên cứu này, chúng ta đã được lưu ý rằng Giảng báp-tít đã rao giảng sứ điệp về sự ăn năn. Bây giờ chúng ta hãy xem xét sứ điệp đó trong Lu-ca 3:1-14. Sứ điệp của Giảng về sự ăn năn nhằm mục đích chuẩn bị dân sự cho sự đến của Chúa Jêsus Christ. Mặc dù Lu-ca có đề cập đến các nhà lãnh đạo quan trọng trong chính phủ và các nhà lãnh đạo tôn giáo thời bấy giờ (câu 1 và 2), nhưng họ không phải là những người nhận được sự mặc khải của Đức Chúa Trời. Chúng ta đọc thấy:

“...có lời Đức Chúa Trời truyền cho Giảng” (câu 2).

Sứ điệp mà Giảng rao giảng không chỉ là một sự dạy dỗ mà ông đã phát triển từ nhiều năm trước đó, nhưng đó là lời của Đức Chúa Trời cho thời điểm hiện tại. Chúa đã lên kế hoạch vận hành theo một cách mới mẻ trong xứ. Chúa Jêsus đã sẵn sàng để được bày tỏ là Đấng Christ. Sứ điệp về sự ăn năn của Giảng đến từ Đức Chúa Trời chính là những lời cho thời đại. Câu 3 nói rất rõ rằng sự ăn năn là cách mà Đức Chúa Trời dùng để loại bỏ những điều trái khuấy trong đời sống chúng ta mà chống nghịch cùng Ngài. Nội dung sứ điệp của Giảng đến từ Ê-sai 40:3-5:

“Hãy dọn đường cho Chúa, làm thẳng các lối Ngài. Mọi thung lũng phải lấp cho đầy, mọi núi đồi phải ban cho thấp; Đường cong queo phải sửa cho ngay, lối gập ghềnh phải làm cho phẳng” (Lu-ca 3:4-5).

MỘT CON ĐƯỜNG CÁI MỚI MỞ

Nhiều năm trước, vợ tôi và tôi đã có chuyến đi qua vùng núi ở phía bắc đảo Luzon, Phi-lip-pin. Chúng tôi càng đi về phía bắc vào sâu trong những ngọn núi, thì đường đi càng trở nên khó khăn hơn. Chúng tôi lái xe vòng qua các ngã rẽ gấp khúc để đi lên và xuống những sườn núi rất

dốc. Bản thân con đường này đã rất gồ ghề. Sau mười hai giờ, chúng tôi đã kết thúc cuộc hành trình và đến được nơi cần đến. Cần nhiều ngày để phục hồi sức khỏe do các tác động vật lý từ một chuyến đi khó khăn như vậy. Chúng tôi có thể đi cùng một quãng đường như vậy trên đường cao tốc trong bốn tiếng đồng hồ, và đến nơi với cảm giác khỏe khoắn hơn nhiều.

Trong Lu-ca 3:4-5, Giảng đã miêu tả cho chúng ta cùng một bức tranh về con đường lớn. Đức Chúa Trời muốn dọn một con đường cái trong đời sống của chúng ta để vị Vua sắp đến có thể tự do bước vào trong chính bản thể của chúng ta. Ngoài ra, Ngài muốn sử dụng chúng ta để tạo ra một con đường trong cuộc đời của những người khác, một con đường được dọn sạch sẽ mà qua đó họ có thể nhanh chóng được dẫn dắt vào sự hiểu biết về Đức Chúa Trời khi cơn phản hưng đến trong xứ. Đức Chúa Trời muốn biến con đường núi gồ ghề, ngoằn ngoèo, không bằng phẳng của chúng ta thành một đường cao tốc để chào đón sự hiện đến của Ngài. Vì thế, chúng ta nên mong đợi Đức Thánh Linh mang những trang thiết bị nặng nề của Ngài vào đời sống của chúng ta để hạ thấp ở những nơi cao kỳ và ngạo mạn, cũng như lấp đầy những chỗ trống thấp và thiếu thốn của sự bất an. Ngài sẽ làm thẳng lại những khúc quanh co của sự lừa dối và làm bằng phẳng những khu vực gồ ghề nơi có thái độ hay đáp trả và cấu kình trong đời sống của chúng ta. Điều này chỉ được hoàn tất khi chúng ta cho phép Đức Chúa Trời làm việc trong đời sống của chúng ta thông qua công tác của sự ăn năn và biến đổi:

“Và cả nhân loại sẽ thấy ơn cứu rỗi của Đức Chúa Trời” (câu 6).

Khi con đường này được mở ra trong cuộc đời của chúng ta thông qua công tác của sự ăn năn và biến đổi, thì kết quả cuối cùng sẽ là mọi loài xác thịt sẽ thấy ơn cứu rỗi của Đức Chúa Trời. Nhiều người sẽ đến với Chúa vì sự hiện diện của Đức Chúa Trời được thể hiện cách tỏ tường qua đời sống của chúng ta.

THOÁT KHỎI CON THỊNH NỘ CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Trong Lu-ca 3:7, Giảng cảnh báo dân chúng về cơn thịnh nộ sắp đến. Nếu họ không chịu ăn năn và để cho Đức Chúa Trời thay đổi đời sống của họ, họ sẽ không thoát khỏi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời mà sẽ trút xuống trên thế hệ đó. Dân sự của Chúa không được định sẵn để chịu cơn thịnh nộ của Chúa. Tuy nhiên, chúng ta phải cho phép Chúa làm việc trong đời sống của chúng ta để chuẩn bị cho chúng ta, để chúng ta không bị phán xét chung với kẻ ác:

“Vì Đức Chúa Trời không định cho chúng ta chịu cơn thịnh nộ, nhưng cho hưởng sự cứu rỗi trong Đức Chúa Jesus Christ, Chúa chúng ta” (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:9).

“Vậy, phải luôn luôn tỉnh thức và cầu nguyện để các con đủ sức tránh khỏi mọi điều sẽ xảy ra, và đứng trước mặt Con Người” (Lu-ca 21:36).

Công tác của sự ăn năn và biến đổi giúp chúng ta trở nên xứng đáng để thoát khỏi những điều khủng khiếp sắp xảy đến trên đất trong những ngày cuối cùng của thời đại này. Chúng ta phải để Chúa làm việc, mà không chống lại Ngài.

Như Giảng tiếp tục sứ điệp của mình trong Lu-ca chương 3, mục đích của Chúa luôn là xử lý tận gốc các vấn đề trong đời sống của chúng ta. Nhiều khi con người chỉ giải quyết bề nổi của vấn đề, nhưng Giảng nói, “*Cái rìu đã đặt kề gốc cây.*” Đây là mục đích của Đức Chúa Trời trong mỗi người chúng ta—đi thẳng vào gốc rễ của vấn đề và nhổ bỏ tận gốc vấn đề đó ra khỏi đời sống của chúng ta. Rất nhiều lần, chúng ta cắt bỏ phần ngọn của một vấn đề, chỉ để thấy nó tái diễn trở lại bởi vì gốc rễ của vấn đề vẫn chưa được khắc phục. Khi chúng ta cho phép công tác tron vẹn của sự ăn năn và biến đổi diễn ra trong đời sống của mình, thì chắc chắn sẽ có bông trái xuất hiện trong đời sống của chúng ta.

NHỮNG LỜI BÀO CHỮA CHO VẤN ĐỀ

Giảng cảnh cáo dân chúng đừng khoe khoang, “*Áp-ra-ham là tổ phụ chúng tôi.*” Họ ý lại vào xuất thân của mình để che lấp đi những lĩnh vực còn thiếu sót trong đời sống của họ. Đây chỉ là sự trốn tránh những vấn đề gốc rễ mà Đức Thánh Linh đã tìm cách để thay đổi. Những lời bào chữa sẽ không bao giờ giải quyết được các vấn đề trong đời sống của chúng ta. Đức Chúa Trời muốn giải phóng chúng ta khỏi việc trốn tránh trách nhiệm. Thật không may, việc bào chữa rất phổ biến đối với con người, nhưng nó không bao giờ mang lại sự giải thoát bởi vì đó không phải là sự ăn năn thực sự. Hãy xem một số lời bào chữa của những người khác nhau trong Kinh Thánh.

Trước tiên, chúng ta sẽ xem xét A-đam trong Sáng-thế Ký 3:12:

“A-đam thưa: Người nữ mà Chúa đặt bên con đã cho con trái cây đó và con đã ăn rồi.”

Đức Chúa Trời đến gần A-đam và trong quá trình thẩm vấn, Ngài hỏi ông tại sao ông lại dưng phần vào việc ăn trái cấm. Kết quả là, ông chỉ vào vợ mình và nói rằng người phụ nữ mà Chúa đã ban cho ông chính là thủ phạm. Về bản chất, A-đam đang nói rằng đó là lỗi của Đức Chúa Trời bởi vì Ngài là Đấng đã mang Ê-va đến với ông. Những chuyện như thế này rất thường xảy ra, khi Đức Thánh Linh nhắm vào các lĩnh vực có vấn đề trong đời sống của chúng ta, chúng ta thường cố gắng hướng sự chú ý ra khỏi bản thân mình và đổ lỗi cho người khác.

A-rôn, anh trai của Môi-se, cũng có một lý do khập khiễng tương tự trong Xuất-Ê-díp-tô Ký chương 32. Môi-se lên núi Si-nai trong bốn mươi ngày để gặp gỡ Đức Chúa Trời và tiếp nhận luật pháp. Khi ông quay trở lại, ông thấy rằng dân sự đã trở nên tha hóa trong sự thờ thần tượng. Môi-se yêu cầu A-rôn đưa ra một lời giải thích, vì ông là người phải chịu trách nhiệm trong khi Môi-se đi vắng. Câu trả lời của A-rôn là dân này đã đặt để tấm lòng của họ vào những điều ác, và họ đã đến gặp A-rôn để xin các vị thần khác dẫn họ trở lại xứ Ai Cập. Câu 24 nói,

“Tôi nói với họ rằng: Ai có vàng hãy lột ra!’ Họ đưa cho tôi, tôi ném vào lửa và thành ra bò con này.”

A-rôn đã chỉ tay vào dân chúng thay vì nhận trách nhiệm về việc ông không dám chống lại họ khi họ nổi loạn.

Trước đây, chúng ta đã xem xét cuộc đời của Vua Sau-lơ, người chắc chắn đã chối bỏ hết mọi trách nhiệm về những vấn đề trong đời sống của mình. Khi tiên tri Sa-mu-ên quở trách Sau-lơ vì đã tự ý làm công việc vốn thuộc về chức trách của thầy tế lễ, Sau-lơ đã đưa ra lời biện hộ yếu ớt này:

“Sau-lơ trả lời: Tôi thấy dân chúng bỏ tôi đi tản mác, còn ông lại không đến theo thời gian đã định, và người Phi-li-tin đã tập trung tại Mích-ma, nên tôi nghĩ rằng người Phi-li-tin chắc sắp tấn công tôi tại Ghinh-ganh, mà tôi chưa cầu khẩn Đức Giê-hô-va. Vì vậy, tôi miễn cưỡng dâng tế lễ thiêu” (I Sa-mu-ên 13:11-12).

Hoàn toàn không có dấu hiệu nào về sự ăn năn thực sự trong tấm lòng của Sau-lơ. Ông chỉ đơn giản là bào chữa cho mình về những điều mà Đức Chúa Trời đang cố gắng sửa trị trong cuộc đời của ông. Vì vậy, Đức Chúa Trời đã truất quyền làm vua của ông!

ĐỔ LỖI CHO NGƯỜI KHÁC

Ngày nay con người ta cũng có xu hướng giống như vậy! Tìm cách để giảm nhẹ cảm giác tội lỗi, nhiều người đã tìm kiếm sự giúp đỡ từ các nhà tâm lý học và bác sĩ tâm thần. Những chuyên gia thế tục, có thiện chí này thường gây ra một mối hại lớn cho mọi người qua việc tư vấn khách hàng đổ lỗi cho người khác vì đã gây ảnh hưởng đến cuộc sống của họ, thay vì tự chịu trách nhiệm về hành động của mình. Người ta ít khi được bảo phải cầu nguyện để xin ân điển trong hoàn cảnh của họ, hoặc được nói cho biết rằng Đức Chúa Trời có thể sử dụng những điều bất công để nâng họ lên. Khi Đức Thánh Linh phán với chúng ta về một số lĩnh vực trong đời sống của chúng ta mà có thể đã có xung đột với người khác, chúng ta cần phải đáp ứng lại với Ngài. Chúng ta nên để Ngài đưa chúng ta đến sự ăn năn (một sự thay đổi tâm trí) thay vì bào chữa cho bản thân và hành vi của mình. Các giải pháp của Đức Chúa Trời mang lại kết quả lâu dài thay vì che đậy vấn đề.

Có nhiều lúc, con người ta thường cố gắng bào chữa cho mình khỏi các vấn đề mà Đức Chúa Trời đã chỉ ra cho họ bằng cách so sánh bản thân với những người khác:

“Dĩ nhiên, chúng tôi không dám sánh vai hoặc so mình với những người tự đề cao kia. Nhưng khi họ tự lấy mình đo mình, hay lấy chính mình so sánh mình, thì họ thiếu hiểu biết.” (II Cô-rinh-tô 10:12).

Chúng ta có thể coi mình hơn người khác một bậc, nhưng điều này không có nghĩa là chúng ta được Đức Chúa Trời chấp thuận. Đức Chúa Trời đo lường chúng ta theo tiêu chuẩn đời sống của chính Chúa Jêsus Christ. Mọi kích thước của những viên đá trong đền thờ thánh được lấy theo chuẩn mực của Hòn Đá Góc Nhà.

SỰ CỨNG ĐẦU

Một phản ứng đáng tiếc khác của con người là họ cố chấp làm theo cách riêng của mình trong sự cứng đầu ngoan cố. Tuy nhiên, Kinh Thánh cảnh báo,

“Đường lối của kẻ ngu dại vốn ngay thẳng theo mắt nó” (Châm-ngôn 12:15).

Đức Chúa Trời không quan tâm đến bất kỳ lời bào chữa nào mà chúng ta có thể đưa ra cho chính mình. Mục đích của Ngài là dẹp bỏ lòng tự ái và phủ nhận những điều mà chúng ta đang cố gắng giả vờ, cũng như mang lại một sự thay đổi hoàn toàn trong đời sống của chúng ta thông qua công tác của sự ăn năn và biến đổi.

NHỮNG THAY ĐỔI THỰC TẾ TRONG ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

Dân chúng bắt đầu hưởng ứng với sứ điệp của Giảng trong Lu-ca 3:10-14, khi Đức Chúa Trời phán với họ về những lĩnh vực rất thực tế trong đời sống của họ. Ông đề cập đến bản chất ích kỷ của họ và mong muốn tích trữ của cải vật chất cho bản thân. Ông khích lệ họ sống trung thực và không buộc tội sai cho người khác. Ông khuyên họ hãy từ bỏ lối sống bạo lực. Cũng như hãy hài lòng với hoàn cảnh công việc và bằng lòng với mức lương của mình. (Các cuộc đình công, phản đối, những dòng người biểu tình và bạo lực không phải là đường lối của Đức Chúa Trời mà là cách của thế gian.) Giảng cũng rao giảng về việc những gia đình bước vào trật tự thẩm quyền mà Đức Chúa Trời đã thiết lập cho họ (Lu-ca 1:17). Tất cả những điều này là lẽ thật nền tảng mà Đức Chúa Trời muốn đặt để trong đời sống của chúng ta nhằm chuẩn bị một con đường lớn để gặp gỡ Chúa. Điều quan trọng là chúng ta phải suy ngẫm về sứ điệp ăn năn mà Giảng đã rao ra cho những người trong thời đại của mình. Chẳng phải bây giờ chúng ta cũng đang chuẩn bị cho sự phấn hưng và sự tái lâm của Chúa Jêsus Christ đó sao? Do đó, chúng ta cần để sứ điệp về sự ăn năn này thấm sâu vào tâm linh của mình nhờ đó chúng ta có thể được chuẩn bị và sẵn sàng cho sự tái lâm đầy vinh hiển của Ngài.

DỌN ĐƯỜNG CHO CHÚA

I. Giảng đã Dọn Đường cho Chúa Jêsus đến – Lu-ca 3:1-14

II. Một Con Đường Cái mới mở – Lu-Ca 3:6

III. Thoát khỏi Con Thịnh Nộ của Đức Chúa Trời

A. Hội-thánh không được định cho con thịnh nộ của Đức Chúa Trời – I Tê-sa-lô-ni-ca 5:9

B. Chúng ta phải được làm cho xứng đáng để thoát khỏi con thịnh nộ – Lu-ca 21:36

IV. Những Lời Bào Chữa cho Vấn Đề – Lu-Ca 3:8

A. Ý lại vào xuất thân của mình như một cái cớ để không phải giải quyết tội lỗi

B. A-đam đổ lỗi cho Ê-va – Sáng-thế Ký 3:12

C. A-rôn đổ lỗi cho dân Y-sơ-ra-ên – Xuất Ê-díp-tô Ký 32:24

D. Sau-lơ đổ lỗi cho hoàn cảnh – I Sa-mu-ên 13:11-12

V. Đổ Lỗi cho Người Khác – II Cô-Rinh-Tô 10:12

VI. Sự Cứng Đầu – Châm-ngôn 12:15

VII. Những Thay Đổi Thực Tế trong Đời Sống hàng ngày

A. Giảng rao giảng cho dân chúng ăn năn và thiết lập những điều ngay thẳng trong đời sống hàng ngày

B. Giảng rao giảng về trật tự thẩm quyền trong gia đình – Lu-ca 1:17

7

CHƯƠNG TRÌNH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI CHO SỰ PHỤC HỒI

Sự ăn năn và cải đạo liên quan đến một số tiên trình khác nhau của Đức Thánh Linh làm việc trong đời sống của chúng ta. Đầu tiên chúng ta trải nghiệm sự mặc khải mới mẻ từ Chúa cho phép chúng ta nhìn thấy một số lĩnh vực khác nhau trong đời sống của chúng ta mà đi ngược lại với đường lối của Ngài. Sự đau buồn theo ý Chúa bắt đầu làm việc trong lòng chúng ta, và điều đó dẫn chúng ta đến một nơi mà tâm trí của chúng ta được thay đổi. Sau đó chúng ta thú nhận rằng chúng ta sai và Chúa thì luôn luôn đúng. Điều này mở ra con đường để Đức Chúa Trời thực hiện một công tác trong chúng ta và biến đổi chúng ta để chúng ta trở nên giống như hình ảnh của Ngài.

Sau tất cả những điều trên, có một quá trình rất quan trọng khác mà Đức Chúa Trời muốn chúng ta trải nghiệm. Đây là quá trình gặt hái những gì mà chúng ta đã gieo. Đức Chúa Trời sử dụng hoàn cảnh mà chúng ta gặt được để tiếp tục làm việc trong con người chúng ta và đưa chúng ta đến một sự ăn năn sâu sắc hơn:

“Đừng tự dối mình; Đức Chúa Trời không chịu khinh để đâu; vì ai gieo giống gì, sẽ gặt giống ấy” (Ga-la-ti 6:7).

Nhiều Cơ-đốc nhân có quan niệm rằng họ có thể đi ngược lại đường lối của Đức Chúa Trời, là đường lối trọn vẹn và đúng đắn, mà không phải chịu bất kỳ hậu quả nào. Thường thì phản ứng của họ là: “Điều này nằm dưới quyền của huyết,” điều này chắc chắn là đúng. Họ cho rằng bởi vì họ đã được tha thứ, cho nên sẽ không có hậu quả nào khác bắt nguồn từ hành động của họ. Tuy nhiên, nguyên tắc gieo và gặt này luôn có hiệu lực, có thể là lợi mà cũng có thể là hại, tùy thuộc vào những gì chúng ta đã gieo. Nếu chúng ta vâng lời Chúa và bước đi trong đường lối của Ngài, chúng ta sẽ gặt được nhiều ơn phước và sự sống đời đời. Nhưng nếu chúng ta gieo cho xác thịt và làm theo ý mình, chúng ta chắc chắn sẽ gặt lấy sự hư nát. Mặc dù vậy, chúng ta

cần phải học cách chấp nhận việc gặt hái những hạt giống mà chúng ta đã gieo, mặc dù có thể sẽ rất khó khăn khi đối mặt với những điều này. Cơ-đốc nhân không nên mong đợi rằng sau khi họ ăn năn sẽ không phải gánh chịu hậu quả từ những đường lối riêng của mình.

Trong Lê-vi Ký chương 26, Chúa đang giải thích cho dân sự của Ngài về những hậu quả của việc lựa chọn đi theo con đường riêng của họ. Nhưng Ngài kết thúc chương này bằng cách cho họ hy vọng nếu họ chịu xưng nhận tội lỗi của mình và ăn năn:

“Nhưng nếu chúng xưng nhận tội ác của mình và tội ác của tổ phụ mình làm, tức là tội bội bạc với Ta và chống lại Ta, khiến Ta phải chống trả và đẩy chúng vào xứ của kẻ thù; nếu tấm lòng không chịu cắt bì của chúng biết hạ xuống và thuận phục sự sửa phạt về tội ác mình” (Lê-vi 26:40-41).

Mấu chốt ở đây là chúng ta phải chấp nhận sự sửa phạt về tội ác mình. Sau đó, Đức Chúa Trời nói rằng Ngài sẽ nhớ giao ước của Ngài, và bắt đầu quá trình phục hồi trong đời sống của chúng ta. Nếu một người ăn năn nhưng không chấp nhận sự sửa phạt về đường lối riêng của mình, thì có nghĩa là người đó đang khước từ những yếu tố mà Đức Chúa Trời sẽ sử dụng như một phần của sự phục hồi.

SỰ PHÁN XÉT CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI DÀNH CHO A-ĐAM

Mục đích của Đức Chúa Trời khi cho phép chúng ta gặt lại những gì chúng ta đã gieo khi chúng ta đi theo đường lối riêng của mình không phải là để **trừng phạt chúng ta**. Ngài không vui về gì khi thấy chúng ta đau khổ một cách không cần thiết. Nhưng khi Chúa để chúng ta gặt hái những điều mà chúng ta đã gieo, Ngài làm điều đó vì lợi ích của chúng ta! Ban đầu, Đức Chúa Trời đặt A-đam và Ê-va trong vườn Ê-đen. Ngài ban ra một điều răn cụ thể rằng họ có thể ăn tất cả các cây trong vườn ngoại trừ trái của cây biết điều thiện và điều ác. A-đam và Ê-va đã vi phạm điều răn đó của Đức Chúa Trời. Nhìn vào cách mà Chúa giải quyết vấn đề này, khi Ngài phán với họ về sự phán xét mà Ngài phải áp đặt trên họ, chúng ta thấy được tấm lòng của Đức Chúa Trời:

“Ngài phán với A-đam: Vì con đã nghe theo lời vợ, ăn trái cây mà Ta đã ra lệnh cấm ăn, nên đất đai sẽ vì con mà bị nguyên rủa; Con phải khổ nhọc suốt đời mới có miếng ăn từ đất sinh ra” (Sáng-thể 3:17).

Chúa không thích thú gì đối với việc trừng phạt A-đam và Ê-va vì sự vi phạm của họ, Ngài quan tâm đến việc phải làm gì để mang lại sự phục hồi cho họ. Chúa phán *“đất đai sẽ vì con mà bị nguyên rủa.”* Khi rủa sả đất, Đức Chúa Trời biết rằng điều đó sẽ tạo ra trong tấm lòng của A-đam và Ê-va những điều kiện cần thiết cho sự phục hồi, và điều này cũng giữ cho họ tìm kiếm Ngài. Bằng cách đó, họ có thể tiếp tục gặp gỡ Đức Chúa Trời và được phục hồi.

SỰ LƯU ĐÀY CỦA DÂN GIU-ĐA

Một ví dụ khác được đưa ra để chứng minh việc “gặt lấy những gì đã gieo” là vì lợi ích của chúng ta được nhìn thấy rất rõ qua sự lưu đày của dân Giu-đa. Trong Giê-rê-mi chương 24, Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho Giê-rê-mi hai giỏ trái vả. Một giỏ đựng những trái vả tốt còn giỏ kia đựng những trái rất xấu, đại diện cho hai loại người. Những trái vả hư thối không thể ăn được và phải bị vứt đi; nhưng những trái vả tốt là đại diện cho một số người ở Giu-đa, những người sẵn sàng bị đưa đi lưu đày. Những người từ chối không để bị bắt đi làm phu tù và không chịu thay đổi là những trái vả thối rữa, và chẳng có lợi ích gì:

“CHÚA, Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, phán thế này, ‘Giống như những trái vả tốt này, Ta sẽ xem những kẻ bị lưu đày khỏi Giu-đa, tức những kẻ Ta đã bắt phải rời khỏi nơi này mà đến xứ của dân Canh-đê vì lợi ích cho chúng. Vì lợi ích cho chúng Ta sẽ để mắt Ta trông nom chúng...” (Giê-rê-mi 24:5-6, BD2011).

Dân Giu-đa phải đổi mắt với thời gian bị lưu đày. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời đã không làm điều đó với ý nghĩ trừng phạt, mà là để ban cho họ một kết thúc đầy phước lành.

Chúa của chúng ta thật tốt lành! Đường lối của Ngài là trọn vẹn và đúng đắn. Ngài luôn làm việc để mang đến những điều tốt nhất cho những ai sẽ quay về với Ngài với một tấm lòng mềm mại biết vâng phục và làm mọi việc theo đường lối của Ngài. Chính sự nhân từ của Ngài đã dẫn đưa chúng ta đến nơi phước hạnh này của sự ăn năn. Chính sự tốt lành của Ngài đã cho phép chúng ta gặt hái những gì chúng ta đã gieo, để chúng ta có thể tiếp tục được thay đổi và phục hồi nhiều hơn cho Chúa cũng như các mục đích mà Ngài dành cho cuộc đời của chúng ta.

KHUỐC TỪ SỰ PHÁN XÉT CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI

Cũng có những ví dụ trong Kinh Thánh về những người không chấp nhận sự sửa phạt cho đường lối của họ. Một trong những ví dụ này được tìm thấy trong sách Dân-số Ký chương 14. Môi-se đã dẫn dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ai Cập và vào đồng vắng. Sau một thời gian, Đức Chúa Trời phán bảo Môi-se rằng hãy sai người đi do thám xứ Ca-na-an. Đức Chúa Trời đảm bảo với dân Y-sơ-ra-ên rằng Ngài sẽ đi trước họ, và họ sẽ hoàn toàn đánh đuổi được mọi cư dân trong xứ Ca-na-an. Tuy nhiên, mười người do thám đã mang về một báo cáo không tốt khiến dân sự ngã lòng. Sự phán xét mà Đức Chúa Trời đã tuyên bố trong tình cảnh này là những ai tin vào lời báo cáo tai hại đó sẽ không được vào xứ Ca-na-an để chiếm lấy cơ nghiệp của mình:

“Họ dậy sớm đi lên đỉnh núi mà nói rằng: Chúng tôi sẽ đi đến chỗ Đức Giê-hô-va đã phán hứa vì chúng tôi đã phạm tội” (Dân-số 14:40).

Đây không phải là sự ăn năn thực sự. Họ đã bỏ lỡ cơ hội mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ. Giờ đây họ không thể vào được xứ bởi vì Đức Chúa Trời sẽ không chiến đấu cho họ nữa. Tuy nhiên, họ lại nói rằng họ sẽ đi vào đó, trái với lời Chúa. Y-sơ-ra-ên tập hợp lại thành một đội quân và cố gắng tiến vào xứ, nhưng một số người trong số họ đã chết dưới tay của dân A-ma-

léc. Bởi vì họ từ chối chấp nhận sự sửa phạt vì đã đi theo đường riêng của mình, nên nhiều người trong số họ phải đối mặt với sự hủy diệt.

Trước đây, chúng ta đã xem xét một số tình huống trong cuộc đời của Vua Sau-lơ. Ông đã có một thời gian cai trị khá dài, nhưng ông chưa bao giờ ăn năn thực sự trong suốt những năm đó. Chỉ một vài ngày trước khi chết (trong một trận chiến chống lại người Phi-li-tin) ông đã cầu hỏi đồng bóng để tìm cầu sự hướng dẫn và phương hướng. Thật khủng khiếp làm sao khi cuộc đời của Sau-lơ đã kết thúc vào lúc mà tình trạng thuộc linh của ông tuột dốc đến mức như vậy! Người ta phải tự hỏi liệu ông có lên được thiên đàng hay không.

Một trong những lý do giải thích cho tình trạng thuộc linh tồi tệ của Sau-lơ là ông từ chối chấp nhận sự phán xét của Đức Chúa Trời. Sa-mu-ên đã nói lên quyết tâm của Đức Chúa Trời trong vấn đề này:

“Sa-mu-ên nói với Sau-lơ: Ngươi thật đã hành động một cách điên rồ, không vâng giữ mệnh lệnh mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã truyền cho ngươi. Lẽ ra, Đức Giê-hô-va đã lập vương quốc của ngươi vững bền đời đời trên Y-sơ-ra-ên; nhưng bây giờ, vương quốc của ngươi sẽ không bền lâu nữa. Đức Giê-hô-va đã chọn cho mình một người đẹp lòng Ngài, đặt người ấy làm người lãnh đạo của dân Ngài, bởi vì ngươi đã không vâng giữ mệnh lệnh của Đức Giê-hô-va” (I Sa-mu-ên 13:13-14).

Đây là quyết định của Đức Chúa Trời vì lợi ích của chính Sau-lơ. Tuy nhiên, Sau-lơ không bao giờ thực sự chấp nhận quyết định của Đức Chúa Trời, nhưng cho phép tâm lòng của mình đầy dẫy sự đố kỵ và ghen ghét đối với Đa-vít:

“Lúc ấy, Sau-lơ nổi giận với Giô-na-than, và nói: Mày là đứa con gian tà và phản bội! Tao lại không biết mày đã kết bạn với con của Gie-sê, làm hổ nhục cho mày, và hổ nhục cho người mẹ đã sinh mày sao? Thật, nếu con Gie-sê còn sống bao lâu trên mặt đất, thì mày và vương quốc mày không vững chắc đâu! Vậy bây giờ, hãy sai người đi tìm nó, dẫn nó về cho tao! Vì nó phải chết!” (I Sa-mu-ên 20:30-31).

Sau-lơ hoàn toàn hiểu rằng Đa-vít đã được Đức Chúa Trời xúc dầu để nhận lấy vương quốc. Phản ứng của ông trong câu Kinh Thánh này cho thấy ông không sẵn lòng chấp nhận ý muốn của Đức Chúa Trời trong vấn đề này. Kết cục của ông có thể đã rất khác nếu ông chọn cho phép sự phán xét của Đức Chúa Trời làm việc trong cuộc đời mình vì lợi ích của chính ông.

Một ví dụ khác về việc từ chối chấp nhận sự sửa phạt vì đã đi theo đường riêng của mình là trong cuộc đời của Áp-sa-lôm, con trai Đa-vít. Chúng ta biết rằng Áp-sa-lôm đã tìm cách trả thù cho việc em gái mình là Ta-ma bị cưỡng bức, bằng cách giết chết người anh cùng cha khác mẹ của mình, là Am-nôn. Khi Áp-sa-lôm sát hại anh trai mình, việc đầu tiên người làm là bỏ trốn và đến ở với ông của mình. Tuy nhiên, sau một thời gian, người muốn được về lại thành Giê-ru-sa-lem và về với cha của mình, là Đa-vít. Người đã nhờ Giô-áp can thiệp và giúp đỡ để đưa mình trở lại. Đa-vít cho phép Áp-sa-lôm trở lại Giê-ru-sa-lem, nhưng trong II Sa-mu-ên 14:24, Đa-vít đã đưa ra những hạn chế này cho Áp-sa-lôm:

“Nhưng vua nói: Nó phải ở quanh quẩn trong nhà nó, không được gặp mặt ta. Vậy nên Áp-sa-lôm ở quanh quẩn trong nhà và không được gặp mặt vua.”

Tuy nhiên, sau thời hạn hai năm, Áp-sa-lôm không bằng lòng tiếp tục ở dưới sự phán xét mà Đa-vít đã đưa ra. Người tiếp tục đòi hỏi để có thể được đến trước mặt vua. Sau khi từ chối làm theo mọi hạn chế vốn là hậu quả của tội lỗi mình, sự nổi loạn tràn ngập trong lòng Áp-sa-lôm. Chính điều này đã dẫn đến những chuyện xảy ra sau đó, Áp-sa-lôm bắt đầu lấy lòng dân Y-sơ-ra-ên bất cứ khi nào có cơ hội và khiến lòng họ xa cách với Đa-vít. Điều này cuối cùng dẫn đến cuộc nổi dậy của Áp-sa-lôm chống lại Đa-vít và cuối cùng là sự diệt vong của chính người. Nếu Áp-sa-lôm chấp nhận những hạn chế được đặt ra cho mình, thì người sẽ không bao giờ lãnh đạo cuộc nổi loạn chống lại cha mình, Đa-vít.

Đức Chúa Trời biết Ngài đang làm gì khi Ngài ban hành các lệnh hạn chế trên chúng ta và cho phép chúng ta gặt lấy những hậu quả của việc đi theo đường riêng của mình. Ngài thực sự đang làm điều đó vì lợi ích của chúng ta. Tuy nhiên, nếu chúng ta khước từ sự tốt lành của Đức Chúa Trời, thì điều đó sẽ gây tổn hại cho chính chúng ta. Nguyên Đức Thánh Linh cảm động lòng chúng ta để chúng ta có thể hiểu được chiều cao, chiều sâu và chiều rộng của tình yêu Chúa khi Ngài đặt ra những hạn chế này trên chúng ta vì lợi ích của chúng ta.

SỰ ẪN NẴN THẬT CỦA VUA ĐA-VÍT

Trong cuộc đời của Vua Đa-vít, chúng ta thấy một ví dụ tuyệt vời về sự ănnăn thật và toàn bộ quá trình mà sự ănnăn này làm việc trong cuộc đời ông. Kinh Thánh cho biết rằng Đa-vít đã phạm tội với Bát-sê-ba. Thay vì ănnăn vào thời điểm đó, ông đã cố gắng che đậy tội lỗi của mình bằng cách sắp xếp để chồng của nàng, là U-ri, bị giết trong trận chiến. Đa-vít thực sự đã dàn xếp để U-ri bị giết đi. Lúc đầu, Đa-vít đã không ănnăn. Thi-thiên chương 6, 32, 38, 51, 102, 130, và 143 thường được coi là những Thi-thiên mà Đa-vít đã viết trong suốt quá trình ănnăn này của cuộc đời ông.

Trong những bài Thi-thiên về sự ănnăn của mình, chúng ta có thể thấy một số kinh nghiệm mà Đa-vít đã trải qua khi Đức Chúa Trời cố gắng mang ông đến với sự ănnăn:

“Đức Giê-hô-va ôi! Xin đừng quở trách con khi Ngài phẫn nộ, cũng chớ sửa phạt con trong cơn giận của Ngài. Lạy Đức Giê-hô-va, xin thương xót con vì con mòn mỏi; Lạy Đức Giê-hô-va, xin chữa lành con vì xương cốt con run rẩy” (Thi-thiên 6:2).

“Đức Giê-hô-va ôi! Xin chớ nổi cơn thịnh nộ mà quở trách con, cũng đừng nóng giận mà sửa phạt con. Vì các mũi tên của Chúa cắm vào mình con, và tay Chúa đè nặng trên con. Bởi cơn giận của Chúa, da thịt con chẳng nơi nào lành; Vì tội lỗi con, xương cốt con không còn nguyên vẹn. Vì sự gian ác của con chất chồng vượt quá đầu con; Chúng đè trên con khác nào một gánh nặng. Vì con ngu dại, các vết thương của con hôi thối và lở loét. Con đau đớn tột cùng, khònm lưng, cúi mặt; Con bước đi sầu thảm suốt ngày. Vì lưng con nóng bỏng như thiêu đốt, và thịt da

con chẳng có chỗ lành. Con mỏi mòn và kiệt sức, con rên la vì khốn khổ trong lòng” (Thi-thiên 38:1-8).

Đa-vít rất đau khổ vì tội lỗi của mình, nhưng đây là những yếu tố cần thiết để chuẩn bị cho Đa-vít xưng nhận tội lỗi của mình và đi đến sự ăn năn hoàn toàn. Đa-vít đã phải đối mặt với những tháng ngày bị cáo trách nặng nề trong cuộc đời của mình. Tuy nhiên, quá trình đau khổ cùng cực này đã mang ông đến với sự ăn năn hoàn toàn.

“Lạy Đức Giê-hô-va, xin nghe lời cầu nguyện con, nguyện tiếng kêu cứu của con thấu đến Ngài. Trong ngày gian truân, xin chớ ẩn mặt Ngài với con; Xin nghiêng tai nghe con; Trong ngày con kêu cầu, xin mau mau đáp lời con. Vì các ngày con tan như mây khói, xương cốt con như than cháy trong lò. Lòng con như cỏ hoa bị vùi dập và khô héo; Con quên cả ăn uống. Vì than thở rên xiết. Thân con chỉ còn da bọc xương. Con giống như con bò nông nơi rừng vắng, khác nào chim cú ở chốn đồng hoang. Con trần trọc thao thức; Con giống như chim sẻ quạnh hiu trên mái nhà. Hằng ngày kẻ thù sỉ nhục con; Chúng chế giễu và nguyền rủa con. Bởi cơn giận và thịnh nộ của Chúa, con phải ăn bụi tro khác nào ăn bánh, và nuốt lệ đắng pha với thức uống của con. Vì Chúa nâng con lên cao rồi ném con xuống thấp. Ngày tháng qua mau như bóng ngả dài, đời khô héo khác nào hoa cỏ” (Thi-thiên 102:1-11).

Chắc chắn, Đa-vít đã phải đối mặt với những khó khăn lớn trong quá trình ăn năn. Tội lỗi của ông không phải là tội của một người trai trẻ chỉ trót dại dột đi vào con đường lầm lỗi. Người ta tin rằng Đa-vít ở tầm bốn mươi lăm đến năm mươi tuổi khi ông phạm tội với Bát-sê-ba. Vấn đề càng phức tạp hơn nữa bởi địa vị của ông là vua. Đa-vít thực sự là một người theo lòng Đức Chúa Trời và sẵn sàng để Chúa làm việc trong cuộc đời mình để đưa ông đến với sự ăn năn và được phục hồi hoàn toàn. Trong Thi-thiên 51, Đa-vít đã công nhận rằng Đức Chúa Trời có quyền làm việc trong cuộc đời ông bất cứ khi nào Ngài thấy thích hợp:

“Đức Chúa Trời ôi! Xin thương xót con, theo lòng nhân từ của Chúa; Xin xóa các sự vi phạm con, theo đức bác ái của Chúa. Xin rửa sạch hết mọi gian ác, và thanh tẩy tội lỗi con. Vì con nhận biết các sự vi phạm con, và tội lỗi con hằng ở trước mặt con. Con đã phạm tội với Chúa, chỉ với một mình Chúa thôi, và làm điều ác dưới mắt Chúa” (Thi-thiên 51:1-4).

Trong hai mươi năm tiếp theo của cuộc đời Đa-vít, ông đã phải đối mặt với nhiều bi kịch trong gia đình mình. Sự bao phủ thuộc linh trên gia đình của Đa-vít đã bị hư hại nặng nề, điều này cho phép những thảm họa khủng khiếp ảnh hưởng đến con cái của ông. Đa-vít đã đánh mất sự nhạy bén thuộc linh trong nhận thức vốn là điều cho phép một người chủ gia đình có thể bảo vệ những người ở dưới sự chăm sóc của mình. Tội lỗi khiến con người ta không nhìn thấy được bản chất thật sự của vấn đề. Trong Hê-bơ-rơ 3:13, chúng ta được cảnh báo về *sự lừa gạt của tội lỗi* (BD2011).

Chúng ta thường chứng kiến sự tàn hại của vợ hoặc con cái khi một người đàn ông mở đường cho sự nổi loạn trong cuộc đời mình để chống lại Đức Chúa Trời. Chúng ta cũng thấy những

đau khổ không cần thiết—về kinh tế, thể xác, tinh thần, tình cảm và tâm linh—khi một người đàn ông liên tục chống lại Thánh Linh Chúa.

Khi xem xét những hoàn cảnh này trong cuộc đời của Đa-vít, chúng ta thấy rằng mỗi người trong số họ đều là kết quả của những gì mà Đa-vít đã gieo trong tình huống với Bát-sê-ba. Đầu tiên, con trai của Đa-vít, Am-nôn, đã cưỡng hiếp em gái cùng cha khác mẹ của mình, Ta-ma. Sau đó, Áp-sa-lôm đã ăn nằm với các thê thiếp của Đa-vít trên phòng cao ở Giê-ru-sa-lem sau khi Đa-vít bỏ trốn. Theo một cách mới và nhận thức sâu sắc hơn, điều này khiến Đa-vít nhận ra rằng ông đã làm tổn thương những người khác như thế nào khi ông cướp vợ của U-ri cho chính mình. Khi Đa-vít gặt lại những tình huống này với Am-nôn và Áp-sa-lôm, chắc chắn ông đã hiểu rõ mức độ tàn phá lớn lao mà tội ngoại tình của ông đã gây ra trong cuộc sống của những người khác.

Sau đó, Áp-sa-lôm đã giết chết Am-nôn. Mặc dù Đa-vít đã ăn năn và tìm kiếm Chúa với sự kiêng ăn, đứa con mà ông sinh ra trong tội lỗi với Bát Sê-ba cũng đã chết. Sau này khi Áp-sa-lôm cầm đầu cuộc nổi loạn, người đã bị giết bởi Giô-áp, trái với mệnh lệnh của Đa-vít. Chắc chắn, Đa-vít đã nhận ra việc mà ông đã làm với U-ri đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến mạng sống của người khác, cũng như đã chọc giận tâm lòng của Đức Chúa Trời.

Áp-sa-lôm đã lãnh đạo một cuộc nổi dậy toàn lực với hầu hết dân Y-sơ-ra-ên chống lại Đa-vít. Chắc chắn, Đa-vít phải hiểu rằng ông đã dấy loạn cùng Đức Chúa Trời sâu sắc như thế nào khi ông tự ý làm theo những gì mình muốn và đó cũng giống như những gì mà con trai ông đang làm.

Điều tuyệt vời khi theo dõi cuộc đời của Đa-vít là thấy được sự ăn năn chân thành của ông bởi vì điều đó đã dẫn đến sự phục hồi hoàn toàn. Hãy xem xét biểu đồ sau:

NGUYÊN TẮC CỦA VIỆC GIEO VÀ GẶT

GIEO	GẶT
Ngoại tình với Bát-sê-ba	Am-nôn cưỡng hiếp Ta-ma Áp-sa-lôm ăn nằm với thê thiếp của Đa-vít
Gây ra cái chết của U-ri	Am-nôn bị giết bởi Áp-sa-lôm Áp-sa-lôm bị giết bởi Giô-áp Đứa con mà Bát Sê-ba có với Đa-vít chết
Chống nghịch cùng Đức Chúa Trời	Áp-sa-lôm phản loạn nghịch cùng Đa-vít
Sự ăn năn thật	Sự phục hồi bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời

Khi Đa-vít đau đớn hứng chịu hậu quả của những gì mà ông đã gieo, ông đi đến một sự ăn năn sâu sắc hơn, trọn vẹn hơn. Ông có thể nhận thức được tội lỗi của chính mình từ một góc nhìn rộng hơn, và thấy mình đã làm tổn thương người khác sâu sắc như thế nào. Vì vậy, Đa-vít đã không chống lại quá trình làm việc của Đức Chúa Trời để mang lại sự phục hồi trong cuộc đời ông.

Đa-vít rất sẵn lòng để Đức Chúa Trời làm việc trong cuộc đời của mình, hầu cho ông có thể được phục hồi hoàn toàn. Và ông đã được phục hồi như vậy, vì trong Ê-xê-chi-ên đoạn 37, Đức Chúa Trời đã tiên tri về sự phục hồi của quốc gia Y-sơ-ra-ên trong thời kỳ Ngàn Năm Bình An. Ngài phán rất rõ rằng chính Đa-vít sẽ lại một lần nữa cai trị trên Y-sơ-ra-ên khi ông được phục sinh. Điều này chỉ có thể xảy ra nhờ vào chiều sâu của sự phục hồi mà Đa-vít đã cho phép được trui rèn trong cuộc đời mình qua những năm tháng gặt lấy đau thương ấy.

Thật quan trọng biết bao khi mỗi người trong chúng ta để cho Đức Chúa Trời cho phép chúng ta gặt lấy những gì mà chúng ta đã gieo, để Ngài có thể hành động vì ích lợi của chúng ta. Xin cho chúng ta có được ân điển dư dật để *chấp nhận* những điều mà Đức Chúa Trời cho là cần thiết cho sự phục hồi của chúng ta.

CHƯƠNG TRÌNH CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI CHO SỰ PHỤC HỒI

I. Sẵn sàng Gặt Lấy những gì đã Gieo

- A. Ai gieo gì thì gặt nấy – Ga-la-ti 6:7
- B. Sẵn sàng nhận lấy hậu quả của tội lỗi chúng ta là một phần của sự phục hồi – Lê-vi Ký 26:40-41

II. Sự Phán Xét của Đức Chúa Trời dành cho A-Đam

- A. Mục đích của Đức Chúa Trời không phải là để trừng phạt chúng ta khi khiến chúng ta trả giá cho sai lầm của mình
- B. Đức Chúa Trời làm việc vì lợi ích của chúng ta cho sự phục hồi – Sáng-thế Ký 3:17

III. Sự Lưu Đày của dân Giu-Đa – Giê-rê-mi 24:1-6

IV. Khước từ Sự Phán Xét của Đức Chúa Trời

- A. Dân Y-sơ-ra-ên từ chối bản án của Đức Chúa Trời – Dân-số Ký 14:30-31, 40-45
- B. Sau-lơ khước từ sự phán xét của Đức Chúa Trời rằng Đa-vít sẽ làm vua thay vì Giô-na-than – I Sa-mu-ên 13:13-14, 20:30-31
- C. Áp-sa-lôm khước từ sự phán xét của Đa-vít và nổi loạn – II Sa-mu-ên 14:24

V. Sự Ăn Năn Thật của Vua Đa-Vít

- A. Từ đau buồn đến sự ăn năn thật – Thi-thiên 6:2, 38:1-8, 102:1-11
- B. Xưng nhận lỗi lầm của mình và chấp nhận sự phán xét của Đức Chúa Trời – Thi-thiên 51:1-4
- C. Được cho phép gặt lấy những gì đã gieo để phục vụ cho công tác phục hồi của bản thân – Ê-xê-chi-ên 37:25

8

BẢNG CHỨNG CỦA SỰ ẪN NẪN THẬT

“Vây, anh em hãy xem, sự đau buồn theo ý Đức Chúa Trời đã sinh ra trong anh em lòng nhiệt thành như thế nào! Không những thế mà cả sự cố gắng thanh minh, phần nộ, sợ sệt, mong đợi, sốt sắng, sửa phạt nữa! Anh em đã chứng tỏ cho mọi người rằng mình không có lỗi trong việc đó” (II Cô-rinh-tô 7:11).

** “Vì này, anh chị em hãy xem, sự đau buồn theo ý Đức Chúa Trời đã rèn luyện cho anh chị em tính cẩn trọng như thế nào, lại cũng khiến anh chị em được gột rửa khỏi trách nhiệm tội lỗi, bất bình với những điều sai trái, kính sợ Đức Chúa Trời, khao khát Ngài mãnh liệt, sốt sắng làm công việc Chúa, căm thù sự dữ! Trong tất cả mọi sự, anh chị em đã chứng tỏ cho mọi người thấy rằng mình hoàn toàn trong sạch.” (dịch diễn ý dựa trên bản KJV cùng nhiều bản Kinh Thánh khác)*

Trong chương trước của sách này, chúng ta đã xem xét công tác của sự đau buồn theo ý Chúa như Phao-lô đã nói về điều đó trong II Cô-rinh-tô 7:8-10. Giờ đây Phao-lô liệt kê bảy bằng chứng về sự ẫ n nẫ n thật mà sẽ thể hiện trong đời sống của chúng ta khi chúng ta để cho Đức Chúa Trời hoàn tất công việc tốt lành của Ngài trong chúng ta.

1. SỐNG CẨN TRỌNG

Khi xem xét ý nghĩ về sự cẩn trọng này, chúng ta sẽ bắt đầu bằng một ví dụ tiêu cực. Trong Ê-sai chương 47, nhà tiên tri chuyển lời Đức Chúa Trời đến Vương-quốc Ba-by-lôn:

*“Bây giờ hãy nghe đây hồi kẻ hưởng lạc, là kẻ sống yên ổn [**‘sống thiếu thận trọng’**], bụng bảo dạ rằng: Ta đây, ngoài ta chẳng còn ai; ta sẽ không ở góa, cũng chẳng biết mất con là gì” (Ê-sai 47:8).*

Câu Kinh Thánh này bày tỏ tâm lòng của một người đã không để cho Đức Chúa Trời làm việc trong đời sống mình và đưa người đó đến sự ăn năn. Dân Ba-by-lôn ngạo nghễ bước đi theo đường lối riêng của họ. Đức Chúa Trời mô tả đường lối của họ là *bất cẩn* vì Ngài biết sự cuối cùng của những việc họ làm. Trẻ nhỏ có thể vì thiếu suy nghĩ/dại dột mà phải đối mặt với những nguy hiểm nghiêm trọng bởi vì chúng không thể lường trước được hậu quả do hành động của mình gây ra. Những ai thiếu trí hiểu và không chịu nắm lấy đường lối của Đức Chúa Trời đều khờ dại như nhau và có thể tự mình phải đối mặt với những nguy hiểm lớn.

Vài năm sau khi nhận được bằng lái xe, tôi đã chỉ lái xe trên một con đường quen thuộc. Trong lúc vội vàng, tôi đã cố vượt qua ngã tư nơi đèn giao thông đang chuyển từ xanh sang vàng. Mọi thứ dường như rất ổn, ngoại trừ việc chiếc xe phía trước tôi quyết định dừng lại và tôi đã không thắng kịp cho đến khi tông vào đuôi xe của anh ấy. Chúng ta có thể nói rằng tôi đã rất bất cẩn hoặc hành động thiếu suy nghĩ, nhưng giờ đây tôi đã có một góc nhìn mới về những gì có thể xảy ra. Sự cố đó đã rèn cho tôi tính cẩn thận và thận trọng trong thói quen lái xe của mình.

Khi chúng hoàn toàn ăn năn trong một lĩnh vực nào đó của đời sống mình, một trong những bằng chứng của sự ăn năn đó là tính cẩn trọng trong cách mà chúng ta bước đi và hành xử. Thay vì có thái độ thiếu suy nghĩ, kiêu ngạo cho rằng đường lối của mình là đúng, chúng ta thường nghiêm túc xem xét đường lối của Đức Chúa Trời. Chúng ta có chủ đích để tránh những cạm bẫy mà chúng ta đã mắc phải trong quá khứ.

Khi một người nghiện rượu ăn năn, người đó thường tránh lái xe xuống con phố có quán rượu mà trước đây mình từng thường xuyên lui tới. Người này biết rằng có nguy hiểm đang chờ đợi họ nếu họ đến đó. Người này sẽ nghiêm túc xem xét những nơi mà họ sẽ đi để chắc chắn rằng ở đó họ có thể giữ mình khỏi con đường hủy diệt mà họ đã từng đi qua trước khi họ ăn năn:

“Đừng bước vào đường kẻ ác, chớ đi theo lối kẻ gian tà. Hãy tránh xa đường ấy, đừng đi ngang qua nó; Hãy quay lưng, cứ thẳng bước mà đi” (Châm-ngôn 4:14-15)

Đa-vít thiếu sự cẩn trọng này trong tâm lòng của mình khi phạm tội với Bát-sê-ba. Khi ông nhìn ra cửa sổ và thấy bà đang tắm, ông không nên nhìn chằm vào bà ta. Tâm lòng và tâm trí của ông đã đi sai đường. Sau khi Ê-sai bị cáo trách và được tẩy sạch môi ô uế, chắc chắn ông phải giữ miệng và cẩn thận với những lời mà mình sẽ nói ra. Gia-cóp chắc chắn đã phải cố gắng giữ mình tránh xa đường lối gian dối sau khi tên của ông được đổi thành Y-sơ-ra-ên. Khi chúng ta chấp nhận món quà của sự ăn năn, có một sự cẩn trọng mới được minh chứng trong đời sống của chúng ta.

2. ĐƯỢC GỘT RỬA KHỎI TRÁCH NHIỆM TỘI LỖI

Ý nghĩ mà Phao-lô trình bày trong II Cô-rinh-tô 7:11 này là một từ trong Cựu Ước chỉ *sự bồi thường/phục hồi*. *Phục hồi* trong tiếng Hê-bơ-rơ là *shalam*, nó có nghĩa là *bình an cho anh chị*

em. Bước đi theo đường lối riêng của mình thường mang lại xung đột và gây ra nhiều mất mát cho người khác. Nó cũng tạo ra sự xáo trộn trong chính tâm linh và tâm trí của chúng ta, vì thế chúng ta không dám nhìn thẳng vào mắt của những người mà chúng ta đã làm tổn thương theo một cách nào đó. Tuy nhiên, khi công tác của sự ăn năn và biến đổi được hoàn tất trong chúng ta, nó sẽ được chứng minh bằng mong muốn của chúng ta để được bồi thường thiệt hại cho người khác một cách đầy đủ.

Một tấm lòng biết ăn năn và phục hồi không từ chối cái giá mà mình phải trả để có được sự tự do cũng như được gột rửa chính mình. Có một mong muốn được bình an trong tấm lòng của chúng ta, và chúng ta sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để bản thân được thanh thản:

“Khi Ta nói với kẻ dữ rằng: Ngươi chắc chắn sẽ chết! Nếu kẻ dữ ấy từ bỏ tội lỗi và làm điều công bình, chính trực; nếu nó trả lại của cầm, hoàn trả vật nó đã cướp, bước theo lệ luật của sự sống và không phạm điều gian ác, thì chắc chắn nó sẽ sống và không chết đâu” (Ê-xê-chi-ên 33:14-15).

Khi một người bước đi trong sự hòa hợp và hiệp nhất với Đức Chúa Trời, người đó sẽ có một mong muốn là sửa chữa những sai lầm trong quá khứ. Đó là đường lối của Chúa. Con người khi đi theo đường riêng của mình thường có xu hướng cứ tiếp tục như thể không gây tổn hại gì cho người khác. Nhưng khi quá trình ăn năn hoàn tất trong chúng ta, chúng ta sẽ có một mong muốn là để cho Đức Thánh Linh dẫn dắt chúng ta để thực hiện việc phục hồi thiệt hại cho người khác trong những trường hợp cần thiết.

Câu chuyện về Xa-chê minh họa lẽ thật này cho chúng ta trong Lu-ca đoạn 19. Xa-chê đã bị thu hút bởi Chúa Giêsu. Vì có quá nhiều người, nên ông phải trèo lên cây để có thể nhìn thấy Chúa rõ hơn khi Ngài đi ngang qua. Khi Chúa Giêsu nhìn thấy Xa-chê, Ngài đã gọi ông xuống và hẹn gặp ông tại nhà của ông. Xa-chê vui mừng tiếp đón Chúa Giêsu:

“Xa-chê đứng trước mặt Chúa và thưa: Lạy Chúa, này, tôi lấy phân nửa tài sản của tôi mà cho người nghèo; nếu có làm thiệt hại ai bất kỳ việc gì, tôi sẽ đền gấp tư. Đức Chúa Giêsu phán với ông: Hôm nay sự cứu rỗi đã vào nhà này, vì người này cũng là con cháu Áp-ra-ham” (Lu-ca 19:8-9).

Chúa Giêsu ghi nhận bằng chứng của sự ăn năn khi Xa-chê mong muốn được đền bù cho những người mà ông đã làm sai với họ trong quá khứ. Sự bồi thường này mang lại sự bình an trọn vẹn cho tấm lòng và tâm trí để chúng ta có thể nhìn thẳng vào mắt của người đời và cả Đức Chúa Trời. Những sai lầm trong quá khứ của chúng ta đã được gột rửa để ngay cả những con người tội lỗi cũng có thể nhìn thấy bằng chứng về sự ăn năn thật trong đời sống của chúng ta.

3. BẤT BÌNH VỚI NHỮNG ĐIỀU SAI TRÁI

Tại sao con người ta lại làm những việc họ làm? Về cơ bản, tất cả chúng ta đều làm những gì mình thích. Hầu hết mọi người thích làm điều tốt, nhưng cũng có một mặt trái trong chúng ta ưa thích điều ác. Chúa muốn thay đổi nhịp đập lệch lạc này trong tâm lòng của chúng ta.

Trong Thi-thiên chương 36, Đa-vít đang nói đến các thuộc tính khác nhau của những kẻ gian ác:

“[hắn] không từ bỏ điều dữ” (Thi-thiên 36:4).

Lý do mà những người gian ác làm những việc gian ác như vậy là vì họ thực sự ưa thích sự gian ác. Mục đích của Chúa là đưa chúng ta đến một nơi mà thông qua sự ăn năn, chúng ta bắt đầu ghét những thứ mà chúng ta đã từng yêu, và yêu những thứ mà chúng ta đã từng ghét. Trước khi chúng ta tiếp nhận Chúa Jêsus Christ làm Chúa và Cứu Chúa của mình, trong lòng chúng ta có một sự thù hận chống nghịch đối cùng Đức Chúa Trời. Có một bức tường tồn tại trong lòng chúng ta chống lại đường lối của Chúa. Đức Chúa Trời muốn phá bỏ bức tường này, để chúng ta có thể bắt đầu yêu những điều Ngài yêu và ghét những điều Ngài ghét. Chúng ta càng yêu Chúa bao nhiêu, thì chúng ta càng yêu những gì Ngài yêu bấy nhiêu; càng biết nhiều về Ngài, chúng ta càng bắt đầu ghét những gì Ngài ghét:

“Hỡi những người yêu mến Đức Giê-hô-va, hãy ghét điều ác” (Thi-thiên 97:10).

Điều cần thiết ở đây không chỉ là yêu mến Chúa không thôi, mà còn cần phải ghét điều ác nữa. Chúa muốn cả hai thái độ này trong tâm lòng của chúng ta. Trong Gióp 1:1, Kinh Thánh nói về Gióp như thế này,

“Ông là một người trọn vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời và tránh xa điều ác.”

Gióp có cả hai thái độ này làm việc trong tâm lòng của ông. Nhiều dân sự của Đức Chúa Trời thực sự yêu mến Chúa, nhưng họ không nhận biết Ngài trong sự đầy trọn của Ngài. Vì vậy, tâm lòng của họ thường mang thái độ hai mặt. Họ yêu cái thiện, nhưng cũng ưa thích điều ác. Chúa muốn làm việc trong chúng ta để chúng ta có lòng ghét cay ghét đắng đối với những điều mà Ngài ghét:

*“Không được đem thứ ghê tởm ấy [thần tượng] về nhà vì anh em cũng sẽ bị rửa sạch như nó. Anh em phải **kinh tởm** và **ghét cay ghét đắng nó** vì đó là vật đáng bị tiêu diệt”* (Phục-truyền 7:26).

Vấn đề của việc yêu cái ác là chúng ta thường không nhìn nhận đó là xấu xa, và kết quả cuối cùng của điều đó là sẽ như thế nào. Chúng ta không nhận ra sự hủy hoại và tàn phá mà sẽ xảy đến với đời sống của chúng ta khi chúng ta được phó cho cái ác. Trong tâm trí của chúng ta, có lẽ, chúng ta thích đùa cợt với một số khía cạnh của điều ác mà ban đầu tưởng chừng như vô hại. Tuy nhiên, nếu đôi mắt của chúng ta được mở ra để nhìn nhận mọi sự như chính bản chất của chúng, thì chúng ta chắc chắn sẽ có suy nghĩ rất khác.

Chúng tôi nhớ tới một tình huống mà trong đó một người đàn ông đã có ham muốn trong lòng với một người phụ nữ nọ. Người đàn ông này không bao giờ có quan hệ với người phụ nữ đó,

nhưng đã cho phép dục vọng bộc lộ trong trí tưởng tượng của mình. Dục vọng xấu xa này bắt đầu chiếm lấy tâm trí của anh ta cho đến một ngày Đức Chúa Trời mở đôi mắt thuộc linh của người này. Khi anh ta nhìn vào người phụ nữ, Đức Chúa Trời đã bày tỏ một tà linh của sự ham muốn đang thúc đẩy bên trong người phụ nữ này. Tà linh này thật lộ bịch, kinh tởm và hư hoại. Khi người đàn ông này nhìn thấy tình hình thực sự là như thế nào, thái độ trong tâm lòng của anh ta đã hoàn toàn thay đổi.

Chúa cũng muốn làm như vậy trong cuộc đời của mỗi chúng ta. Ngài có ý định rằng chúng ta sẽ nhìn thấy điều ác như cách mà Ngài nhìn thấy nó. Khi Ngài đưa chúng ta đến sự ăn năn, Ngài sẽ khiến chúng ta ghét điều ác. Chúng ta sẽ phát triển một thái độ bất bình [hay ‘phẫn nộ’] đối với những điều mà chúng ta đã từng ưa thích. Đồng thời, chúng ta sẽ thấy tâm lòng mình được thu hút để đến với những điều mà Chúa yêu.

4. KÍNH SỢ ĐỨC CHÚA TRỜI

Sự sợ sệt [theo bản dịch tiếng Việt] này không giống như “chứng ám ảnh” mà con người có trong trạng thái tự nhiên của mình khi chưa được cải tạo về mặt đạo đức. Sự sợ sệt này là một nỗi sợ tốt và nó chỉ phát triển khi chúng ta nhận biết Chúa ở những tầm vóc lớn hơn. Nó được gọi là sự kính sợ Chúa. Sự kính sợ Đức Chúa Trời thì hoàn toàn không giống, nếu không muốn nói là đối lập hoàn toàn với mọi loại sợ hãi khác. Loại sợ này mang một lòng sùng kính thánh thiện và một sự tôn trọng đối với Đức Chúa Trời, cũng như sợ làm những điều mà Ngài ghét. Sự kính sợ Chúa nhận ra rằng Chúa luôn dõi theo chúng ta và nhìn thấy mọi điều chúng ta làm:

“Mắt của Đức Giê-hô-va ở khắp mọi nơi, xem xét kẻ gian ác và người lương thiện” (Châm-ngôn 15:3).

Sự kính sợ thánh giúp chúng ta đi trên con đường ngay thẳng và giữ cho chúng ta không lạc lối. Nó giúp giữ cho chúng ta không phạm tội nghịch cùng Đức Chúa Trời và trật mắt kế hoạch của Ngài cho cuộc đời chúng ta:

“Ta sẽ lập với chúng một giao ước đời đời: Ta sẽ không lìa bỏ chúng và không ngừng ban phước cho chúng. Ta sẽ đặt sự kính sợ Ta vào lòng chúng để chúng không lìa bỏ Ta nữa” (Giê-rê-mi 32:40). (Xem thêm Hê-bơ-rơ 4:1).

Dưới giao ước mới, Đức Chúa Trời hứa rằng Ngài sẽ đặt sự kính sợ Ngài trong tâm lòng của chúng ta. Điều này không thể được dạy bởi giới luật của con người. Sự kính sợ Chúa là một sự xúc dầu. Đó là một trong bảy Thần của Đức Chúa Trời được đề cập trong Ê-sai 11:2. Chỉ khi Đức Thánh Linh bày tỏ cho chúng ta thấy sự vĩ đại của Đức Chúa Trời chúng ta, thì chúng ta mới trở nên kính sợ Ngài theo cách mà chúng ta nên làm.

Sự kính sợ Chúa được học tập và phát triển khi quá trình ăn năn tiếp tục làm việc trong chúng ta. Khi Chúa phán với chúng ta và chúng ta học theo đường lối của Ngài, chúng ta bắt đầu học cách kính sợ Ngài:

“Hãy tập trung dân chúng lại. Ta sẽ cho họ nghe lời Ta để đang khi còn sống trên thế gian, họ học tập kính sợ Ta và biết dạy lại lời đó cho con cái mình” (Phục-truyền 4:10).

Tác giả bài thánh ca [Amazing Grace–Ân Điển Lạ Lùng] nói thế này, *“Chính ân điển đã dạy cho lòng tôi biết kính sợ, và cũng chính ân điển đã xoa dịu nỗi sợ sệt đó trong tôi.”* Như vậy, chúng ta có thể thấy rằng sự kính sợ Chúa là một viên đá nền quan trọng trong đời sống của chúng ta. Ngoài ra, khi chúng ta học cách kính sợ Ngài, chúng ta bắt đầu nhìn cuộc đời theo quan điểm của Ngài:

“Kính sợ Đức Giê-hô-va là khởi đầu tri thức” (Châm-ngôn 1:7).

Sự kính sợ Chúa đặt chúng ta trên con đường tri thức. Con đường này dẫn chúng ta đến gần Chúa, chứ không phải xa cách Ngài, như việc tìm kiếm tri thức của thế gian xa rời Đức Chúa Trời. Sự kính sợ Chúa dẫn chúng ta đến sự khôn ngoan và sự hiểu biết chân thật:

“Rồi Ngài phán với loài người: Kính sợ Chúa, đó là sự khôn ngoan; Tránh điều ác, đó là sự hiểu biết” (Gióp 28:28).

Tất cả những nỗi sợ khác trong con người đều là xấu xa, ô uế và tội tệ. Chúng khủng bố và cản trở con người ta làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời, nhưng:

“Sự kính sợ Đức Giê-hô-va là trong sạch, hằng còn đến đời đời” (Thi-thiên 19:9).

Sự kính sợ Chúa mang lại cho chúng ta lòng tin cậy chân thật và tin kính. Nó là một nguồn sự sống, tuôn chảy bên trong chúng ta, kéo dài những ngày tháng của chúng ta. Nó khiến chúng ta ghét điều ác và yêu những điều Chúa yêu, nhờ đó mà những năm của chúng ta trên đất được dài thêm.

Được đầy dẫy sự kính sợ Chúa là được hoàn toàn tự do khỏi nỗi sợ sệt con người:

“Chúa giúp đỡ tôi, tôi sẽ không sợ. Người đời làm gì tôi được?” (Hê-bơ-rơ 13:6).

“Đừng sợ những kẻ giết thân thể mà không giết được linh hồn, nhưng thà sợ Đấng có thể hủy diệt cả hồn lẫn xác trong hỏa ngục” (Ma-thi-ơ. 10:28).

Đường lối của Chúa thật tuyệt vời và đúng đắn. Ngài muốn chúng ta kính sợ và tôn kính Ngài, để chúng ta có thể thoát khỏi mọi loại sợ hãi khác. Với sự kính sợ Chúa phát triển mạnh mẽ trong tâm lòng của mình, chúng ta sẽ bước đi trong sự tự do trọn vẹn trong sự vui mừng của Đức Chúa Trời!

5. KHAO KHÁT CHÚA MÃNH LIỆT

Một Cơ-đốc nhân mới được tái sinh thường có những biểu hiện tuyệt vời đáng để xem và suy ngẫm! Thật thú vị làm sao khi nhìn thấy người đó đói khát để được biết về Chúa và đường lối của Ngài! Tôi đã nghe kể về trường hợp của những người mới được cứu, họ đã đọc Kinh Thánh gần như không ngừng nghỉ. Vì họ có ước muốn được đầy đầy bởi lời Chúa, họ đã say mê lời đó trong một thời gian dài. Họ yêu thích sự cầu nguyện và được ở trong mối tương giao với dân sự của Đức Chúa Trời. Họ tham gia mọi buổi nhóm và mọi hoạt động của hội thánh bởi vì họ có một khao khát mãnh liệt để được biết về Chúa và được ở với dân sự của Ngài. Một Cơ-đốc nhân *biết ăn năn* cũng có những khao khát này trong tâm lòng của mình. Họ không thờ ơ với việc đọc Kinh Thánh, dành thời gian cầu nguyện và nhóm lại với các thánh đồ của Chúa. Nhưng họ có sự đói khát và mong muốn tươi mới dành cho Chúa.

Vợ tôi và tôi đã làm chức vụ mục sư trong hơn 20 năm. Một trong những khía cạnh khó khăn của việc chăn dắt là chăm sóc những người đã từng có một khao khát mãnh liệt đối với Đức Chúa Trời nhưng lại ngày càng trở nên thờ ơ và lãnh đạm về mặt thuộc linh. Khi điều này xảy ra, họ trở nên khó dạy dỗ và khó dẫn dắt. Chúa Jêsus nói,

“Phước cho những người đói khát sự công chính, vì sẽ được no đủ!” (Ma-thi-ơ 5:6).

Khi một Cơ-đốc nhân mất đi sự đói khát đó, ấy là bởi vì đã từng có một thời điểm trong hành trình bước đi với Chúa của mình, người đó đã chống lại một số lĩnh vực mà Đức Thánh Linh đang cố gắng thay đổi trong đời sống họ. Họ đã từ chối món quà ăn năn. Họ bắt đầu mất đi sự đói khát thuộc linh, khao khát mãnh liệt, và động lực mà sẽ khiến một người tiếp tục bước đi để đến gần Chúa. Sự phước hạnh của việc ăn năn là nó không ngừng đổi mới sự đói khát của chúng ta dành cho Đức Chúa Trời:

“Đức Chúa Trời ôi! Linh hồn con mơ ước Chúa, như con nai cái thèm khát khe nước.” (Thi-thiên 42:1).

Nếu chúng ta luôn đón nhận món quà ăn năn, thì tiếng lòng của chúng sẽ kêu lên với Chúa giống như tác giả của bài thi thiên này. Nhưng nếu Chúa dường như xa cách chúng ta, thì có lẽ chúng ta cần phải quay trở lại khúc quanh đó trong hành trình bước đi theo Chúa của mình, là nơi mà chúng ta đã chống lại và từ chối những điều Ngài định làm cho chúng ta. Ngài sẽ gặp chúng ta ở đó khi chúng ta đáp ứng lại bằng sự ăn năn, và chúng ta sẽ nỗ lực hết mình để bước đi theo Ngài một lần nữa. Trong những năm qua, chúng ta đã đánh giá cao những Cơ-đốc nhân đi trước, những người mà đã duy trì khao khát mãnh liệt dành cho Chúa. Họ thật quý giá và hiếm có bởi vì đã có rất nhiều người rơi vào trạng thái thụ động.

Nhiều tín hữu ngày nay có tính cách giống như những chi phái Ru-bên, Gát, và một nửa chi phái Ma-na-se, những người đã chọn an cư với một cơ nghiệp kém hơn nhiều so với những gì mà Chúa chọn cho họ. Trên con đường đức tin này (bắt đầu với việc được sanh lại cho đến sự

trưởng thành hoàn toàn và trở nên trọn vẹn), nhiều người đã chọn ổn định cuộc sống ở nhiều điểm khác nhau trong hành trình thuộc linh của mình. Họ bằng lòng với những gì mình có, và không muốn tiếp tục bước đi nữa. Mọi khao khát mãnh liệt ban đầu đã mất đi, và họ thực sự bắt đầu trượt dài nếu không muốn nói là bỏ đạo từ trong lòng. Nhưng Đức Chúa Trời muốn chúng ta có sự khao khát tươi mới dành cho Ngài vì điều đó khiến chúng ta bước đi theo Ngài cách hết lòng. Khi chúng ta tiếp tục đón nhận món quà ăn năn, khao khát đó trong chúng ta sẽ liên tục được đổi mới.

6. SÓT SẮNG LÀM CÔNG VIỆC CHÚA

Từ *sốt sáng* ở đây có nghĩa là *được nóng cháy*. Khi một Cơ-đốc nhân ở trạng thái bình thường và khỏe mạnh về mặt thuộc linh, người sẽ có mong muốn cháy bỏng là được phục vụ Đức Chúa Trời với tất cả sức lực của mình. Thuộc tính này được thể hiện trong cuộc đời của A-pô-lô trong Công-vụ 18:25:

“Ông đã học đạo Chúa, có tinh thần sốt sáng rao giảng và dạy dỗ một cách chính xác những điều về Đức Chúa Jêsus, mặc dù ông chỉ biết báp-têm của Giăng mà thôi.”

Bởi lòng sốt sáng dành cho Đức Chúa Trời đã bùng cháy trong tâm linh của A-pô-lô, nên ông đã siêng năng giảng dạy những điều mà Chúa đã ban cho ông. Ông khao khát làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời hơn bất cứ điều gì khác.

Một ngày nọ khi Chúa Jêsus và các môn đồ của Ngài đi qua vùng Sa-ma-ri, họ cần dừng lại và nghỉ ngơi. Các môn đồ ghé qua một thị trấn gần đó để mua thức ăn. Khi Chúa Jêsus ngồi gần cái giếng của Gia-cóp, Ngài bắt đầu trò chuyện với một người đàn bà đến để lấy nước. Trong quá trình trò chuyện, Chúa Jêsus đã có thể khiến người đàn bà này hiểu rằng Ngài là Đấng Christ. Bà đã sẵn lòng đáp ứng lại với Ngài và đã được biến đổi. Bà về lại thành mình, và cả thành đều tin nhận Chúa Jêsus.

Khi các môn đồ trở lại, Chúa Jêsus nói với họ rằng:

“Ta có lương thực để ăn mà các con không biết” (Giăng 4:32).

Chúa Jêsus quan tâm đến việc làm theo ý muốn của Đức Chúa Cha hơn là nhu cầu ăn uống của Ngài. Lòng sốt sáng cho Đức Chúa Trời đang bùng cháy trong tâm lòng của Ngài, và Ngài chỉ muốn hoàn thành ý định của Cha Ngài mà thôi.

Giăng viết lời tiên tri của mình cho Hội-thánh Lao-đi-xê trong Khải-huyền chương 3:

“Ta biết các công việc của con; con không lạnh cũng không nóng. Ước gì con nóng hay lạnh thì hơn. Vậy, vì con hâm hẩm, không nóng cũng không lạnh, nên Ta sẽ nhả con ra khỏi miệng Ta” (Khải-huyền 3:15-16).

Các tín đồ trong Hội-thánh Lao-đi-xê đã mất đi lòng sốt sắng dành cho Chúa. Họ đã trở nên giàu có, cảm thấy rằng họ không cần phải ăn năn nữa. Tuy nhiên, đây mới thực sự là điều họ cần, vì Đấng Christ đã khuyên nhủ:

“Những người Ta yêu thì Ta quở trách, sửa phạt; vậy, hãy sốt sắng và ăn năn đi!” (Khải-huyền 3:19).

Hội-thánh này đã trở nên rất tự mãn đến mức không còn khao khát làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời. Họ chỉ còn lại một chút nhiệt huyết ban đầu, mà Đức Chúa Trời gọi là “sự hâm hẩm”. Đức Chúa Trời muốn thấp lại ngọn lửa trong lòng họ thông qua món quà ăn năn.

Liệu quý vị đã từng đánh mất khao khát cháy bỏng muốn được làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời chưa? Hãy nhớ rằng, sự ăn năn sẽ mở ra cánh cửa để phục hồi! Đức Chúa Trời muốn sử dụng dân sự của Ngài một cách mạnh mẽ trong cơn phản hưng ngày sau rốt sắp tới để bày tỏ bản tánh của Ngài và quyền năng lớn lao của Ngài. Tấm lòng của quý vị có trở nên thờ ơ với những nhu cầu cấp thiết của những con người mà tấm lòng của Đức Chúa Trời đang đau đớn cho họ chăng?

7. CẨM THÙ SỰ DŨ

Bằng chứng cuối cùng của sự ăn năn mà chúng tôi muốn xem xét ở đây là sự thù địch nảy sinh trong tám lòng chúng ta chống lại vương quốc của sự tối tăm.

Đức Chúa Trời đã dựng nên A-đam và Ê-va, đặt họ vào trong vườn và trao cho họ quyền cai trị trên mọi tạo vật. Hàng ngày Chúa đến thăm vườn, nơi Ngài có mối tương giao ngọt ngào với con người. Sau khi A-đam vi phạm điều răn của Chúa, mối tương giao đó đã bị phá vỡ bởi tình trạng tám lòng con người giờ đã khác. Con người không còn có thể ở lại trong khu vườn. Họ đã nằm dưới sự bao phủ của vương quốc bóng tối. Sa-tan thích thú với việc cầm giữ bất cứ người nào mà hắn có thể trong trạng thái mù mẫn và sự tối tăm của vương quốc của hắn. Mặc dù chúng ta có thể đã tiếp nhận Chúa Jêsus Christ làm Chúa và Cứu Chúa của mình, nhưng thường có những tác động khác nhau và những sự trói buộc kéo dài trong đời sống của chúng ta từ vương quốc bóng tối. Bằng cách tiếp tục ăn năn và hướng về Chúa, chúng ta sẽ có những bước tiến lớn ra khỏi chốn tối tăm để vào nơi sáng láng diệu kỳ của Ngài.

Khi Đức Chúa Trời làm việc trong đời sống của chúng ta qua sự ăn năn, chúng ta được giải phóng. Khi đó, theo lẽ tự nhiên chúng ta mong muốn đưa người khác ra khỏi sự giam cầm tương tự mà từ đó chúng ta đã được giải thoát. Thông qua sự ăn năn, chúng ta bắt đầu hiểu được những trói buộc to lớn đang cầm giữ người khác. Có một sự căm thù trong tám lòng của chúng ta chống lại vương quốc bóng tối để giải phóng tất cả những ai đang bị giam cầm ở đó. Trong Ma-thi-ơ 16:18, Chúa Jêsus nói,

“Ta sẽ xây dựng Hội-thánh Ta trên đá này, các cửa âm phủ không thắng được Hội đó.”

Khi Đức Chúa Trời hành động trong đời sống của chúng ta thông qua món quà ăn năn, gây dựng con người bề trong của chúng ta, và nâng chúng ta lên từ vinh hiển này đến vinh hiển khác, chúng ta sẽ xuất hiện như một người nam hoặc người nữ mà Ngài có thể sử dụng để giải cứu những người khác ra khỏi vương quốc của sự tối tăm. Khi đó các cửa âm phủ sẽ không thể ngăn chúng ta tiếp cận vương quốc của Sa-tan để giành lấy những kẻ bị giam cầm ra khỏi nanh vuốt của hắn.

Phao-lô đưa cho Ti-mô-thê sự chỉ dẫn này:

“Đầy tớ của Chúa không được ham tranh cãi, nhưng phải thân thiện với mọi người, có tài dạy dỗ, nhặn nhục, sửa dạy những người chống đối mình cách hòa nhã, mong muốn Đức Chúa Trời giúp họ ăn năn, nhận biết chân lý, và tỉnh ngộ để thoát khỏi cạm bẫy của ma quỷ, vì họ đã bị ma quỷ bắt giữ để làm theo ý nó” (II Ti-mô-thê 2:24-26).

Nếu chúng ta sẵn lòng, Đức Chúa Trời có thể biến chúng ta thành công cụ của Ngài để giải cứu những người khác, để họ có thể được đưa ra khỏi vương quốc của sự tối tăm đang bước vào vương quốc sáng láng:

“Hãy giải cứu một số người khác, kéo họ ra khỏi lửa; còn với những người khác nữa, hãy có lòng thương xót lẫn sợ hãi, ghét cả đến chiếc áo bị xác thịt làm ô uế” (Giu-đe 23).

Khi chúng ta tiếp tục để cho Đức Chúa Trời làm việc trong chính tâm lòng của mình, thì tâm lòng của chúng ta sẽ sản sinh ra một sự căm thù dành cho cái ác và mong muốn lớn lao để giải cứu mọi người khỏi sự trói buộc của vương quốc bóng tối.

Vua Đa-vít đã tuyên bố điều này sau khi ăn năn:

“Xin phục hồi niềm vui cứu rỗi của Chúa cho con, và lấy tinh thần khoan dung mà nâng đỡ con. Bây giờ con sẽ dạy đường lối Chúa cho kẻ vi phạm, và tội nhân sẽ trở về cùng Ngài” (Thi-thiên 51:12-13).

Đa-vít có một mong muốn tươi mới là nhìn thấy những người khác được giải thoát khỏi sự tối tăm và những trói buộc mà chính bản thân ông cũng đã từng được giải cứu khỏi những điều đó.

Thế hệ của chúng ta đang ngày càng trở nên xấu xa hơn trong những ngày sau rốt này. Do đó, phải cần rất nhiều những người giải cứu! Khi Chúa một lần nữa mang đến sự phấn hưng và sự vận hành tươi mới của Thánh Linh Ngài trên đất, nguyện chúng ta là một trong những công cụ được trao cho uy quyền để đem nhiều người ra khỏi sự trói buộc khủng khiếp của tội lỗi và bước vào sự tự do vinh quang của con cái Đức Chúa Trời!

BẢNG CHỨNG CỦA SỰ ẪN NẪN THẬT

I. Sống Cẩn Trọng – II Cô-Rinh-Tô 7:11

- A. Cư dân Ba-by-lôn sống bất cẩn – Ê-sai 47:8
- B. Sự ănnăn thật khiến một người sống cách cẩn trọng – Châm-ngôn 4:14-15

II. Được Gột Rửa khỏi Trách Nhiệm Tội Lỗi – II Cô-Rinh-Tô 7:11

- A. Ý nghĩ về sự phục hồi – Ê-xê-chi-ên 33:14
- B. Sự ănnăn và phục hồi của Xa-chê – Lu-ca 19:8-9

III. Bất Bình với những Điều Sai Trái – II Cô-Rinh-Tô 7:11

- A. Đây là sự căm ghét những điều mà chúng ta từng yêu thích – Thi thiên 97:10
- B. Gióp vừa yêu Chúa vừa ghét điều ác – Gióp 1:1
- C. Sự ănnăn khiến chúng ta ghét điều gian ác - Phục-truyền 7:26

IV. Kính Sợ Chúa – II Cô-rinh-tô 7:11

- A. Đây là một lòng kính sợ, tôn kính và tôn trọng dành cho Chúa, biết rằng Ngài luôn quan sát chúng ta – Châm-ngôn 15:3
- B. Kính sợ Chúa giúp giữ cho chúng ta đi trên con đường ngay thẳng – Giê-rê-mi 32:40
- C. Chúng ta học tập sự kính sợ Chúa khi ănnăn – Phục-truyền 4:10
- D. Lợi ích của việc kính sợ Chúa:
 1. Khởi đầu của sự tri thức – Châm-ngôn 1:7
 2. Sự khôn ngoan – Gióp 28:28
 3. Trong sạch – Thi-thiên 19:9
 4. Thoát khỏi việc sợ con người – Hê-bơ-rơ 13:6, Ma-thi-ơ 10:28

V. Khao Khát Chúa Mạnh Liệt – II Cô-rinh-rô 7:11

- A. Sự đói khát thuộc linh bên trong một người mới tin Chúa – Ma-thi-ơ 5:6, Thi-thiên 42:1
- B. Sự ănnăn làm mới lại sự đói khát này

VI. Sốt Sắng làm Công Việc Chúa – II Cô-rinh-tô 7:11

- A. Đây là một mong muốn nhiệt thành để làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời – Giăng 4:32
- B. Người Lao-đi-xê đã mất đi lòng sốt sắng và được yêu cầu phải ănnăn để khôi phục lại điều đó – Khải-huyền 3:15-19

VII. Cầm Thù Sự Dữ – II Cô-rinh-tô 7:11

- A. Lòng căm thù chống lại vương quốc bóng tối đang giam cầm con người ta trong ách nô lệ.
- B. Hội-thánh sẽ phá vỡ sự trói buộc đó – Ma-thi-ơ 16:18
- C. Sự ănnăn khiến chúng ta có mong muốn giải thoát những người khác – II Ti-mô-thê 2:24-26, Giu-đe 23
- D. Đa-vít mong muốn giải cứu nhiều người – Thi-thiên 51:12-13

9

ĐƯỢC BIẾN ĐỔI TỪ VINH QUANG ĐẾN VINH QUANG

Tóm Tắt và Kết Luận

Trong sách này, chúng ta đã học được rằng sự ăn năn là một quá trình mà trong đó Đức Chúa Trời thay đổi cách chúng ta suy nghĩ thành cách mà Ngài nghĩ. Sau đó, Ngài có thể biến đổi chúng ta và thay đổi những đường lối của chúng ta; và do đó chúng ta được biến đổi từ vinh quang đến vinh quang để trở nên giống như hình ảnh của Con Ngài. Quá trình ăn năn này bắt đầu khi Đức Chúa Trời đến gần chúng ta và bày tỏ chính Ngài cho chúng ta theo một cách mới mẻ. Nếu chúng ta đáp lại Đức Chúa Trời, thì sự đau buồn theo ý Chúa sẽ làm việc trong tâm lòng của chúng ta để dẫn chúng ta đến sự ăn năn. Chúng ta không nên bao biện cho đường lối của mình. Thay vào đó, chúng ta phải thú nhận rằng chúng ta đã sai và Chúa thì đúng. Thần linh của sự ăn năn sẽ khiến chúng ta sẵn sàng để gạt lấy những hậu quả do đường lối riêng của mình gây ra để Đức Chúa Trời có thể phục hồi chúng ta và đưa chúng ta đến thời kỳ tươi mới trong sự hiện diện của Ngài.

Khi Đức Chúa Trời thay đổi cách suy nghĩ của chúng ta thông qua sự ăn năn, thì sẽ có bằng chứng về sự thận trọng và cẩn thận trong đời sống của chúng ta. Đức Thánh Linh sẽ ban cho chúng ta sự sẵn sàng để khắc phục [bồi thường/phục hồi] những thiệt hại do lỗi lầm của mình gây ra để chúng ta có thể được tự do và thánh sạch trước mặt mọi người trên đất cũng như cả thiên đàng. Ngài khiến chúng ta ghét những thứ mà chúng ta đã từng yêu và yêu những thứ mà chúng ta đã từng ghét. Sự kính sợ Chúa được phát triển trong cuộc đời của chúng ta, giải phóng chúng ta khỏi mọi nỗi sợ khác. Một sự khao khát tươi mới dành cho Đức Chúa Trời được đổi mới trong đời sống của chúng ta, và có một lòng nhiệt thành sốt sắng để làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời mà chính điều đó sẽ thôi thúc chúng ta hoàn thành tất cả những gì mà Ngài đã

kêu gọi chúng ta làm. Có một sự căm thù trong lòng chúng ta chống lại vương quốc của sự tối tăm mà sẽ truyền cảm hứng cho mong muốn đưa nhiều người thoát khỏi sự trói buộc của vương quốc Sa-tan.

Con phần hưng vĩ đại nhất mà thế gian từng biết đến đang chờ đợi chúng ta phía trước. Chúa muốn làm việc trong đời sống của mỗi người chúng ta trong những ngày tháng chuẩn bị này, để chúng ta có thể được biến đổi theo hình ảnh của Ngài và được sửa soạn như những chiếc bình phù hợp để được Chủ sử dụng trong cơn phần hưng sắp tới. Nhiều linh hồn đã sẵn sàng để được gặt vào vương quốc của Đức Chúa Trời. Do đó, chúng ta phải hiểu được mục đích và đường lối của Đức Chúa Trời để chúng ta có thể dẫn dắt những con trẻ thuộc linh nhanh chóng bước vào sự hiểu biết về sự công bình và bản chất của Ngài.

Nguyện chúng ta luôn đón nhận các chu kỳ cứu chuộc liên tục của Đức Chúa Trời trong đời sống của mình, không phụ lòng nhân từ của Chúa khi Ngài tiếp cận chúng ta với món quà ăn năn. Xin cho chúng ta kêu lên từ sâu thẳm tâm linh mình như Vua Đa-vít đã thốt lên trong Thi-thiên 17:15,

“Nhưng con sẽ nhờ sự công chính của Chúa ban mà thấy mặt Chúa; Khi con tỉnh thức, con sẽ thỏa nguyện, vì được chiêm ngưỡng hình dạng Ngài.”

Lạy Chúa Jêsus, xin cho chúng con đến để yêu mến Chúa trong mọi sự đầy trọn đẹp đẽ của Ngài. Cầu xin cho chúng con đừng bao giờ khước từ lòng tốt của Ngài, nhưng luôn luôn đón nhận món quà của sự ăn năn, để chúng con có thể được biến đổi từ vinh quang đến vinh quang. Amen.

*Vậy, anh em hãy ăn năn
và trở về với Đức Chúa Trời
để tội lỗi mình được xóa bỏ,
hầu cho các thời kỳ tươi mới
mà Chúa ban cho sẽ đến,
và để Ngài sai Đấng Christ,
tức là Đức Chúa Jêsus,
Đấng đã được chỉ định trước, đến với anh em.*

Công-vụ 3:19-20